Τ Λ.50. 4-4-35. 1935

Οἰκογένειον

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ ὡραιοτάτη Ἀγγλὶς «βεντέττα» Μάντελεν Κάρολ, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι στὸ ρόλο τῆς βασιλίσσης τῆς Δανίας Καρολίνας-Ματθίλδης, στὸ φίλμ «Ὁ Δικτάτωρ»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. C. M. REES

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Μ ΑΤΙ δὲν εἶχε κλείσει ὁ Μπὶλ Μίλλερ ὅλη κείνη τὴν νύχτα. Ἔμεινε ὥρες ὁλόκληρες ξαπλωμένος, ἀκίνητος, ἁπάνω στὸ στρῶμα του καὶ βυθισμένος σὲ βαθεῖ συλλογή. Ἀναπολοῦσε τὴν περασμένη μέρα.

— Διάβολε ! μουρμούρισε σὲ κάποια στιγμή. Τί εὔρημα ! Καὶ χωρὶς νὰ κάνουμε τὸν ἐλάχιστο κόπο. Καὶ χωρὶς ἐργαλεῖα ἀκόμα, μὲ τὰ χέρια μας μονάχα, θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μαζέψουμε... Ἀπάθεια ὅμως ποὺ τὴν εἶχε αὐτὸς ὁ Ντάν..

Ὁ Μπὶλ γύρισε στὸ ἄλλο πλευρὸ τοῦ καὶ προσπάθησε νὰ δῇ τὸν σύντροφό του. Μέσα στὸ γλυκοχάραμα διέκρινε τὸ πελώριο σῶμα τοῦ γέρου - Ντὰν ξαπλωμένο στὴν κοκέττα του. Ξέγνοιαστος, ὁ χοντροπόρης κοιμόταν.

Μὲ μογθηρὸ βλέμμα, ὁ Μπὶλ κύτταξε τὸν σύντροφό του. Δὲν ξεγοιαθε καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν γέρο - Ντὰν Φάρμαν. Ὁ Ντὰν ἦταν ἕνας ἥρωιος, πρακτικὸς ἄνθρωπος, ἐργαζόταν μὲ μεθοδικότητα καὶ ἡ δουλειὰ δὲν τὸν τρόμαζε. Ἀλλὰ ὁ λόγος του, ἦταν νόμος, κι' αὐτὸ πείραζε τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ Μπὶλ. Εἶχε πιὸ εὐνάριστες σκέψεις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν. Ἀναπολοῦσε τὰ νεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν. Ἔπειτα ἀπὸ φοβερὸ καυγὰ σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς πατρίδας του, εἶχε φυγοδικήσει καὶ εἶχε πάρει τὸ βαπόρι καὶ μιὰ μέρα, στὶς πρῶτες τῆς δουσειᾶς τοῦ Τσανοΐκ, ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸν Ντὰν Φάρμαν. Ὁ γέρος τοῦ πρότεινε νὰ μείνῃ κοντά του, καὶ ν' ἀναξητήσουν μαζὶ καμμιὰ χρυσοφόρο ἀλβέα, γιατὶ εἶχε διδύμενα νὰ πιστεύῃ πὼς στὰ μέση ἐκεῖνα ὕπηοχε χουσός. Ὁ Μπὶλ δὲν ἀγαποῦσε τὴ μοναξιὰ καὶ ἔτσι δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ Ντάν.

Θυμόταν τώρα τὴν κοπιαστικὴ, τὴν ἀνταρτικὴ δογασία τῶν τελευταίων μηνῶν.. Ἀμάθητος σὲ τόση δουλειὰ, ὁ Μπὶλ μετάνοιωσε, γιατὶ εἶνε μείνει κοντὰ στὸν Ντάν. Ξενοιαζόταν μονάχα, τὶς μέρες ποὺ ὁ γέρο - Ντὰν πήγαινε στὴν πολιτεία γιὰ ν' ἀγοράσῃ δυναμίτιδα καὶ νὰ ἀνανεώσῃ τὶς προμήθειές τους. Κι' ἔμενε ἀνάπαυσα, νὰ βλέπῃ βοῦ χουσάφι. Ὄχι σκόνη, ἀλλὰ ὄγκους χρυσοῦ !

Μὲ πεποίθησι ὁ Ντὰν εἶχε πῆ, πὼ εἶχαν νὰνει τὴν Τύχη τους, αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Μπὶλ διώρθωσε τώρα, καθὼς θυμήθηκε τὴν κριβάντα τους, ὅταν ἐπέστρεψαν τὸ βράδυ στὸν καταυλισμό.

— Λοιπόν, Ντάν, εἶχε πῆ στὸν σύντροφό του, ἐνῶ θὰ φύγω γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Λέοιο θὰ πᾶμε στὴ Σάντα Γκουάντα νὰ δηλώσουμε τὴ φλέβα ποὺ βρίκαμε καὶ νὰ τὴν πουλήσουμε.

— Τρελλάθηκες ; τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντάν. Θὰ ἐργασθοῦμε πρῶτα μόνοι μας.

— Γιὰ ποιὸ λόγο ; Ἅμα πουλήσουμε τὴ φλέβα, ἐξασφαλίζουμε τὸν πλοῦτο γιὰ ὅλη τὴ ζωή μας.

— Βέβαια ! Ἀλλὰ ἔχουμε προτιμᾶ μας δυὸ μῆνες καλοκαιρίας. Μποροῦμε νὰ βγάλουμε μόνοι μας, τὸ χρυσάφι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς φλέβας. Κατόπιν, ὅταν ἡ δύναμις τῶν χεριῶν μας μονάχα, δὲν θὰ εἶνε ἀρκετή, τότε μποροῦμε νὰ πουλήσουμε τὰ δικαιώματά μας. Θὰ ἐχουμε ὅμως ἐντωμεταξὺ συγκεντρώσει τόσο χρυσάφι, ὥστε θὰ εἶμαστε ζάπλουτοι.

Ὁ Μπὶλ ἀναγκάστηκε νὰ ἀναγνωρίσῃ πὼς ἡ σκέψις τοῦ Ντὰν ἦταν λογική. Ἐκεῖνος ὅμως ἄνυπομονοῦσε νὰ γυρτάση τὸ γύρισμα τῆς Τύχης, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πολιτεία. Πρότεινε λοιπὸν στὸν Ντάν, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάῃ στὴ Σάντα Γκουάντα γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὴν προμήθειά τοῦ οὐίσκυ ποὺ εἶχε τελειώσει.

— Ἔχε ὑπομονή, Μπίλ, τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ γέρος χρυσοθήρας — ὅταν θὰ χρειασθῇ νὰ ἀ-

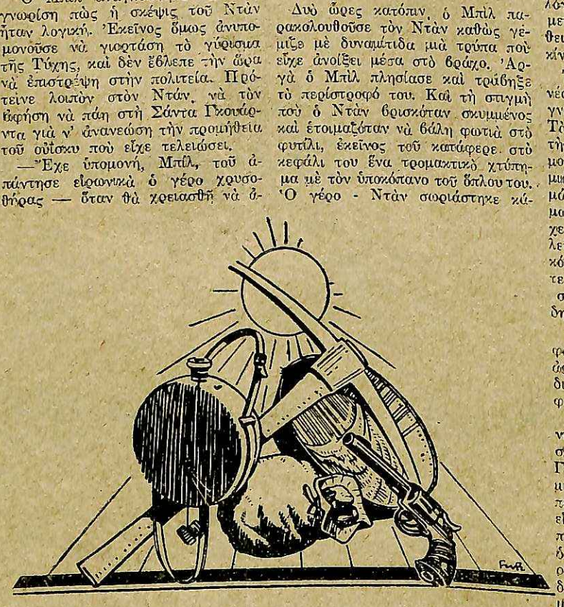

νανεώσουμε σπουδαιότερες προμήθειες ἀπὸ τὸ πιστό, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πᾶμε μαζύ.

Ὁ Μπὶλ κοπάλαβε πὼς κάθε συζήτησι ἦταν περιττὴ καὶ σιώπησε. Κι' ἐνῶ ὁ σύντροφός του εἶχε κοιμηθῇ ἤσυχα ὅλη τὴ νύχτα, ἐκεῖνος στριφογύριζε ὅλη τὴ νύχτα ἁπίνω στὸ στρῶμα του. Ἡ πρῶτες πρωϊνὲς ἀνταύγειες εἶχαν ἀρχίσει τώρα νὰ φωτίζουν τὴν καλύβα τους.

— Ἄ ! Τί ἀχόρταγος γέρος, μουρμούρισε ὁ Μπὶλ μὲ λύσσα. Θὰ εὐχαριστιόμουν ἂν τιναζόταν κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τὴ δυναμίτιδά του. Τότε ἐγὼ θά...

Μιὰ εἰκόνα πέρασε γοήγορα μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Μπίλ. Τοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπε τὸν σύντροφό του νεκρὸ, ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια τῶν βράχων ποὺ τίναξε, καὶ τὸν ἐαυτό του, μόνο κι' ἀπόλυτο κύριο τῆς χρυσοφόρου φλέβας. Θἄταν τότε ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως στὴν πολιτεία, νὰ πουλήσῃ, ὅσο ἤθελε, τὰ δικαιώματά του, καὶ νὰ ζήσῃ κατόπιν, ξένγοιαστος καὶ εὐτυχὴς μέσα στὰ πλούτη...

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ λύσις, ἄρχισε τώρα νὰ τὸν βασανίζῃ ἐπίμονα. Γιατὶ νὰ μὴ βοηθήσῃ καὶ ὁ ἴδιος τὴν καλὴ του Τύχη ; Ἦταν τόσο εὔκολο κι' ἁπλό !

Ὁ Μπὶλ ἀνακάθησε ἀπότομα στὸ κρεββάτι του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ντὰν ξύπνησε, τέντωσε τὸ σῶμα του, χασμουρήθηκε καὶ ρώτησε :

—Τί ἔπαθες, Μπίλ ; Ἡ σκέψις τοῦ χρυσοῦ σοῦ χάλασε τὸν ὕπνο, ἀπὸψε ;

— Ναί, σήκω πειά, Ντάν, ἀπάντησε ὁ Μπὶλ γελῶντας. — Ἐγὼ θὰ ἑτοιμάσω τὸ πρόγευμα.

— Καλά. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ χειροκίνητο τρυπάνι, γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστῇ σήμερα.

* * *

Δυὸ ὧρες κατόπιν, ὁ Μπὶλ παρακολουθοῦσε τὸν Ντὰν καθὼς γέμιζε μὲ δυναμίτιδα μιὰ τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει μέσα στὸ βράχο. Ἀργὰ ὁ Μπὶλ πλησίασε καὶ τράβηξε τὸ περίστροφό του. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ντὰν βρισκόταν σκυμμένος καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ φυτίλι, ἐκεῖνος τοῦ κατάφερε στὸ κεφάλι του ἕνα τρομακτικὸ χτύπημα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του. Ὁ γέρο - Ντὰν σωριάστηκε κύ-

λιο πάνω στὴν τρύπα καὶ ἡ ἔκρηξις τὸν ἔκαμε κομμάτια.

Ὁ Μπὶλ ἀνακάθησε ἀπότομα στὸ κρεββάτι του. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ντὰν ξύπνησε, τέντωσε τὸ σῶμα του, χασμουρήθηκε καὶ ρώτησε :

—Τί ἔπαθες, Μπίλ ; Ἡ σκέψις τοῦ χρυσοῦ σοῦ χάλασε τὸν ὕπνο, ἀπὸψε ;

— Ναί, σήκω πειά, Ντάν, ἀπάντησε ὁ Μπὶλ γελῶντας. — Ἐγὼ θὰ ἑτοιμάσω τὸ πρόγευμα.

— Καλά. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ χειροκίνητο τρυπάνι, γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστῇ σήμερα.

* * *

Δυὸ ὧρες κατόπιν, ὁ Μπὶλ παρακολουθοῦσε τὸν Ντὰν καθὼς γέμιζε μὲ δυναμίτιδα μιὰ τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει μέσα στὸ βράχο. Ἀργὰ ὁ Μπὶλ πλησίασε καὶ τράβηξε τὸ περίστροφό του. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ντὰν βρισκόταν σκυμμένος καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ φυτίλι, ἐκεῖνος τοῦ κατάφερε στὸ κεφάλι του ἕνα τρομακτικὸ χτύπημα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του. Ὁ γέρο - Ντὰν σωριάστηκε κύλιο πάνω στὴν τρύπα καὶ ἡ ἔκρηξις τὸν ἔκαμε κομμάτια.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ξεκίνησε πάλι, μὲ κατεύθυνσι πρὸς δυσμάς, ὅπου βρισκόταν ἡ Σάντα-Γκουάντα. Εἶχε προχωρήσει καμμιὰ ὥρα, ὅταν ἀναγκάστηκε νὰ ξεπεξέψῃ γιατὶ τὸ λουρὶ τῆς σέλλας εἶχε χαλαρώσει. Νευριασμένος ὅπως ἦταν γιὰ τὴν ἀργοπορία του, ὁ Μπὶλ τράβηξε ἀπότομα τὸ λουρί. Τὸ ἄλογο πόνεσε φαίνεται καὶ ἔβγωσε τὸν Μπὶλ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο. Τότε ἐκεῖνος μανιασμένος κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὰ ρουθούνια τοῦ ζώου. Τὸ ἄλογο ἐγρίνεψε, τινάγτηκε ὀρθὸ κι' ὁμέσως, προτοῦ ὁ Μπὶλ προλάβῃ νὰ πάσῃ τὸ χαλινάρι, ξεκίνησε σ' ἕνα τοελλὸ καλπασμό. Ὁ γέρο τὸ ἀκολούθησε γιὰ λίγο, ἀλλὰ τὰ πλιὰ του γρόγορα κατάλαβε πὼς ματαιοπόνει. Συγχρόνως θυμήθηκε πὼς στερεωμένο στὴ σέλλα. Χωρὶς νὰ χησε. Πυροβόλησε πάλι, ἀλλὰ κτὸς βολῆς.

Μὲ φρίκη ὁ Μπὶλ ἀναμέτρησε τὴν κατάστασι. Εἶχε χάσει τὸν δρόμο του. Βοισκόταν τρεῖς κιλ ἀπὸ τὸ πιὸ κοντινὸ χωριό. Ἡ θέσις του ἦταν φοιχτή.

Ἔπὶ δυὸ ὧρες ἀκολούθησε τὰ ἴχνη τοῦ ἄλογου, ὥσπου χάθηκαν κι' αὐτά. Ἡ ξέστη τώρα εἶχε γίνει ἀφόρητη. Ὁ ἥλιος τὸν χτυποῦσε στὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι του πονοῦσε. Μιὰ φοβερὴ δίψα τὸν βασάνιζε. Ἔνοιωθε τὸν λάρυγγά του στεγνὸ καὶ τὴ γλῶσσα του πρησμένη. Ὅταν καθόταν καμμιὰ φορὰ γιὰ νὰ ξεουράσῃ τὰ πονεμένα μέλη του, δὲν τολμοῦσε νὰ κλείσῃ τὸ μάτια του, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ δὲν ξυπνήσῃ πειά. Στὸ τέλος ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο, πλάγιασε κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε ἦταν ξημερώματα. Σηκώθηκε μὲ κόπο, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ προχωρήσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο, προτοῦ ἀνατείλει ὁ ἥλιος. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἔριξε πάλι τὶς φλογισμένες του ἀκτῖνες καὶ ὁ Μπὶλ πραχωροῦσε ἀργά. τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος. Κοντὰ στὸ μεσημέρι ἡ τοποθεσία ἄλλαξε ὄψι. Βράχοι ὑπῆρχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἀραιοὶ θάμνοι. Στὴν ἀρχὴ, ὁ Μπὶλ δὲν πρόσεξε τὴ διαφορά, τόσο ἦταν ἐξαντλημένος. Προχωροῦσε σέρνοντας τὰ πόδια του μηχανικά, σὰν αὐτόματο, μὲ μιὰ ὑστάτη θέλησι νὰ φθάσῃ στὸ τέρμα. Τέλος ὅμως τοῦ φάνηκε πὼς βρισκόταν σὲ γνωστὸ τοπίο. Προχώρουσε σέρνοντας τὰ πόδια του μηχανικά, σὰν αὐτόματο, μὲ μιὰ ὑστάτη θέλησι νὰ φθάσῃ στὸ τέρμα. Τέλος ὅμως τοῦ φάνηκε πὼς βρισκόταν σὲ γνωστὸ τοπίο. Προχώρουσε σέρνοντας τὰ πόδια του μηχανικά, σὰν αὐτόματο, μὲ μιὰ ὑστάτη θέλησι νὰ φθάσῃ στὸ τέρμα. Τέλος ὅμως τοῦ φάνηκε πὼς βρισκόταν σὲ γνωστὸ τοπίο. Μέσα στὴν παραζάλη του καὶ στὸν πυρετὸ ποὺ τὸν ἔκαιγε, θαρροῦσε πὼς εἶχε φθάσει στὸ Μόρλεϋ Οὐάς, στὴ χαράδρα καὶ πῆρε θάρρος. Ξάνλωσε στὴ σκιὰ ἑνὸς βράχου καὶ ἔκλεισε μιὰ στιγμὴ τὰ πονεμένα μάτια του. Σὰν τὰ ἄνοιξε πάλι, κύτταξε παραξενεμένος ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, ὁ ὁποῖο βρισκόταν πεσμένο σὲ λιγων ποδῶν ἀπόστασι ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ καθόταν. Σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ πλησίασε. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ παρατήρησε ἦταν ἕνα φλασκὶ στερεωμένο στὴ ζώνη τοῦ ἀγνώστου. Τὸ πῆρε, καὶ λαίμαργα ρούφηξε λίγο νερό. Ἡ φρόνησις καὶ ἡ πεῖρα τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἀδειάσῃ μονορροῦφι ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενο. Τοῦ φάνηκε πὼς ἀναζωογονήθηκε.

— Τὸν κακομοίρη, μουρμούρισε. Ἂν δὲν εὕρισκα νερὸ στὸ φλασκί του, θὰ βοισκόμουν κι' ἐγὼ σὲ λίγο σὰν κι' αὐτόν !...

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε :

— Διάβολε, ἀφοῦ εἶχε νερό, δὲν πέθανε λοιπὸν ἀπὸ δίψα. Τότε ἀπὸ τί πέθανε ;

Ὁ Μπὶλ γύρισε τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό του κι' ἀμέσως ἔμπηξε μιὰ φωνή. Ὁ νεκρὸς ἦταν ὁ Κιοὺτ Κοννέλυ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε μαλώσει στὴν ταβέρνα τῆς πατρίδας του μῆνες πρωτήτερα καὶ τὸν εἶχε χτυπήσει, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ὁρκισθῇ νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ τώρα ὁ Κοννέλυ ἦταν νεκρός. μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι κι' ἄλλη μιὰ στὴν ὠμοπλάτη...

Ὁ Μπὶλ στερέωσε τὸ φλασκὶ στὴ ζώνη του μ' ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

— Εὐτυχῶς, μουρμούρισε, γλύπωσα γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ Κοννέλυ ! Ἐπὸ δῶ κι' ἐμπρός...

Ὁ Μπὶλ γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε πίσω του. Εἶχε νοιώσει πὼς κάποιος βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Πράγματι, δυὸ καβαλλάρηδες στεκόντουσαν πίσω του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια ! διέταξε ὁ πρῶτος. Ἐνῶ σημάδευε τὸν νέο μὲ τὸ περίστροφό του, κατόπιν πρόσθεσε :

— Τζέφρ, κατέβα κι' ἀφώπλισέ τον !

Ὁ δεύτερος καβαλλάρης ξεπέζεψε, πλησίασε τὸν Μίλλερ, ποὺ πῆρε τὸ περίστροφο καὶ κατάπληκτος φώναξε :

— Θεὲ Παντοδύναμε !... Εἶνε ὁ Μπὶλ Μίλλερ, σερίφ !

Ὁ δικαστικὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, κύτταξε πρῶτα τὸν νεκρὸ καὶ ἔπειτα τὸν Μίλλερ.

— Δὲν ἤθελες νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πάω μόνος μου στὴ Σάντα Γκουάρντα ἔ; Ἐμπάδισέ με τώρα ἂν μπορῇς, γέρο - ἠλίθιε ! κάγχασε ὁ Μπίλ.

Συγχρόνως ὁ Μπὶλ τράβηξε τὸ σῶμα τοῦ συντρόφου του, χωρὶς κὰν νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦταν νεκρὸς ἢ ζωντανός, καὶ τὸ πῆγε κοντὰ στὸ βράχο. Κατόπιν μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια, διώρθωσε τὸ φυτίλι τῆς δυναμίτιδος καὶ ἔβαλε φωτιά. Ἀμέσως κατόπιν τραβήχτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ περίμενε. Μιὰ τρομακτικὴ ἐκπυροσκρότησις τράνταξε σὲ λίγο τὴν ἀτμοσφαῖρα, κι' ὅταν ὁ νέος πλησίασε, εἶδε πὼς ἐνῶ ὁ βράχος εἶχε θρυμματισθῇ, ὡστόσο τὸ σῶμα τοῦ γέρου Ντὰν δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Ὁ ἐράχος εἶχε τιναχτῇ πρὸς τ' ἀπάνω χωρὶς νὰ ἀγγίξῃ τὸ σῶμα. Τότε ὁ Μπὶλ, σήκωσε μιὰ βαρειὰ πέτρα καὶ τὴν ἄφησε νὰ πέσῃ ἁπάνω στὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου του, κι' ἀμέσως κατόπιν ἐπέστρεψε στὸν κατωλιμὸ, χωρὶς νὰ ἀγγίξῃ τὰ σκοροπισμένα γύρω στὸ νεκρὸ ὀργαλεῖα.

— Ἔτσι, φώναξε θριαμβευτικά, ὅταν θὰ ἐπιστρέψω μὲ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς δείξω τὴ χρυσοφόρο φλέβα καὶ νὰ ὑπογράψουμε τὰ χαρτιά, θὰ νομίσουν αὐτοὶ οἱ κύριοι, πὼς ὁ γέρος δὲν πρόλαβε ν' ἀποιμοιρουνθῇ, ὅταν ἔγινε ἡ ἔκρηξις τῆς δυναμίτιδος καὶ ὅτι ἔτσι θρῆκε οἰκτρὸ θάνατο.

Ὁ Μπὶλ πῆρε τρόφιμα γιὰ τρεῖς μέρες, ὅσο θὰ διαρκοῦσε τὸ ταξειδι τῆς ἐπιστροφῆς. Γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ Σάντα Γκουάρντα ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὴν ἔρημο τῆς Χαρίφα. Γι' αὐτὸ φρόντισε νὰ γεμίσῃ τὸ βορελάκι μὲ νερὸ καὶ τὸ στερέωσε πίσω στὴ σέλλα τοῦ μονὰδ κοῦ ἀλόγου τους, τὸ ὁποῖο τοὺς χρησίμευε γιὰ νὰ μεταφέρουν τὶς προμήθειές τους. Κι' εὐχαριστημένος, ξεκίνησε γιὰ τὴν πολιτεία.

Τὴν ἑπομένη τὸ ἀπόγευμα, ὁ νέος κύτταξε ὁλόγυρά του μ' ἀπόγνωσι. Εἶχε χάσει τὸ δρόμο του ! Τὸ πρωῒ γιὰ νὰ συντομεύσῃ τὴν πορεία του, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ μονοπάτι μὲ τὴ σκέψι ν' ἀποφύγῃ μιὰ μεγάλη καμπὴ τὴν ὁποία σχημάτιζε μέσα στὴν ἔρημο. Ἀργὰ ὅμως τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶχε φθάσει στὴ χαράδρα τοῦ Μόρλεϊ - Οὐάς, ἐκεῖνος βρισκόταν ἀκόμα στὴ μέση τῆς ἐρήμου, καὶ οὔτε διέκρινε ποιητνὰ κανένα νναστὸ σημεῖο, τὸ ὁποῖο νὰ τὸν ὁδηγήσῃ.

Ἀνέβηκε τότε σ' ἕναν ἀμμόλοφο καὶ κύτταξε ὁλόγυρά του. Εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ δὲν διέκρινε πολὺ μακρυά. Ἔτσι ἀποφάσισε νὰ διανυκτερέψῃ ἐκεῖ.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ξεκίνησε πάλι, μὲ κατεύθυνσι πρὸς δυσμάς, ὅπου βρισκόταν ἡ Σάντα-Γκουάντα. Εἶχε προχωρήσει καμμιὰ ὥρα, ὅταν ἀναγκάστηκε νὰ ξεπεζέψῃ γιατὶ τὸ λουρὶ τῆς σέλλας εἶχε χαλαρώσει. Νευριασμένος ὅπως ἦταν γιὰ τὴν ἀργοπορία του, ὁ Μπὶλ τράβηξε ἀπότομα τὸ λουρί. Τὸ ἄλογο πόνεσε φαίνεται καὶ ἔβγωσε τὸν Μπὶλ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο. Τότε ἐκεῖνος μανιασμένος κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὰ ρουθούνια τοῦ ζώου. Τὸ ἄλογο ἐγρίνεψε, τινάγτηκε ὀρθὸ κι' ὁμέσως, προτοῦ ὁ Μπὶλ προλάβῃ νὰ πάσῃ τὸ χαλινάρι, ξεκίνησε σ' ἕνα τοελλὸ καλπασμό. Ὁ γέρο τὸ ἀκολούθησε γιὰ λίγο, ἀλλὰ τὰ πλιὰ του γρόγορα κατάλαβε πὼς ματαιοπόνει. Συγχρόνως θυμήθηκε πὼς στερεωμένο στὴ σέλλα. Χωρὶς νὰ χησε. Πυροβόλησε πάλι, ἀλλὰ κτὸς βολῆς.

Μὲ φρίκη ὁ Μπὶλ ἀναμέτρησε τὴν κατάστασι. Εἶχε χάσει τὸν δρόμο του. Βοισκόταν τρεῖς κιλ ἀπὸ τὸ πιὸ κοντινὸ χωριό. Ἡ θέσις του ἦταν φοιχτή.

Ἔπὶ δυὸ ὧρες ἀκολούθησε τὰ ἴχνη τοῦ ἄλογου, ὥσπου χάθηκαν κι' αὐτά. Ἡ ξέστη τώρα εἶχε γίνει ἀφόρητη. Ὁ ἥλιος τὸν χτυποῦσε στὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι του πονοῦσε. Μιὰ φοβερὴ δίψα τὸν βασάνιζε. Ἔνοιωθε τὸν λάρυγγά του στεγνὸ καὶ τὴ γλῶσσα του πρησμένη. Ὅταν καθόταν καμμιὰ φορὰ γιὰ νὰ ξεουράσῃ τὰ πονεμένα

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ ὅρκος τῶν ἐπαγγελματιῶν στὴ Γαλλία. Πῶς ὁρκίζονται οἱ μάρτυρες στὴν Κίνα. Τὸ μεγαλείτερο σφουγγάρι τοῦ κόσμου. Ἡ τελευταία ἐπιθυμία ἑνὸς μελλοθανάτου καταδίκου. Τὸ πελεμικὸ μένος τῶν καβουριῶν. Ἡ λίρες μέσα στὴν παληὰ φορεσιά. Παιδιὰ-δαύματα. Μιὰ πρωτότυπη ἀσφάλεια, κτλ.

ΟΝ περασμένο αἰῶνα στὴ Γαλλία, ὅλοι οἱ ἐπαγγελματίαι, πρὶν ἀρχίσουν νὰ κάνουν μιὰ δουλειά, ἔπρεπε νὰ ὁρκίζωνται ἐπισήμως, ὅπως ὁρκίζονται σήμερα οἱ στρατιωτικοί.

Ἰδού, π. χ. ὁ ὅρκος τῶν ζαχαροπλαστῶν καὶ μαγείρων:

«Δὲν θὰ κατασκευάσω ποτὲ κανένα φαγητὸ ἢ κανένα γλύκισμα ἂν προηγουμένως δὲν τὸ δοκιμάσω πρῶτος ἐγώ».

* * *

Περίεργος εἶνε ὁ ὅρκος ποὺ κάνουν οἱ μάρτυρες στὰ Κινέζικα Δικαστήρια:

«Ἂν δὲν πῶ τὴν ἀλήθεια ἢ ψυχή μου νὰ καταστραφῇ σὰν αὐτὸ τὸ πιατάκι !»

Κι' ἀμέσως ὁ μάρτυς ἀφήνει νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του ἕνα πιατάκι ποὺ γίνεται κομμάτια.

* * *

Τελευταῖα στὸ Μπαχάμας τῆς Ὠκεανίας, ἀνεσύρθη ἕνα σφουγγάρι τὸ ὁποῖο εἶχε περιφέρεια δέκα μέτρων. Ὅταν τὸ ἀποξήραναν, τὸ σφουγγάρι αὐτὸ ζύγιζε 35 ὀκάδες, μέσα δὲ στοὺς πόρους του εἶχαν βρῆ καταφύγιο χιλιάδες μικρὰ ὄστρακα καὶ ψαράκια.

Ὅπως λένε δέ, εἶνε τὸ μεγαλείτερο σφουγγάρι ποὺ ἔχει βρεθῆ ὡς τώρα.

* * *

Κάποιος Ἀμερικανὸς κουρέας, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον γιὰ κάποιο ἔγκλημα, ἐπρόκειτο πρὸ ἡμερῶν νὰ καθήσῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ὅταν λοιπόν, ὁ δήμος τὸν ρώτησε ποιὰ εἶνε ἡ τελευταία του θέλησις, ὁ κουρέας ἀπάντησε.

— Θὰ ἤθελα νὰ ξυρίσω τὸν δικαστή, ὁ ὁποῖος μὲ καταδίκασε εἰς θάνατον. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τελευταία του αὐτὴ θέλησις δὲν πραγματοποιήθηκε γιὰ λόγους προνοίας.

* * *

Οἱ φυσιοδίφαι ἔχουν ἐτονομάσει τὰ καβούρια «πολεμιστὰς» ἐξ αἰτίας τοῦ πολεμικοῦ των μένους. Καὶ πράγματι ὅλη τὴ ζωὴ τους τὴν περνοῦν πολεμῶντας μεταξύ τους καὶ προσπαθῶντας ν' ἀποσπάσῃ ὁ ἕνας τὸ ὄστρακο τῆς ράχης τοῦ ἄλλου. Μὰ δὲν τὸ καταθρώνουν πο-

τέ, παρ' ὅλες τὶς ἀτελείωτες μάχες ποὺ διεξάγουν.

* * *

Κάποτε ἕνας φτωχὸς ἐργάτης ἀπὸ τὸ Ρότσεστερ τῆς Ἀγγλίας, ἔγραψε μιὰ μεταχειρισμένη φορεσιὰ ἀπὸ ἕναν παλαιοπώλη. Καθὼς ὅμως τὴ μετέφερε σπίτι του, ἄκουσε ξέφαρνα κατάπληκτος ἕναν μεταλλικὸ ἦχο κάτω στὴν ἀσφαλτο.

Ἔσκυψε ἀμέσως καὶ εἶδε μὲ χαρά του μιὰ χρυσὴ λίρα, τὴν ὁποία κὰ πῆρε. Παραξενεύτηκε φυσικὰ γιὰ τὴν προέλευσί της καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνεται μήπως τυχὸν εἶχε στὶς τσέπες του λεφτὰ δίχως νὰ τὸ ξέρῃ.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴ χαρά του ὅταν, σχίζοντας τὴ φόδρα τοῦ σακκακιοῦ ποὺ κρατοῦσε, θρῆκε ἐκεῖ μέσα ἀρκετὲς ἀκόμα λίρες τοῦ 1711 καὶ τοῦ 1732 καθὼς καὶ ἕνα χρυσὸ δακτυλίδι, δυὸ ἄλλα ἀσημένια καὶ δυὸ χρυσὰ σκουλαρίκια.

* * *

Τελευταῖα, στὴν Ἀμερικὴ γενήθηκε ἕνα παιδάκι, τὸ ὁποῖο μόλις ἀντίκρυσε τὸ φῶς, μίλησε !

Ἕνα ἄλλο πάλι παιδάκι, στὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ εἶνε ἀκόμα ἕξη μηνῶν, ἔχει τέτοια ἀντίληψι, ποὺ ὅπως βεβαιώνουν οἱ εἰδικοί, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀντίληψι 185 μορφωμένων ἀνθρώπων.

Τὸ περίεργο αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ-θαύματος εἶνε ὅτι οἱ γονεῖς του, ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, εἶνε τελείως ἀγράμματοι.

* * *

Ὁ Γερμανὸς Χάλλερ, ἀνατόμος, βοτανολόγος, φιλόσοφος καὶ ποιητής, ὅταν ἀκόμα ἦταν τεσσάρων χρονῶν, συγκέντρωνε ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε μὲ θαυμαστὴ εὐγλωττία, ὁλόκληρα κεφάλαια ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή. Ἐνέα ἐτῶν, ἐξεφώνησε ἕνα θαυμάσιο λόγο σὲ κάποιο διδασκαλικὸ συνέδριο, ἐνῶ σὲ ἡλικία 14 χρονῶν εἶχε συνθέσει ἀναρίθμητα ποιήματα καὶ τραγωδίες.

Μιὰ μέρα ποὺ ἄρπαξε φωτιὰ τὸ πατρικὸ σπίτι, ἔχασαν τὸν μικρὸ Χάλλερ καὶ μάταια τὸν ἀναζητοῦσαν παντοῦ. Ἔβαφνα ὅμως τὸν εἶδαν νὰ ξετσιάγεται μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες, φορτωμένον μὲ βιβλία :

Ἦσαν τὰ βιβλία του ! Τὰ ἴδια αὐτὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀργότερα ἔκαψε ὁ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST**

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τέλος ὁ Μωρὶς εἶπε σοβαρὰ στὴ Τζούλια, δίνοντάς της τὸ χέρι :

—Πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω ποὺ ἦρθες ; Μὲ ἔσωσες... Ἂν δὲν ἐρχόσουν, θὰ τρελλαινόμουν.

Ἐκείνη τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ στόμα καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, γιατὶ μὲ προσκάλεσες. Ὑπόφερα τόσο πολὺ ἤμουν μόνη, ποὺ ἤξερα πὼς ὑπέφερες καὶ ποὺ δὲν σὲ ἔβλεπα ποὺ ὑπέφερες...

Καὶ χωρὶς νὰ τῆς τὸ ζητήσῃ ὁ Μωρὶς, τοῦ μίλησε γιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ πέρασε, ἐνῶ ἐκεῖνος βρισκόταν μακρυά της. Μιλοῦσε σιγανά, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι, κυττάζοντας κάτω...

—Ναί, ἔλεγε. Αὐτὲς ἡ δεκαπέντε μέρες ποὺ τὶς πέρασα χωρὶς νὰ σ' ἔχω κοντά μου, ἦσαν τρομερὲς γιὰ μένα. Ὦ! σίγουρα, ἔπειτ' ἀπὸ τέτοιες σκληρὲς δοκιμασίες, κάτι πεθαίνει μέσα μου.. Ὦ! ὅταν, μετὰ τὴν ἀναχώρησί σου, βρέθηκα μόνη στ' ἀμάξι!... Τότε ἔνοιωσα πὼς δ,τι φοβόμουν κι' ἔτρεμα τόσο καιρό, εἶχε πραγματοποιηθῆ πειά.. Ἐσὺ ἔφευγες κι' ἐγὼ ἔμενα μόνη γιὰ ἕνα ἀπροσδιόριστο χρονικὸ διάστημα!... Κι' ἔπειτα ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο εἴχαμε χωρισθῆ... Σὲ εἶχα μπροστὰ στὰ μάτια μου μ' αὐτὸ τὸ κουρασμένο, τὸ ἐρεθισμένο, τὸ νευρικό σου ὕφος τῶν τελευταίων ἡμερῶν.. Καὶ σκεφτόμουνα μόνη μου : «Τώρα θὰ εἶνε εὐχαριστημένος!... Μὲ ξεφορτώθηκε πειά, ξεφορτώθηκε τὴ Γιού του!» Σὲ βεβαιώνω ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀληθινά... Σὲ κάθε στιγμή, μοῦ φαινόταν πὼς βρισκόμουν κάπου ἀλλοῦ, ἔξω ἀπ' τὴ ζωή, σὲ κάτι σὰν ὄνειρο.. Ἔπειτα, ἔξαφνα, ξανάπεφτα μὲ ὅλο μου τὸ βάρος στὴν πραγματικότητα. Ὦ! ἀγαπημένε μου, ἦταν φριχτό...

Ὁ Μωρὶς τῆς φίλησε τὰ χέρια, ταπεινά.

Αὐτὸς ὁ πόνος κυλοῦσε σὰν βάλσαμο στὴν καρδιά του. Ἡ Κλάρα βρισκόταν τώρα μακρυά, ἐξόριστη ἀπὸ τὴ σκέψι του. Δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τὴ λατρευτὴ ἐκείνη ψυχὴ ποὺ ὑπέφερε γι' αὐτόν, ποὺ τοῦ ἔλεγε τὸν πόνο της.

Κι' ἡ Τζούλια ἐξακολούθησε :

—Κι' ὅμως, μποροῦσα νὰ περπατάω, νὰ μιλάω, νὰ ζῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπόγνωσι. Πῶς; Θεέ μου! Πῶς ; Ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου κι' ἄρχισα νὰ ζῶ μ' αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη... Προσπάθησα νὰ προσευχηθῶ... Προσπάθησα νὰ σοῦ γράψω.. Ὅ,τι μὲ ἀνάγκαζε νὰ φέρνω τὴ σκέψι μου σὲ σένα μοῦ ἔκανε τόσο κακό, τόσο ὥστε δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ τὸ ὑποφέρω, δὲν μποροῦσα πειά.. Ὅταν ἔλαβα τὸ πρῶτο γράμμα σου, κλονίστηκα καὶ ἔνοιωσα ἰλιγγο... Ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἐλπιζα πειὰ τίποτε ἀπὸ σένα, οὔτε ἐπιστολή, οὔτε ἐπιστροφή... τίποτε.

Ἦταν πολὺ ψυχρὴ ἡ ἐπιστολή σου. (Ὁ Μωρὶς ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς Τζούλιας)... Ἦταν γραμμένη μὲ κάποια στενοχώρια, μὲ τὴν ἴδια στενοχώρια, ποὺ εἶχες καὶ σὺ τὶς τελευταῖες στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζύ... καὶ ὅμως σὲ βεβαιώνω πὼς τὴν ἔκανα εἰδωλό μου αὐτὴ τὴ φτωχὴ ἐπιστολὴ τὴν τόσο ψυχρή... Τὴ φιλοῦσα, σὰν νὰ φιλοῦσα τὰ μάγουλά σου καὶ τὰ μάτια σου, λατρεμένε μου, κι' ἀποκοιμήθηκα τὸ βράδυ — ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κοιμήθηκα μετὰ τὴν ἀναχώρησί σου!—μὲ τὸ χέρι μου ἁπάνω στὸ χαρτὶ ποὺ τὸ χέρι σου εἶχε ἀγγίξει.

Ἡ Τζούλια στάθηκε, κυττάζοντας τὸ τοπίο τοῦ Ρήνου, ἀπ' τὸ ὁποῖο περνοῦσε τὸ τραῖνο, ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσε πρὸς τὴν Φραγκφούρτη. Ψιθύρισε :

—Εἶνε ὡραῖο!... Εἶμ' εὐτυχισμένη...

Ὁ Μωρὶς τὴν ἔβλεπε εὐτυχισμένη τώρα... Τὰ σύννεφα ποὺ σκοτείνιαζαν τὸ μέτωπό της εἶχαν διαλυθῆ... Κι' ἔνοιωθε περηφάνεια, μὲ τὴ σκέψι ὅτι μονάχα ἡ παρουσία του εἶχε φτάσει γιὰ νὰ κάνη ὅλη αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι.

—Ὁ ρόλος μου στὴ ζωή, σκεφτόταν, εἶνε νὰ τὴν περιποιηθῶ, νὰ τὴν παρηγορήσω, νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη... κανένας στὸν κόσμο, κανένας δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ὅσο αὐτή

Καί, κυττάζοντας τὴν ὀπτασία τῆς ἄλλης θαρρετά, γιατὶ ἡ παρουσία τῆς Τζούλιας τοῦ ἔδινε δυνάμεις, πρόσθεσε :

—Κανένας δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ τόσο.. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ Κλάρα ἀκόμα..

Κάθησε κοντά της καὶ τὴ ρώτησε :

—Καὶ πότε ἔλαβες τὸ τηλεγράφημά μου;

—Ὦ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ φωνὴ σχεδὸν χαρούμενη, λίγο ἀπ' τὸ πρόγευμα. Ὁ Ἐσκιὲ κι' ἐγὼ περιμέναμε τὴν ὥρα ἐκείνη τὴν Κλάρα στὴν τραπεζαρία, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε μέσα ἕνας ὑπηρέτης, κρατῶντας τὸ τηλεγράφημά σου... Θὰ τὸ πιστέψῃς ὅτι δὲν φοβήθηκα τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι μάντεψα σχεδὸν τὴν εὐχάριστη εἴδησι;.. Ἐξ ἄλλου, τὴν αὐγὴ εὑρήκαμε πιὸ γαλήνια, ἐλπίζοντας πὼς κάποια εὐτυχία θὰ ἔνοιωθα τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὸ ξέρεις πὼς ἔχω προαισθήματα ποὺ πραγματοποιοῦνται σχεδὸν πάντοτε ; Πάντως, ἔτρεμα λίγο, καθὼς ἄνοιξα τὸ τηλεγράφημά σου... Μὰ βρῆκα μέσα ἐκεῖνο ποὺ περίμενα, τὸν τρόπο νὰ βρεθῶ κοντά σου πολὺ γρήγορα.

Ἡ Τζούλια στάθηκε, διστάζοντας νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Καὶ τότε ; ρώτησε ὁ Μωρὶς.

—Τότε.. πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα ;

—Βέβαια!

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Τζούλια, φιλῶντας παράφορα τὰ μαῦρα μαλλιὰ τοῦ Μωρίς, λοιπόν, καθὼς ὁ Ἐσκιὲ μὲ εἶδε ταραγμένη καὶ σαστισμένη, μὲ πλησίασε καὶ μὲ ρώτησε : «Ἀπὸ τὸ Μωρὶς εἶνε ;» Δὲν συλλογίστηκα νὰ τοῦ πῶ ψέμματα. Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ μποροῦσα... τοῦ ἀπάντησα ναὶ καὶ τοῦ ἔδειξα τὸ τηλεγράφημά σου.

—Ὦ! εἶπε ὁ Μωρίς, γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό ;

Καταλάβαινε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν ἀπελπισία του ὁ πατέρας τῆς Κλάρας

—Μὴ θυμώνῃς, ἀγαπημένε μου φίλε, ἐξακολούθησε ἡ Τζούλια. Τὸ ἔκανα ἐντελῶς αὐθόρμητα αὐτὸ καὶ ἔπειτα, ὅταν τὸ συλλογίστηκα, κατάλαβα ὅτι δὲν εἶχα κάνει καθόλου ἄσχημα. Πῶς μποροῦσα νὰ φύγω, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ἐσκιέ ; Ἐξ ἄλλου, ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ μὲ συμβουλεύσῃ κάποιος, καταλαβαίνεις ;... Ἔπειτα ὁ Ἐσκιὲ εἶνε τόσο καλός, σοῦ!... Σὲ ποιὸν θὰ μποροῦσα μὲ φωνὴ σχεδὸν χαρούμενη, λίγο ἀπ' τὸ πρόγευμα. Ὁ Ἐσκιὲ κι' ἐγὼ περιμέναμε τὴν ὥρα ἐκείνη τὴν Κλάρα στὴν τραπεζαρία, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε μέσα ἕνας ὑπηρέτης, κρατῶντας τὸ τηλεγράφημά σου... Θὰ τὸ πιστέψῃς ὅτι δὲν φοβήθηκα τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι μάντεψα σχεδὸν τὴν εὐχάριστη εἴδησι;.. Ἐξ ἄλλου, τὴν αὐγὴ εὑρήκαμε πιὸ γαλήνια, ἐλπίζοντας πὼς κάποια εὐτυχία θὰ ἔνοιωθα τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὸ ξέρεις πὼς ἔχω προαισθήματα ποὺ πραγματοποιοῦνται σχεδὸν πάντοτε ; Πάντως, ἔτρεμα λίγο, καθὼς ἄνοιξα τὸ τηλεγράφημά σου... Μὰ βρῆκα μέσα ἐκεῖνο ποὺ περίμενα, τὸν τρόπο νὰ βρεθῶ κοντά σου πολὺ γρήγορα.

Ἡ Τζούλια στάθηκε, διστάζοντας νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Καὶ τότε ; ρώτησε ὁ Μωρίς.

—Κανένας δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ τόσο.. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ Κλάρα ἀκόμα..

Κάθησε κοντά της καὶ τὴ ρώτησε :

—Καὶ πότε ἔλαβες τὸ τηλεγράφημά μου;

—Ὦ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη

τῶν περιχώρων τῆς Φραγκφούρτης. Ἔφταναν...

Γιὰ πρώτη φορά, θὰ εἶχε τὴ Τζούλια, μόνος αὐτὸς ἀποκλειστικὰ δική του. Θὰ γινόταν ὁδηγός της στὴ ζωή, σὰν σύζυγός της. Αὐτὸς ὁ ρόλος τὸν ἐνθουσίασε.

Εἶδε τὸν ἥλιο νὰ ὑψώνεται πάνω ἀπ' τὴν ἀπέραντη πεδιάδα, νὰ τὴ χρυσίζῃ καὶ νὰ φανερώνῃ τέλος τὴν πολιτεία, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀχνοὺς καὶ τοὺς καπνούς: Κύτταξε τὴ Τζούλια, ὁ βαθὺς ὕπνος, στὸν ὁποῖο σιγὰ-σιγὰ εἶχε παραδοθῆ, τῆς ἔκανε τὰ μάγουλα τριανταφυλλένια. Τὰ μαλλιά της εἶχαν χρυσὲς ἀναλαμπὲς στὸ πρωϊνὸ φῶς. Ἡ νεανικὴ εὐρωστία τοῦ κορμιοῦ της φαινόταν ἀπὸ τὶς σταθερὲς καμπύλες τοῦ τραχήλου, τῶν γοφῶν, τῶν μισοσταυρωμένων ποδιῶν.

«Εἶνε νέα, σκέφτηκε ὁ Μωρίς, ἐντελῶς νέα!...

Ἀνασήκωσε ἐλαφρὰ τὸ γεμάτο ὕπνο κορμί της καί, σκύβοντας πρὸς αὐτήν, τὴν ξύπνησε μ' ἕνα φίλημα.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε...

.....

.... Συχνὰ νομίζει κανεὶς πὼς αὐτὴ ἡ μυστηριώδης δύναμις, στὴν ὁποία χωρὶς νὰ θέλουν πιστεύουν κι' οἱ πιὸ σκεπτικισταὶ κι' οἱ πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, αὐτὴ ἡ δύναμις ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ καὶ ποὺ τὴν ὀνομάζουμε, — ἀνάλογα πρὸς τὶς θρησκευτικές μας πεποιθήσεις, Τύχη, Πεπρωμένο ἢ Θεία Πρόνοια, — συχνὰ νομίζει κανεὶς πὼς αὐτὸς ὁ ὑπέρτατος ὁδηγὸς τῆς ζωῆς εὐσπλαχνίζεται αὐτοὺς ποὺ σέρνει πίσω του καὶ τοὺς ἀφήνει γιὰ ἕνα διάστημα ἐλεύθερους.

Τέτοιες ὑπῆρξαν γιὰ τὸ Μωρὶς καὶ γιὰ τὴ Τζούλια ἡ πρῶτες ὧρες τῆς διαμονῆς τους στὸ Κρόμπεργκ: Ποτέ, οὔτε στὶς πιὸ σκληρὲς στιγμὲς τοῦ μέλλοντός των, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ξεχάσουν τὴν ἀφιξή τους στὴ Φραγκφούρτη, τὸ τουαλέττάρισμά τους στὰ μπουντουὰρ τοῦ ἀπεράντου σταθμοῦ, τὴ γρήγορη ἀμαξοδρομία τους ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ Τσάιλ, κατὰ μῆκος τῶν σιωπηλῶν ὀχθῶν τοῦ Μάϊν,—οὔτε τὸ μικρὸ ταξεῖδι μὲ σιδηρόδρομο,, ἀπὸ τὴ Φραγκφούρτη στὸ Κρόμπεργκ, οὔτε προπάντων τὸ ἀνέβασμά τους μ' ἕνα ἀμαξάκι μὲ δυὸ ἄλογα στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ βίλλα «Τευτονία».

Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερες καὶ κάτι. Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσει ἀπ' ὅλα του τὰ σύννεφα, μὰ δροσερὲς αὖρες ποὺ ἔφταναν ἀπ' τοὺς γιγάντιους διαδρόμους τῆς γειτονικῆς δροσειρᾶς, ἔκοβαν τὴ ζέστη τοῦ χρυσωμένου αὐτοῦ ἀπογεύματος. Ἡ πράσινη κόχη τῆς κοιλάδος βαθούλωνε στοὺς πρόποδες τῶν βουνῶν κι' ἡ πρωϊνὴ δροσιὰ εἶχε στεγνώσει. Τὰ δέντρα σάλευαν ἀργά. Τὸ ἄρωμα τῶν χόρτων ὑψωνόταν σὰν τὸ μοσκοβόλημα ἑνὸς τεραστίου θυμιατηριοῦ. Ἡ κορυφὲς τοῦ ὄρους Τάουνους, στὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ, διαγραφόντουσαν ἀνάγλυφες. Τὸ ἀμάξι, φτάνοντας στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου, ἄρχισε νὰνεβαίνῃ μὲ καλπασμὸ στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο, κατὰ μῆκος τῆς ἐπαύλεως μὲ τὰ εὐήχα ὀνόματα: Ἀρμινους, Ἀλτκαινιγκ, Ἰσερμάνια...

Τότε ὁλόκληρη ἡ πεδιάδα τῆς Φραγκφούρτης παρουσιάστηκε κατω ἀπ' τα μάτια τους. Ὁ Μωρὶς ἔδειχνε λαμπρὰ σημάδια κι' ἦχη καπνοῦ σ' αὐτὴ τὴν πεδιάδα κι' ἔλεγε:

—Νά τὸ χωριὸ Χαΐχστ... Νὰ τὸ Ραντελχαιμ, ἀπ' τὸ ὁποῖο περάσαμε πρὸ ὀλίγου. Τὸ Χόμπουργκ εἶν' ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ δάση τῶν ἐλάτων. Δὲν φαίνεται ἀπὸ δῶ παρὰ ἡ κορυφὴ ἑνὸς ἀπ' τοὺς πύργους του.

Ἡ Τζούλια κύτταζε τὸν χρυσὸ ὁρίζοντα καὶ τὸ Μωρίς, ποὺ τῆς χαμογελοῦσε. Ἔνοιωθε πὼς σὲ λίγο θἄφτανε σ' ἕνα ἀπ' τοὺς λιγοστοὺς σταθμοὺς τῆς ζωῆς, ὅπου βρίσκει κανεὶς τὴν γαλήνη. Καὶ ἡ καρδιὰ της ἀναλύθηκε σ' εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ Θεό, ποὺ τῆς παραχωροῦσε μιὰ στιγμή, ἕστω καὶ φευγαλέα, εὐτυχίας μέσα στὴν ἀμαρτία. Ὅταν μπῆκαν στὴ βίλλα «Τευτονία», ποὺ εἶχε νοικιάσει ὁ Μωρίς, ἀκούμπησε τὸ χέρι της ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ ἀγαπημένου της κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ χέρι ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της.

—Εἶμ' εὐτυχισμένη, εἶπε.

Νόμιζαν κι' οἱ δυὸ μὲ τὸ νὰ βρίσκωνται μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο κι' ἐλεύθεροι, πὼς ὁ ἔρωτας ἦταν ἐντελῶς καινούργιος. Τίποτε ἀπὸ τὴ χθεσινὴ ζωή τους δὲν ὑφίστατο πειὰ μεταξύ τους κι' ἐνοιωθαν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔμεναν πάντοτε ἔτσι, ἐλεύθεροι κι' ἑνωμένοι. Μήπως αὐτὸ δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοὺς ἰδιους;...

Ἡ ὀργάνωσις τῆς καινούργιας τους ζωῆς τοὺς ἀπασχόλησε στὴν ἀρχή. Διασκέδασαν πολὺ μὲ τὰ δυὸ κρεββάτια, ποὺ βρισκόντουσαν πλάϊ-πλάϊ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κάμαρες, τὴν ὁποία διάλεξαν γιὰ κρεββατοκάμαρή τους, εὐχαριστήθηκαν μὲ τὴν ἁπλὴ καὶ καθαρὴ ἐπίπλωσι τῶν δωματίων, θαύμασαν τὰ μεγάλα τζάκια ἀπὸ πράσινη φαγιέντσα καὶ γέλασαν μὲ τὴ μικρὴ ξανθοκόκκινη ὑπηρέτρια, τὴν Κάτε, ἡ ὁποία θὰ τοὺς περιποιόταν.

Πῆγαν κατόπιν νὰ γευματίσουν στὴ μικρὴ πόλι τοῦ Κρόνμπεργκ, ποὺ εἶνε χτισμένη ἐπάνω στὴ βουνοπλαγιὰ καὶ ποὺ ἕνας μεσαιωνικὸς πύργος τὴ στεφανώνει. Ἡ κωμόπολις αὐτὴ ἔχει τρία ξενοδοχεῖα-ρεστοράν, ποὺ οἱ δδηγοὶ τὰ συνιστοῦν ἐξ ἴσου. Διάλεξαν ἀπ' τὰ τρία, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε περισσόρη πρασινάδα καὶ μεγαλείτερη θέα. Ὁ διευθυντὴς του ἤξερε μερικὲς Γαλλικὲς λέξεις καὶ φώναζαν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνεννοηθοῦν μαζύ του γιὰ τὰ φαγητὰ ποὺ θὰ παράγγελναν. Ἔφαγαν κι' οἱ δυὸ μὲ μεγάλη ὄρεξι.

Ἡ τουαλέττα τῆς Τζούλιας, ἂν καὶ πολὺ ἁπλή, εἶχε τὴν ξεχωριστὴ ἐκείνη παριζιάνικη χάρι καὶ προκάλεσε τὸ θαυμασμὸ καὶ τὰ σχόλια μερικῶν συνδαιτημόνων, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴ Φραγκφούρτη.

Ὁ Μωρὶς τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ σκέφτηκε, κυττάζοντας τὴ φίλη του.

—Εἶνε ἀλήθεια πολὺ ὡραία... Δὲν φαίνεται οὔτε τριάντα χρόνων ἔτσι...

Κι' ἕνα σωρὸ σχέδια ἄρχισαν νὰ γεννιοῦνται στὸ μυαλό του. Ἡ Τζούλια δὲν θὰ ἔμενε αἰώνια παντρεμμένη: Μιὰ ἐαφνικὴ συμφόρησις θἄστελνε πολὺ γρήγορα ἀσφαλῶς τὸ σύζυγά της στὸν τάφο... Δὲν θὰ μποροῦσε λοιπὸν τότε ;...

Ὁ Μωρὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ σκέψι του. Καὶ ὅμως ἔψαχνε νὰ βρῇ ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ πειστῇ.

Ξαναγύρισαν πεζοὶ στὴν πόλι. Ἡ νύχτα ἦταν χωρὶς φεγγάρι ἀκόμα, μὰ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἄστρο μαντευόταν ἀπὸ τὸ χλώμιασμα τοῦ οὐρανοῦ στὸ βάθος, πρὸς τὸ Χόμπουργκ. Ἐπεράσει τὸ μπράτσο του κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους ἦταν ἡ δική τους γῆ. Δὲν τοὺς ἔδενε μ' αὐτὸ τὸ ἔδαφος, μ' αὐτὸ τὸν οὐρανό, μ' αὐτὸ τὸ τοπίο, παρὰ ἕνας δεσμὸς φευγαλέος, μιὰ τύχη χωρὶς ἐπαύριον. Ἦσαν περαστικοί, ἀγνοημένοι, ἀπαρατήρητοι καὶ μόνοι. Μὰ ἦσαν μόνοι μαζύ, καθένας μόνος μαζὺ μὲ τὸ πλάσμα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο στὸν κόσμο... Τὸ μέλλον θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς χωρίσῃ καὶ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ὑποφέρουν, μὰ θὰ ἦταν εὐχαριστημένοι, γιατὶ εἶχαν ἀγαπηθῆ πολύ.

Τώρα οἱ ὄγκοι τῶν δέντρων φαινόντουσαν πιὸ μαῦροι ἀκόμα μέσα στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ τὸ φώτιζε τὸ φεγγάρι. Ἕνας ὠκεανὸς λευκοῦ φωτὸς ἁπλωνόταν στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ὁμοια μὲ σήματα φάρων.

(Ἀκολουθεῖ)

—Εἶμαι εὐτυχισμένη !... εἶπε ἡ Τζούλια.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΓΚΤΑΡ ΜΠΡΑΟΥΝ

Ο "ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΤΑΞΕΩΣ,,

Κ Ε Φ Α Λ Ὁ Βίλυ Ράντοβ ἔζησε τὸ τελευταῖο τσιγάρο τοῦ πακέττου του. Ἔπειτα ἔγνεψε στὸ γκαρσόνι νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ παρήγγειλε:

—Μιὰ μποτίλλια οὐΐσκι τῶν Τριῶν Ἀστέρων !

Τὸ γκαρσόνι τοῦ ἀριστοκρατι κ ο ῦ κέντρου, συγκρατῶντας τὴν κατάπληξί του, ἔφυγε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ παράδοξου πελάτου. Ὁ Ράντοβ ἔμεινε πάλι μόνος μὲ τὶς σκέψεις του ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ χόρευε, διασκέδαζε καὶ γελοῦσε. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του καταλάβαινε, ὅτι δὲν ἦταν τίποτα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄγνωστοι, ἡ ὄμορφες κυρίες, τὰ δροσερὰ κορίτσια μὲ τὶς ἐξωφες τουαλέττες ποὺ ἐπιδείκνυαν τὴν ὡμορφιά τους καὶ τὴ χάρι τους ἦταν γι' αὐτὸν ἐντελῶς ξένα. Ναί, θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀριστοκρατικὸ κέντρο καὶ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του χωρὶς κανεὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτόν, χωρὶς κανεὶς νὰ χύσῃ ἕνα δάκρυ. Θεέ μου! τί ἀνόητος ποὺ ἦταν ! Ἔβλεπε τώρα πόσο καλὰ εἶχε κάνει στὸν ἑαυτά του λέγοντας στοὺς φίλους του, ὅ,τι σκεφτόταν, νὰ βαοίζεται σ' αὐτούς, νομίζοντας ὅτι θὰ τοῦ ἦταν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι !

Ὅλοι τους τοῦ εἶχαν φερθῆ μὲ ἀγνωμοσύνη. Μήπως ὁ καλύτερος ἀπ' αὐτοὺς δὲν τοῦ εἶχε πάρει τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα ; Πόσο τὸν εἶχε τσακίσει αὐτὴ ἡ ἱστορία ! Κόντεψε νὰ χάσῃ τὸ μυαλο του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνῃ νευρασθενικὸς καὶ μισογύνης. Τί εἰρωνεία ! Ὁ Βίλυ Ράντοβ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ φημιζόταν γιὰ τὶς κατακτήσεις του, ὁ ἐγὼς τοῦ Μπροντγουάϊης, ὅπως τὸν ἔλεγαν, εἶχε βαρεθῆ κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωή του. Κι' ἀλήθεια τί θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρῃ πειὰ ἡ τύχη του; Εἶχε δοκιμάσει ὅλες τὶς συγκινήσεις, ὅλες τὶς διασκεδάσεις, ὅλες τὶς μορφὲς τοῦ ἔρωτος. Καὶ νὰ τώρα, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, βρισκόταν πάλι μόνος σ' αὐτὸ τὸ περίφημο «Ἐλντοράντο» μὰ χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς ἐλπίδες καὶ χωρὶς τὸ κουράγιο νὰ ξαναρτιάξῃ τὴ ζωή του.

Τὸ γκαρσόνι ἀκούμπησε μὲ προσοχὴ τὸ δίσκο πάνω στὸ τραπέζι, ἄνοιξε τὴν μποτίλλια, σερβίρισε τὸν Βίλυ καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἐπίσημο ὕφος ἑτοιμάστηκε ν' ἀποσυρθῇ. Ὁ Ράντοβ τὸν περιεργαζόταν μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Ἦταν ἕνας νέος ὡς εἴκοσι χρονῶν, πολὺ ὄμορφος, καὶ ὁ ὁποῖος φοροῦσε μὲ μεγάλη χάρι τὸ σμόκιν του. Ἡ κινήσεις του ἦσαν στεθερὲς καὶ μετρημένες καὶ φαινόταν καθαρὰ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἕνας μεγάλος «ξυκολός». Ἀ! ὁ Ράντοβ τοὺς ἤξερε καλὰ αὐτοὺς τοὺς κατεργαρέους ποὺ διασκέδαζαν τὶς ὧριμες κυρίες καὶ τοὺς ἔπαιρναν τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν τσάντα τους. Ἦταν ὅλοι τους ἀσυνείδητοι, λωποδύτες καὶ τόσο ψεῦτες, ὥστε μποροῦσαν νὰ σᾶς πείσουν ὅτι εἶχαν πάντα τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος τους. Καὶ, ξαφνικά, ὁ Βίλυ Ράντοβ χαμογέλασε. Μιὰ ἰδέα ριζώθηκε ἀπρόοπτα μέσα στὸ μυαλό του. Νά, ἕνα πρᾶγμα ποὺ ὡς τώρα δὲν τὸ εἶχε δοκιμάσει. Καί, σὰν θέρος Ἀμερικανός, ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του. Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ τὸ τρίτο ποτῆρι τοῦ οὐΐσκυ φώναξε πάλι τὸ γκαρσόνι νὰ πλησιάσῃ στὸ τραπέζι του:

—Πόσα κερδίζεις ἀπὸ τὴ δουλειά σου ; τὸν ρώτησε.

—Μὰ εἶχοσι δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τυχερά.

— Δηλαδὴ τί θέλεις νὰ πῇς ; ἔκανε ὁ Ράντοβ. Ἐννοεῖς τὸ ποινμπονάρ;

— Μάλιστα, μίστερ Ράντοβ, τοῦ ἀπάντησε παραξενεμένο γι' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις τὸ γκαρσόνι. Ἔρχονται ἑβδομάδες ποὺ κερδίζω καὶ πενῆντα δολλάρια ! Εἶνε τόσο εὐγενεῖς ἡ κυρίες ποὺ μένουν στὸ ξενοδοχεῖο...

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε ὁ Βίλυ, θὰ σοῦ δίνω τὸ διπλάσιο ποσὸ ἂν ἔρθῃς στὴν ὑπηρεσία μου. Ἡ δουλειά σου θὰ εἶνε νὰ ντύνεσαι κομψά, νὰ διασκεδάζῃς καὶ νὰ παρασύρῃς στὸ δίχτυα σου τὶς γυναῖκες ποὺ θὰ σοῦ ὑποδειχνύω.

Τὸ γκαρσόνι ἀσυναίσθητα κύτταξε τὴν μποτίλλια τοῦ οὐΐσκι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἔλα, τοῦ εἶπε ὁ Ράντοβ, μὴν εἶσαι ἠλίθιος. Φαντάσθηκες ὅτι εἶμαι μεθυσμένος ; Ἐμπρός, δέχεσαι αὐτὴ τὴ θέσι τοῦ «κυρίου τῆς καλῆς τάξεως» ποὺ σοῦ προτείνω;

Τὸ γκαρσόνι δὲν ἦταν τόσο κουτὸ γιὰ ν' ἀρνηθῇ. Ἔκλεισε τὴ συμφωνία μὲ τὸν Ράντοβ, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀκολούθησε τὸν Βίλυ στὸ μεγαρό του.

Κανεὶς φυσικὰ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ αὐτὴ τὴ συμφωνία τους. Πέρασε ἕνας μῆνας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Βίλυ Ράντοβ ἔδωσε μεγάλα μαθήματα στὸν Φρέντ, τὸ γκαρσόνι, τοῦ ἔφτιαξε ἕνα σωρὸ κοστούμια, τοῦ νοίκιασε ἕνα ὥμορφο διαμέρισμα καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὶς πρόοδους του καὶ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Ἄ ! Πόσο θὰ διασκεδάζε, ὅταν σὲ λίγον καιρὸ πληροφοροῦσε ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε πραγματικὰ ὅτι ὁ μίστερ Ἔμιλ Λῶρενς, ὁ πλούσιος κληρονόμος τοῦ «βασιλέως τῆς μπύρας» τῆς Ἀριζόνας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄσημο καὶ κατεργάρη Φρέντ, τὸ γκαρσόνι τοῦ «Ἐλντοράντο».

Καὶ σκόρπιζε δίχως νὰ λογαριάζῃ τὰ δολλάρια, πληρώνοντας τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Φρέντ καὶ τὰ τραμαχτικὰ ἔξοδά του. Ὅλα ὅμως τοῦ τὰ συγχωροῦσε. Ἤδη ἡ πρώην σύζυγος του εἶχε μπλεχθῆ σὲ μιὰ πολὺ ἄσχημη περιπέτεια μὲ τὸν... προστατεύμενό του. Ἦταν κυριολεκτικῶς ξετρελλαμένη μὲ τὸν Φρέντ. Τὸ ἴδιο εἶχαν πάθει ἀκόμη καὶ πέντε γυναῖκες φίλων του. Μετὰ λοιπὸν ἀπὸ ἕξη μῆνες κατάλαβε ὅτι ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν κωμωδία καὶ νὰ στείλῃ πίσω στὸ «Ἐλντοράντο» τὸν Φρέντ. Ἄλλωστε ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια τοῦ εἶχε στοιχίσει αὐτὴ ἡ διασκέδασις. Καὶ ἕνα βράδυ ποὺ εἶχε πάει ὁ Φρέντ γιὰ πάρτη τὸ σχετικὸ ἐπίδομά του, ὁ Ράντοβ τοῦ εἶπε:

— Μετὰ δυὸ μέρες, καϋμένε Φρέντ, τελειώνουν τὰ βάσανά σου. Θὰ δῇς ὅτι θὰ γελάσουμε περίφημα. Ἄ, δὲν ξέρεις τί γέλια θὰ κάνουν οἱ Νεοὺορκέζοι !

Ὁ Φρέντ κύτταξε τὸν Ράντοβ ἀμίλητος. Ἤξερε βέβαια, ὅτι δλη αὐτὴ ἡ ὄμορφη ζωή του θὰ εἶχε μιὰ μέρα ἕνα ἄδοξο τέλος, μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦταν τόσο ἁπλά, ὅσο τὰ παρουσιάζε ὁ ἐκκεντρικὸς ἑκατομμυριοῦχος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς εὐτυχίας του ὁ Φρέντ εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ γνωριμίες, εἶχε συνηθίσει στὴν πολυτέλεια, στὶς διασκεδάσεις, εἶχε συνηθίσει νὰ ἔχῃ πάντα συντροφιὰ του ὄμορφες καὶ εὐγενικὲς γυναῖκες. Δὲν θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ ξεχάσῃ ὅλ' αὐτά. Ἔπειτα καὶ κάτι ἄλλο τὸν ἔκανε νὰ τρομάξῃ. Φοβόταν τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ξεσποῦσε εἰς βάρος τόσων ὄμορφων γυναικῶν ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ τὴν χαρδιά τους. Λίγος ὁ «κύριος κατὰ παραγγελίαν», ἀναλάβῃ ξαφνικὰ ὅτι εἶχε καρδιά. Ὄχι, δὲν θὰ ἦταν τίμιο ἀπὸ μέρους του νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ δήλωσε στὸν Ράντοβ:

— Μπορεῖτε νὰ πάψετε νὰ μὲ μισθοδοτῆτε καὶ νὰ μὲ τρέφετε. Δὲν μοῦ εἶνε πειὰ δυνατὸν νὰ συνεχίσω νὰ κοροϊδεύω τὸν κόσμο.

Ὁ Ράντοβ ξέσπασε σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

—Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα, τοῦ εἶπε. Πάντως ὅμως εἶμαι ἱκανοποιημένος νὰ σοῦ δηλώσω ὅτι τὸ σκάφθηκες πολὺ ἀργά. Μπορεῖς νὰ φύγῃς. Εἶσαι ἐλεύθερος. Μὰ ξέρω λεπτομερῶς τὶς περιπέτειές σου καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ κάνω ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ μετανοήσουν.

Ὁ Φρέντ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Ράντοβ στενοχωρημένος. Τώρα μόνο καταλάβαινε τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει σ' ὅλες τὶς τρυφερὲς φίλες του καὶ ποὺ πάντων στὴν χαριτωμέ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 703)

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ

Β'. ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια»

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τοῦ Α' βιβλίου μας

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶστai τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν αἱ 20 χιλιάδες σωμάτων, ποὺ ἑτοιμάσαμε.

Ποτὲ βιβλία δὲν ἐζητήθησαν τόσον καὶ δὲν ἐπροκάλεσαν τέτοιον συναγερμόν

ΨΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ REX COLVILE

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΝΤ

ΕΡΠΑΤΟΥΣΑ με τον Αλφρεντ στη Ρέτζεντ-Στρήτ, όταν ξαφνικά ένας ψηλός, αθλητικός νέος, μας πλησίασε και χτύπησε φιλικά τον Αλφρεντ στον ώμο.

— Άλλο, Φέϊς Μπράντον ! είπε ο νέος με διάχυτη χρόνους και καιρούς έχω να σε ιδώ ! Μου έκανε εντύπωση η έκφρασις της απελπισίας που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του φίλου μου.

— Κάνετε λάθος, κύριε, δεν όνομάζομαι Μπράντον, απάντησε ο Αλφρεντ με παγερό ύφος.

— Ω ! να πάρ' η οργή ! Γελάστηκα !... Δεν είσθε εσείς ο αγαπητός μου Φέϊς Μπράντον. Περπατούσα πίσω σας και μπορούσα να στοιχηματίσω πως κι' η πλάτη σας άκόμα μοιάζει με την πλάτη του φίλου μου. Κρίμα ! Ήθελα πολύ να έβλεπα τον παλιό μου φίλο...

Κι' ο άγνωστος νέος, χωρίς κάν να ζητήση συγγνώμην, άπομακρύνθηκε.

— Χμ ! Τρόπος μιά φορά ! είπά. Ούτε ένα «μέ συγχωρείτε» δέν είπε.

— Στανίως μου ζητούν συγγνώμην, είπε ο Αλφρεντ με θλιμμένο χαμόγελο. Συνήθως θυμώνουν γιατί δέν είμαι έκείνος που ζητούν...

— Συνήθως ; Τί θέλες να πής, φίλε μου ; Δέν σέ καταλαβαίνω.

— Μάμε να πάρουμε το τσάϊ μας σ' αυτό έδώ το τή - ρούμ, άπάντησε ο Αλφρεντ μ' απογοήτευσι, και θά σού έξηγήσω. Μού φαίνεται πώς θά βγάλω ένα βάρος άπό πάνω μου, άν πώ τον καϋμό μου σ' έναν πιστό φίλο σάν έσένα...

Παραγγείλαμε το τσάϊ μας κι' άμέσως να μάς σερβίρη η ύπάλληλος, ο Αλφρεντ άρχισε να μού λέη :

— Κύτταξέ με καλά στο πρόσωπο, Τζάκ, και πές μου την ειλικρινή γνώμη σου.

— Άκουσε, τον διέκοψα, γιατί τον έβλεπα νευριασμένο. Άφησε να πιοϋμε το τσάϊ μας κι' έπειτα μοϋλές ότι θέλεις να μού πής...

— Όχι, άμέσως ! φώναξε ο Αλφρεντ, και χτύπησε τη γροθιά του άπάνω στο τραπέζι. Θέλω να εξετάσης προσεκτικά τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου και...

— Αλφρεντ, είπα σταθερά, δέν μοιάζεις με τον εαυτό σου σήμερα. Τι έπαθες ;

— Δέν είμαι ! εαυτός μου, είπες ; Χά ! χά ! χά ! Τότε ποιός είμαι, πές μου ;...

Τον πήρα για τρελλό, και γιά νά τον καθησυχάσω, τού είπα :

— Είνε τρόπος τού λέγειν, φίλε μου. Φυσικά δού είσαι ο ίδιος ο εαυτός σου...

— Το πρόσωπό μου ! φώναξε ο Αλφρεντ έξαλλος, πές μου με τί μοιάζει το πρόσωπό μου ;...

— Καλά, μήν εξάπτεσαι έτσι, φίλε μου ! είπα συμβιβαστικά. Το πρόσωπό σου είνε ένα συνηθισμένο, κοινό πρόσωπο ! Δέν βλέπω τίποτε τό...

— Α ! ώστε κι' έσύ το αναγνωρίζεις έπιτέλους ! Ένα κοινό, συνηθισμένο πρόσωπο, ένα πρόσωπο σάν των καθενός, δηλαδή. Μ' άλλα λόγια είμαι άπρόσωπος ! Μοιάζω με όποιονδήποτε ! Είμαι τού καθενός ο Αλφρεντ ! Ξέρεις εξακολούθησε μ' έξαψι, πώς βρίσκομαι τρείς μέρες τώρα στο Λανδίνο κι' ότι ώς τώρα τέσσερα άτομα μ' άνεγνώρισαν ;... Ο ένας με πήρε για τον νεκροθάφτη άπό το Ήστ - Γκρώντεντ, ο άλλος για τον εισπράκτορα μιάς Τραπέζης άπό τό Μπέρνελλυ κι' ο τρίτος για κάποιον ιεροκήρυκα άπό το Μήντλφορδ - όν - Σή. Ο νέος πού με σταμάτησε προτήτερα είνε ο τέταρτος. Τον άκουσες μόνος σου. Με πήρε για κάτοιο Μπράντον. Η πλάτη μου είπε... Τί διάβολο, ώς κι' η πλάτη μου λοιπόν είνε μια άπλή άπομίμησις, μιά πλαστογραφία;

Εύτυχώς, έκείνη τη στιγμή η ύπάλληλος μάς σερβίρισε το τσάϊ κι' έτσι ο φίλος μου ήσύχασε λιγάκι. Άλλά δέν είχαμε τελειώσει άκόμα το τσάϊ μας, όταν ξαφνικά ο Αλφρεντ έγινε πάλι έξαλλος κι' άρχισε κύτταξε κάποιον ηλικιωμένο κύριο, ό όποίος άπό το διπλανό τραπέζι σηκώθηκε και χαμογελώντας μάς πλησίασε. Συγχρόνως ο Αλφρεντ πετάχτηκε όρθός και προτού προφτάσει ο άλλος να τού μιλήση, τού είπε άπότομα :

— Όχι, κύριε ! Σάς βεβαιώ πώς κάνετε λάθος ! Εγώ δέν είμαι ούτε ό.....φίλος τού άνεψιού σας, ούτε ό .....φίλος σας, στον όποίο δανείσατε χρήματα, ούτε ό....νέος τον ό ποίον άγαπά ή κόρη σας — άν έχετε κόρη — ούτε ό....

— Συγγνώμην, κύριε, είπε μ' εύγένεια ο άγνωστος κύριος, άποτεινόμενος σε μένα. Ήθελα μονάχα να πληροφορήσω το φίλο σας ότι ή σιγαρουθήκη του έπεσε κάτω άπό την καρέκλα του. Κι' έπειδή φοβήθηκα μήπως δέν το άντελήφθη και την χάση, τού λέτε, σάς παρακαλώ, όταν ήσυχάση λιγάκι...

Κατόπιν, βιαστικά, σάν φοβισμένος, ο άγνωστος κύριος έχαιρέτησε κι' έφυγε.

— Τα βλέπεις, λοιπόν, φίλε μου, είπα, πόσο είσαι ύπερβολικός...

— Ήταν μιά έξαίρεσις, άπάντησε ο Αλφρεντ κατσουφιασμένος. Συνόδευέ με ώς το ξενοδοχείο μου και θά δής πώς κι' άλλοι θά με σταματήσουν στο δρόμο...

Τον συνόδεψα γιά νά τον ευχαριστήσω. Είχαμε φτάσει σχεδόν ώς το ξενοδοχείο, χωρίς νά μάς σταματήση κανείς.

— Νά, φίλε μου, τού είπα. Περπατούμε τόση ώρα, χωρίς νά σέ άναγνωρίση κανείς. Βλέπεις λοιπόν ότι....

Δέν είχα προφτάσει ν' άποτελειώσω τη φράσι μου, όταν ένας παράξενος τύπος μάς σταμάτησε και είπε αύστηρά στον κακόψυχο φίλο μου :

— Έδώ βρίσκεσαι άκόμα, παληόπαιδο ; Ένώ μάς έδωσες το λόγο σου πώς θά έφευγες γιά τη Δυτική Άφρική ! Τί έκανες τα χρήματα των ναύλων σου, τα όποία συγκεντρώσαμε μέ τόσες θυσίες, γιά νά σέ ξεφορτωθούμε ;... Μίλησε, λοιπόν !...

Ο Αλφρεντ μού έρριξε ένα βουβό, ικετευτικό βλέμμα. Απάντησα τότε γι' αυτόν κι' έξήγησα στον άγνωστο το λάθος του. Εκείνος κάτι μουρμούρισε, έρριξε ένα βλέμμα βλοσυρό στον άπελπισμένο φίλο μου και τράβηξε το δρόμο του.

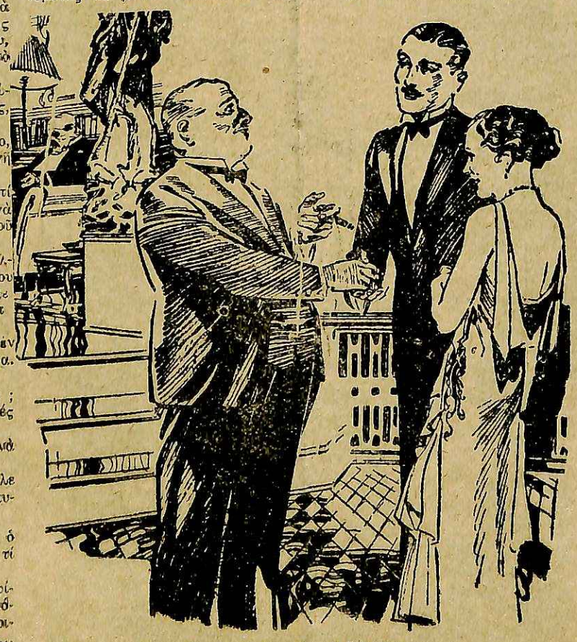

— Μπαμπά, είπε ή νέα, είνε ο Τζίμ Χάρνεϊγκ !...

— Λοιπόν, ξέρεις τί θά κάνω ;... είπε ο Αλφρεντ, όταν ο άγνωστος άπομακρύνθηκε. Μέ πρώτη εύκαιρία όταν έπαναληφθή αυτό το πράγμα, θά παίξω το ρόλο τού προσώπου γιά το όποίο θά με πάρουν. Αντί νά μέ κοροϊδεύουν οι άλλοι, θά τους κοροϊδέψω εγώ ! Θά ίδής !...

Το ίδιο βράδυ πήγα μέ τον Αλφρεντ στο θέατρο, στο Μαίηφαρ. Είχαμε πάρει θέσεις στην πλατεία τού θεάτρου και προσπαθούσα μ' εύχάριστες κουβέντες να διασκεδάσω τη μελαγχολία του φίλου μου. Όλα πήγαν καλά ώς το πρώτο διάλειμμα. Μόλις είχε πέσει ή αύλαία, όταν ο Αλφρεντ μέ σκούντησε έλαφρά.

— Πρόσεξε τώρα ψιθύρισε, και θά ίδής τί θά γίνη ! Τώρα θά παίξω κι' εγώ το ρόλο μου !...

Έτσ.μαζόμουν νά τον άποτάρω, μά άμέσως σιώπησα κι' έμεινα κατάπληκτος. Μιά χαριτωμένη νέα πλησίασε τον Αλφρεντ τη στιγμή που βγαίναμε στο φουαγιέ του θεάτρου, τον πήρε άπό το χέρι και τον ώδήγησε κοντά σ' έναν μεσόκοπο, παχύ άνθρωπάκο. Μηχανικά τους άκολούθησα, και νά τί άκουσα :

— Μπαμπά, είπε ή νέα, είνε ο Τζίμ Χάρντιγκ !... Έλα, Τζίμ, πρόσεξε ή νέα, άς έρθει κι' ο φίλος μου εδώ. Θέλω νά σέ ρωτήσω τί γίνεται ή αγαπητή Γκλάντυς.

Πλησίασα, κι' ο Αλφρεντ, μ' άφάνταστη άναιδεια, μέ ούστησε :

— Ο φίλος μου Τζάκ Γκάρνορ... Κι' έπειδή δέν ήξερε τ' όνομα τής νέας, μουρμούρισε κάτι άκαθόριστο.

— Μάλλον, είπε ο πατέρας τής νέας, κάθησε έσύ στα μπροστινά καπνίσματα του θεωρείου μέ τον Τζίμ, γιατί έγώ μέ τον μίστερ Γκάρνορ παραπίσω.

— Λοιπόν, Μάλλυ, τί γίνεσαι ;... άρχισε ο Αλφρεντ τολμηρά.

— Σάς βλέπουμε τόσο σπανίως τώρα, είπε ή νέα. Πές μου λοιπόν τί κάνει ή γυναίκα σου καί τά παιδιά σου ;

— Η γυναίκα μου ; Τά παιδιά μου ;... τραύλισε ο Αλφρεντ κατσουφιάζοντας.

— Μά ναί, φυσικά ! Γιατί πήρες αυτό το τραγικό ύφος ; Μήπως είνε άρρωστος κανείς ;

Αλλά ένώ ή νέα μιλούσε, την είδα ξαφνικά νά συνοφρυούται καί νά κυττάξη το φίλο μου μέ κάποιον έχθοισμό. Κατόπιν χαμογέλασε, νικό τόνο φωνής είπε :

— Λοιπόν, γιατί δέν μού άπαντάς, Τζίμ Χάρντιγκ ;...

Ο Αλφρεντ κατάλαβε πώς ή νέα είχε άντιληφθή το λάθος της καί μουρμούρισε :

— Γιατί δέν ύπάρχει ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, καί γιατί έγώ δέν είμαι ο Τζίμ Χάρντιγκ... Πές μου όμως τώρα, μού έπιτρέπεις νά μείνω ;...

— Μείνε ! είπε ή νέα, καί γέλασε. Αλλά τί δμοιότης, Θεέ μου !... Έμεινα κι' έγώ.

.....

Ένας μήνας πέρασε, ... συναντήσω πεζά τον Αλφρεντ, ένα τού, στο όποίο μού άνήγγειλε πώς ή

(Συνέχεια στη σελ. 703)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ΟΙ 13 ΑΣΤΕΡΕΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

Γιατί κάποτε κι' έγώ, δυφραξα μεγαλειότερα κι' άχρειεστέρα προδοσία !...

.....

Και τα τσουγκρίσματα των ποτηριών γινόντουσαν φουρθωδέστερα, τά γέλια των όμοτραπέζων εύθυμότερα, καί κραυγές μεθυσιού καί κεφιού άρχισαν τώρα νά δονούν τους τοίχους της αιθούσης...

Ξαφνικά ένας βροντερούς πυροβολισμός άντήχησε έξω. Φωνές τραχειές άκούστηκαν, ζητωκραυγές καί οί πυροβολισμοί πολλαπλασιάστηκαν.

Οί τρείς Άγγλοι καί ή δυό γυναίκες τινάχτηκαν όρθοί. Τέντωσαν κατάχλωμοι τ' αύτιά τους, ν' άντιληφθούν τί το άπρόοπτο συνέβαινε.

Μά οί πυροβολισμοί έξακολουθούσαν καί μέσα στον πύργο τώρα. Άπό τις χαραμάδες των παραθύρων φαινόντουσαν κόκκινες λάμψεις — ή φωτιές των πυροβολισμών αύτών — ή όποίες άνάβαν καί έσβηναν άμέσως, σάν άστραπές !

Η πρώτη κίνησις των Άγγλων ήταν νά τρέξουν πρός τά παράθυρα. Μά τά παράθυρα έβλεπαν πρός τους κήπους του πύργου, καί ή συμπλοκή γινόταν τώρα μέσα στον πύργο καί στους διαδρόμους του. Άλλωστε, τά παράθυρα ήσαν φραγμένα μέ σιδερένια κάγκελλα, καί κλεισμένα μέ γερούς μοχλούς.

Έτρεξαν τότε στις τρείς πόρτες της μεγάλης αύτής αίθούσης, καί προσπάθησαν νά τις άνοξουν. Μά όλες αύτές ή πόρτες είχαν ήδη κλειδωθή άπέξω άπό άφαντο καί μυστηριώδες χέρι καί δέν άνοιγαν μέ κανέναν τρόπο, χάρις στά γιγάντεια δρύϊνα καί βαριά θυρόφυλλα πού ούτε κουνιόντουσαν κάν άπό τη θέσι τους, παρ' όλες τις βίαιες σπρωξιές.

Ξετρελλαμένοι άπό φρίκη τότε, οί τρείς έπίσημοι άπεσταλμένοι Άγγλοι, γεμάτοι έπίσης καί άπό ύπονοίες προδοσίας, κύκλωσαν τις δυό γυναίκες. Ένας άπό αύτούς έζήτησε έξηγήσεις άπό τήν πρό όλίγου νεαρή συνέναχό του :

— Τί συμβαίνει ; Ξεφώνισε. Τί σημαίνουν όλα αύτά τά ύποπτα ;... Μήπως μάς στήσατε καμμιά παγίδα ;... Μήπως προδώσατε τήν παρουσία μας στά Ίρλανδικά έπαναστατικά στίφη τού Όκόνορ ;

Μάτιαι όμως κι' άσκοπες, άλλά καί άστήριχτες, ήσαν αύτές ή ύποψίες των. Κατάχλωμες ή δυό γυναίκες, μέ συνταραγμένα τά κορμιά τους άπό ύπερφυσικόν τρόμο έλεγαν όλον αύτό τό χαλασμό, δίχως νά νοιώθουν τί συνέβαινε. Σέ κάθε πυροβολισμό, σκιρτούσαν καί ξεφώνιζαν μέ άπελπισία. Καί ήταν όλοφάνερο, ότι δέν ήξεραν κι' αύτές τί συνέβαινε !

— Πιστέψτε μας !... έλεγαν μέ ικεσία, καί δακρύβρεχτες. Δέν ξέρουμε τί γίνεται έξω !... Σάς όρκιζόμαστε ότι μάς είνε άκατανόητοι, τόσο οί πυροβολισμοί αύτοί όσο καί ή κλειδωμένες πόρτες !... Ήσαν άνοιχτές ή πόρτες όταν μπήκατε έδώ, όπως άντιληφθήκατε καί σείς !... Ποιός τις κλείδωσε δμως, άπέξω;... Καί μάλιστα δίχως τη διαταγή μας ;

Ω, έλεγαν τήν άλήθεια, τήν όλοφάνερη άλήθεια, ή δυό έντρομες γυναίκες !

Μά τότε, τί συνέβαινε ;... Οί πυροβολισμοί έξακολουθούσαν πυκνότεροι. Άκουγόντουσαν διαστικά τρεχάματα έξω στούς διαδρόμους, καθώς καί κλαγγές άπλων, φωνές καί έπικλήσεις βοηθείας, καί μουγκρητά όδυνηρά πληγωμένων πού ξεψυχούσαν...

Ένοπλοι είχαν εισχωρήσει μέσα στον πύργο...

Φρίκη !... Άσπροι άπό τρομάρα οί Άγγλοι άπεσταλμένοι προσπαθούν τώρα ν' άνοίξουν μιά πόρτα. Τη χτυπούν μέ βαρειές πολυφρόνες γιά νά τη σπάσουν, άλλά ή

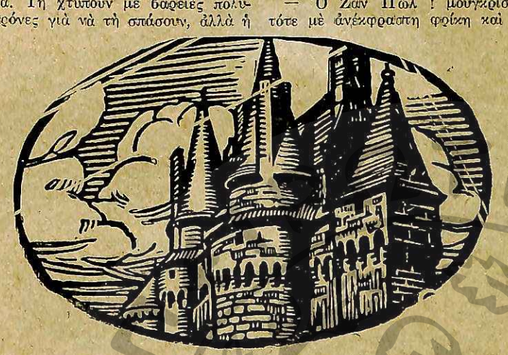

όγκώδης πόρτα — σωστή πύλη φρουρίου — ούτε κινείται κάν, μπρός στις άστειες αύτες προσπάθειες...

Α !... Νά ό έχθρός, πού έφτασε έπι τέλους έξω άπό αύτη την πόρτα !... Νά πού ξεκλειδώνεται ή πελώρια κλειδωνιά !... Νά πού τρίζει πένθιμα το γιγάντειο κλειδοκούθουλ στρέφεται στην κλειδωνιά του !...

Εύλογητός ο Θεός !... Προτιμότερο αύτό, προτιμότερος ο θάνατος πρόσωπο μέ πρόσωπο, παρά το μυστήριο αύτό του αίματος καί του φάντου, το όποίο σπαρταρά άκατανόητο, σκοτεινό, άόρατο — έξω στούς διαδρόμους του πύργου !...

Αλλά ποιός ξέρει πάλι ;... Μπορεί νά μήν είνε οί Ίρλανδοί καί ο φάντος, άλλά οί Άγγλοι καί ο λυτρωμός !... Ήσαν έκατό περίπου οί Άγγλοι αύτοί του πύργου — δπως είδαμε πιό πάνω — καί καλά άπλισμένοι. Θά χτυπήθηκαν βέβαια, άλλά τους Ίρλανδούς, άλλά θά τους νίκησαν άσφαλώς, καί τώρα έτρεχαν πρός την αύθουσα του συμποσίου γιά νά άπελευθερώσουν τους τρείς άρχηγούς των καί τις δυό οίκοδέσποινες !...

— Κάτω ή Ίρλανδία !... Ζήτω ο Γουλιέλμος τής Άγγλίας ! ξεφωνίζουν μέ χαρά άνέκφραστη οί Άγγλοι άπεσταλμένοι καί ή γυναίκες, καθώς άνοιγε ή μεγάλη πόρτα.

— Ζήτω ή Ίρλανδία !... Ζήτω ή Άμερική ! ξεφώνισε τότε ένας αίματολουσμένος άνδρας πού φάνηκε στο κατώφλι, κρατώντας ένα γυμνό σπαθί στο χέρι του.

Δυό κραυγές άτερίγραπτης φρίκης άντήχησαν τότε, άπό τα στήθη τής Αίμιλίας Σαίν-Έρϊγαλ καί τής Μεριλύ ντ' Άρβέλ. Καί ύστερα, μέ τα μάτια τους άπλανή, κατατρομαγμένα, καί καρφωμένα διαρκώς άπάνω στον αίματόλουστο αύτόν άνδρα, μουρμούριζαν σάν ν' άντικρυζαν βρικόλακα :

— Ο Ζάν Πώλ !... Ο νεκρός Ζάν Πώλ !

— Ο Ζάν Πώλ ! μούγκρισαν τότε με άνέκφραστη φρίκη καί οί τρείς Άγγλοι. Ο νεκρός Ζάν Πώλ...Θεέ μου, τί συμβαίνει ;

Μιά ύπερφυσική πνοή μυστηρίου καί τρόμου, πάγωνε τις ψυχές των δυό γυναικών καί των τριών Άγγλων. Καρφωμένοι στις θέσεις τους, έτρεμαν καί δέν έπαυαν νά κυττάζουν τον άνδρα έκείνον, ο όποίος χαμογελούσε τώρα μέ σαρκασμό γιά τον τρόμο τους.

— Ναί, έγώ είμαι ! τούς είπε στά τελευταία. Έγώ, ο Ζάν Πώλ ! Μάθατε ότι είχα σκοτωθή στη ναυμαχία ;... Έ, το κομμένο άπ' τη σφαίρα τού κανονιού κεφάλι μου, ήρθε καί κόλλησε πάλι στο λαιμό μου, κι' έτσι ξωντάνεψα ξανά !... Μά έχω κώλας καί μιά πεϊνα διαβολεμένη !... Κοπάστε λοιπόν κυρίες μου καί κύριοί μου, νά σηνεχίσετε το φαγητό σας... Θά μ' έχετε μάλιστα καί διυοτράπεζό σας!

Άφινοντάς τους ύστερα κεραυνοβολημένους άκόμη, άπό τη φρικαστική κατάπληξί τους, πλησίασε στο τραπέζι καί κάθησε άτάραχα άπέναντι τού Ζάν Πώλ !.. Τί διάβολο λοιπόν θέλω ν' άνακατευτώ, σκέφτηκα μέσα μου, σέ άλληλοφάγωμα Άμερικανών καί Άγγλων ;

XXIV

ΟΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Πρίν έξηγήσουμε πώς καί γιατί... άναστήθηκε «έκ νεκρών» ο τρομερός θαλασσομάχος Ζάν Πώλ, άς έπιστρέψουμε προσωρινώς στον συμπαθή όσο καί θεότρελλο ήρωα της διηγήσεώς μας : Στον ίππότη Τανεγκύ Άρβέλ.

Τον άφήσαμε κατά τη στιγμή έκείνη, κατά την όποία ο Ζάν Πώλ τοϋδινε ένα σπαθί καί τον παρακινοϋσε νά χτυπήση κι' αύτός τους καταραμένους Άγγλους της φρεγάτας «Βικτωρίας».

Πραγματικά, άπάνω στον πρώτο ένθουσιασμό του ο νεαρός ίππότης, κόλλησε στο πλευρό του θαλασσομάχου, καί ώρμησε κι' αύτός άπάνω στο κατάστρωμα της «Βικτωρίας». Πρίν όμως χτυπήση κανέναν Άγγλο μέ το γυμνό φοβερό σπαθί του, μιά ξαφνική καί πρωτότυπη ιδέα του ήρθε, πρωτότυπη ώπως όλες άλλωστε ή ιδέες του Τανεγκύ μας. Κι' άδιαφορώντας γιά το πανδαιμόνιο της φωτιάς, του αίματος, καί της σφαγής γύρω του, έβαλε το σπαθί του κάτω άπό τη μασχάλη του, τα χέρια του στις τσέπες του καί άρχισε νά σκέπτεται μέ... ευβοϊδεια τα έξής :

— Τί γυρεύω έγώ, έδώ σ' αύτά τα πανηγύρια ;... Η πολιτικές μου πεποιθήσεις μού άπαγορεύουν νά χτυπήσω τους Άγγλους καί νά βοηθήσω έτσι τους Άμερικανούς.. Έγώ είμαι είπατρίδης καί συνεπώς άντιδημοκρατικός καί βασιλόφρων... Ένώ οί Άμερικανοί είνε δημοκρατικοί έπαναστάτες !. Δέν τους βοηθώ, λοιπόν !.. Τί νά κάνω δμως ;... Νά τους χτυπήσω, βοηθώντας έτσι τους μοναρχικούς καί δμοϊδεάτες μου Άγγλους ;... Ούτε αύτό είνε σωστό, γιατί θά άποτελοϋσε μιά προδοσία μου άπέναντι τού Ζάν Πώλ !.. Τί διάβολο λοιπόν νά κάνω ;

Όπως βλέπουμε, το δίλημμα ήταν πολυπλοκο, σκληρό. Καί το κεφάλι του ίππότου σφιγγόγυριζε μέ άμηχανία, ψάχνοντας νά βρή τη λύσι του μέσα στους κρότους των τηλεβόλων, στις λυσσασμένες κραυγές των άλληλοσφαζομένων ναυτικών, καί στους σπιγηρούς καπνούς της πυρίτιδος !.. Ώστόσο, ύστερα άπό λίγη σκέψι ο ίππότης μας κατάφερε νά βρή τη λύσι καί ξεφώνισε χαρούμενος :

— Το βρήκα !... Θά καθήσω ο δεύτερος καί ήσυχος στά αύγά μου !.. Έγώ έγινα άπό τη μοίρα, τώρα στά γεράματά μου, γραμματοκομιστής !... Έχω στην τσέπη μου μιά έπιστολή, καί κινηγώ τον παραλήπτη της σ' όλα τά σημεία τού όρίζοντος καί της ύδρογείου σφαίρας, δίχως άκόμη νά μπορέσω νά τον πετύχω !... Τί διάβολο λοιπόν θέλω ν' άνακατευτώ, σκέφτηκα πάλι, σέ άλληλοφάγωμα Άμερικανών καί Άγγλων, καί τής σφαγής γύρω του, έβαλε το σπαθί του κάτω άπό τη μασχάλη του, τα χέρια του στις τσέπες του καί άρχισε νά σκέπτεται μέ... ευβοϊδεια τα έξής :

— Τί γυρεύω έγώ, έδώ σ' αύτά τα πανηγύρια ;... Η πολιτικές μου πεποιθήσεις μού άπαγορεύουν νά χτυπήσω τους Άγγλους καί νά βοηθήσω έτσι τους Άμερικανούς.. Έγώ είμαι είπατρίδης καί συνεπώς άντιδημοκρατικός καί βασιλόφρων... Ένώ οί Άμερικανοί είνε δημοκρατικοί έπαναστάτες !. Δέν τους βοηθώ, λοιπόν !.. Τί νά κάνω δμως ;... Νά τους χτυπήσω, βοηθώντας έτσι τους μοναρχικούς καί δμοϊδεάτες μου Άγγλους ;... Ούτε αύτό είνε σωστό, γιατί θά άποτελοϋσε μιά προδοσία μου άπέναντι τού Ζάν Πώλ !.. Τί διάβολο λοιπόν νά κάνω ;

Όπως βλέπουμε, το δίλημμα ήταν πολυπλοκο, σκληρό. Καί το κεφάλι του ίππότου σφιγγόγυριζε μέ άμηχανία, ψάχνοντας νά βρή τη λύσι του μέσα στους κρότους των τηλεβόλων, στις λυσσασμένες κραυγές των άλληλοσφαζομένων ναυτικών, καί στους σπιγηρούς καπνούς της πυρίτιδος !.. Ώστόσο, ύστερα άπό λίγη σκέψι ο ίππότης μας κατάφερε νά βρή τη λύσι καί ξεφώνισε χαρούμενος :

— Το βρήκα !... Θά καθήσω ο δεύτερος καί ήσυχος στά αύγά μου !.. Έγώ έγινα άπό τη μοίρα, τώρα στά γεράματά μου, γραμματοκομιστής !... Έχω στην τσέπη μου μιά έπιστολή, καί κινηγώ τον παραλήπτη της σ' όλα τά σημεία τού όρίζοντος καί της ύδρογείου σφαίρας, δίχως άκόμη νά μπορέσω νά τον πετύχω !... Τί διάβολο λοιπόν θέλω ν' άνακατευτώ, σκέφτηκα μέσα μου, σέ άλληλοφάγωμα Άμερικανών καί Άγγλων, καί τής σφαγής γύρω του, έβαλε το σπαθί του κάτω άπό τη μασχάλη του, τα χέρια του στις τσέπες του καί άρχισε νά σκέπτεται μέ... ευβοϊδεια τα έξής :

— Τί γυρεύω έγώ, έδώ σ' αύτά τα πανηγύρια ;... Η πολιτικές μου πεποιθήσεις μού άπαγορεύουν νά χτυπήσω τους Άγγλους καί νά βοηθήσω έτσι τους Άμερικανούς.. Έγώ είμαι είπατρίδης καί συνεπώς άντιδημοκρατικός καί βασιλόφρων... Ένώ οί Άμερικανοί είνε δημοκρατικοί έπαναστάτες !. Δέν τους βοηθώ, λοιπόν !.. Τί νά κάνω δμως ;... Νά τους χτυπήσω, βοηθώντας έτσι τους μοναρχικούς καί δμοϊδεάτες μου Άγγλους ;... Ούτε αύτό είνε σωστό, γιατί θά άποτελοϋσε μιά προδοσία μου άπέναντι τού Ζάν Πώλ !.. Τί διάβολο λοιπόν νά κάνω ;

Όπως βλέπουμε, το δίλημμα ήταν πολυπλοκο, σκληρό. Καί το κεφάλι του ίππότου σφιγγόγυριζε μέ άμηχανία, ψάχνοντας νά βρή τη λύσι του μέσα στους κρότους των τηλεβόλων, στις λυσσασμένες κραυγές των άλληλοσφαζομένων ναυτικών, καί στους σπιγηρούς καπνούς της πυρίτιδος !.. Ώστόσο, ύστερα άπό λίγη σκέψι ο ίππότης μας κατάφερε νά βρή τη λύσι καί ξεφώνισε χαρούμενος :

— Το βρήκα !... Θά καθήσω ο δεύτερος καί ήσυχος στά αύγά μου !.. Έγώ έγινα άπό τη μοίρα, τώρα στά γεράματά μου, γραμματοκομιστής !... Έχω στην τσέπη μου μιά έπιστολή, καί κινηγώ τον παραλήπτη της σ' όλα τά σημεία τού όρίζοντος καί της ύδρογείου σφαίρας, δίχως άκόμη νά μπορέσω νά τον πετύχω !... Τί διάβολο λοιπόν θέλω ν' άνακατευτώ, σκέφτηκα μέσα μου, σέ άλληλοφάγωμα Άμερικανών καί Άγγλων, καί τής σφαγής γύρω του,

γλων ;... "Ας μείνω λοιπὸν οὐδέτερος, κι' ἂς δῶ ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ καινούργια αὐτὴ περιτέτειά μου !...

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἑξῆς ἀλλόκοτο καὶ καταπληκτικό: Ὁ νεαρὸς ἱππότης, ἐξακολουθῶντας νάζη τὸ ἰσπαθί του στὴ μασχάλη καὶ τὰ γέρια του στὶς τσέπες, ἄρχισε νὰ «κάβη βόλτες» ἀπάνω στὸ κολασμένο κατάστρωμα τῆς φρεγάτας, σὰν νὰ βρισκόταν στὸν κῆπο τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν !

Γρήγορα πρόσεξαν τὸν ἰδιόρρυθμο καὶ θεότρελλο ἱππότη, οἱ ἄλλοι λοσφαζῶμενοι Ἀμερικανοὶ καὶ "Αγγλοι. Βλέποντάς τον νὰ περπατάῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἀνάμεσα στὸν καταχλυσμὸ τῆς φωτιᾶς, τῶν δίδυμων, ὧν σφαιρῶν καὶ τοῦ αἵματος, ἀτάροχον, ἀλλὰ καὶ περίεργον νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ λεπτομερεια τῆς ἀθρωποσφαγῆς ἐκείνης, δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν γιὰ λογαριασμό του !... "Αλλοι τὸν θεωροῦσαν γιὰ τρελλό, ἄλλοι γιὰ μονομανῆ, ἀλλὰ καὶ κανένας δὲν τὸν πείραξε, βλέποντάς τον ἀπὸ τὴ στολή του ὅτι ἦταν Γάλλος, κ' ἀπὸ τὴ στάση του ὅτι ἦταν οὐδέτερος !

Καὶ ὁ μακάριος ἱππότης, νοιώθοντας τὸ ἐνδιαφέρον του νὰ ξυπνάῃ πιὸ ἔντονο — ὅσο δυνάμωνε τὸ πανδαιμόνιο τοῦ θανάτου γύρω του — πήγαινε ἐδῶ, ἔτρεχε ἐκεῖ, ἔπαιρνε τὴν πρύμνη στὴν πλώρη κ' ἔπαιρνε τὴν πλώρη στὴ γέφυρα, παρακολουθῶντας τὶς φάσεις τῆς ἀγρίας μάχης ἄλλοτε γαλήνιος καὶ ἄλλοτε λαγκαρισμένος.

"Ολοι, ὅμως, ἐκεῖνοι οἱ καημοὶ τῆς πυρπίδος τῶν ὅπλων καὶ τῶν [illegible] καὶ τῶν ὀβουζίων **ποὺ** ἔσκαζαν γύρω του — δίχως κάν νὰ τὸν ἀγγίζουν — δημιούργησαν στὰ τελευταῖα μιὰ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα. Καὶ τὰ καυστικὰ ἀέρια τῆς πυρίτιδος δὲν ἄργησαν νὰ ξεφάνουν τὸ λαρύγγι τοῦ Τανεγκύ. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, τόσο πολὺ τοῦ ἔκαψε τὸ λαρύγγι ὁ καπνός, ὥστε ἔβηξε βίαια καὶ μούγγρισε :

—Θάδινα δέκα λουδοβίκεια χρυσᾶ, γιὰ ἕνα ποτῆρι... ἔστω καὶ νεροῦ !

Παρευθὺς ἕνα πελώριο κορμί, μὲ πιὸ πελώριο κεφάλι, ὀρθώθηκε ἀπότομα μπρὸς στὸν ἱππότη, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα φλασκί. Κι' ἀπὸ τὸ πελώριο αὐτὸ κεφάλι, βγῆκε μιὰ ἀβροτάτη φωνή, ἡ ὁποία εἶπε τὰ ἑξῆς στορυκά :

— Νερὸ ζητᾶτε, κύριε ἱππότα μου ;... Δυστυχῶς, νόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ γεμίσω μὲ κρασὶ Μπορτώ, αὐτὸ τὸ φλασκί !... "Αν δμως ἐπιμένετε γιὰ νερό, δὲν θὰ ἦταν ἴσως δύσκολο νὰ ψάξω καὶ νὰ βρῶ !

Νοιώσατε βέβαια, ὅτι τὰ πρόθυμα αὐτὰ λόγια, τὰ ξεστόμιζε ὁ ἀφωσιωμένος Μπουργκινιὸν στὸν λατρευτό του κύριο. Ναί, αὐτὸς ἦταν. Κι' ἔτρεμε ὁ δυστυχὴς σὰν σκύλος κουκουλωμένος μὲ χιόνι, ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσε ν' ἀντιμετωπίση ἄλλες δέκα τέτοιες κολασμένες ἀνθρωποσφαγές, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγαπημένο του ἱππότη γιὰ νὰ κάμ κάπου νὰ κρυφτῇ !

Ὁ Τανεγκὺ κύτταξε τὸν πιστό του ὑπηρέτη, μὲ ζωηρὴ ἀλλὰ καὶ κρυφὴ συγκίνηση. Πῆρε σοβαρὸς τὸ φλασκί, ρούφηξε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ διαλεχτὸ κρασὶ ποὺ περιεῖχε καὶ ἐπιστρέφοντάς το ὕστερα στὸν Μπουργκινιόν τοῦ εἶπε :

— Εἶχε, ἠλίθιε μου !... Εἶσαι, καθὼς θλέπω, πάντα πρόθυμος καὶ εὐχαριστότατος καὶ νοήμων, στὰ πολύπλοκα καθήκοντά σου !... Πιὲ, λοιπὸν γιὰ ἀμοιβὴ τὸ ὑπόλοιπο κρασί, μὰ πρόσεξε μὴν καταπῇς καὶ τὸ φλασκί, στὴ βιάση σου ἀπάνω !

Ἀκτινοβόλος ὁ Μπουργκινιὸν ἀπὸ τὴν εὐαρέσκεια κι' ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τοῦ κυρίου του, ρούφηξε μὲ δίψα τὸ κρασί.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δαιμονισμένος θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πλώρης τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας. Ὁ θόρυβος αὐτὸς, πὼ ἑνώνονς ἀπὸ τὸ ἐξακολουθητικὸ ἦχη πανδαιμόνιο, κίνησε ἀμέσως τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἱππότου καὶ διπλασίασε τὸν τρόμο τοῦ φτωχοῦ Μπουργκινιόν.

Τί εἶχε συμβῆ ;

Δὲν πρόφθασε ν' ἀναρωτηθῇ ὁ ἱππότης, γιατὶ εἶδε ἀμέσως μπροστά του, τὴν ἐξήγησι τοῦ ξαφνικοῦ πανδαιμονίου, ἀπροσδόκητη, καταπληκτική, τρομερή: Στὸ δεξιὸ μέρος τῆς πλώρης φάνηκε ἀπότομα ἡ μεγάλη ἐκείνη Σκωτικὴ ἀνεμόστρατα. Κι' ἀπὸ τὸ κατάστρωμά της σκαφάλωσαν ἀμέσως σὰν δαίμονες τῆς καλάσεως, ἁπάνω στὸ κατύστρωμα τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας, στίγη ὁλόκληρα ἀπὸ λασκάρους κ' ἀπὸ λαπτώτους(*), μὲ γιαταγάνια στὰ χέρια τους, οὐρλιάζοντας μὲ ὅλη του τὴ δύναμι :

— Ζήτω ὁ Ζὰν Πὼλ !... Θάνατος στοὺς "Αγγλους !...

"Ενας ἀπὸ τοὺς "Αγγλους ἀπεσταλμένους τῆς ζήτησε ἐξηγήσεις...

Πραγματικά, ὁ Ζὰν Πὼλ φάνηκε τότε νὰ ἐγαίνῃ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν συμπλεκομένων ναυτῶν τῆς «Χαρωνίδος» του, καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς νέους αὐτοὺς συμμάχους του οἱ ὁποῖοι ἤρθαν μὲ τὴ μυστηριώδη ἀνεμόστρατα. Ἀφοῦ λοιπὸν τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ ἀγρίες κραυγὲς θριάμβου, καὶ τοὺς ἔστρεψε ἐναντίον τῶν ἐντόμων καὶ συσπειρωμένων στὸ κατάστρωμα "Αγγλων, τράβηξε ὕστερα πρὸς τὸν ἀκόμη καὶ παραξενεμένο ἀκόμη Τανεγκὺ καὶ τοῦ εἶπε :

— Συμβόλαιο μὲ τὸν Θάνατο ἔχετε κάνει, ἱππότα ;

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου σᾶς βεβαιῶ, πλοίαρχε, ὅτι κανένα συμβόλαιο δὲν ἔχω ὑπογράψει μαζὺ τοῦ ! Ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης χαμογελαστός.

— Μὰ πῶς συμβαίνει νὰ εἶσθε τόσο ἐκτεθειμένος στὸ χαλάζι τῆς φωτιᾶς καὶ τῶν σφαιρῶν, καὶ νὰ μὴ σᾶς ἔχῃ συμβῆ τίποτε τὸ δυσάρεστο ; ξανάπε ἔκθαμβος ὁ Ζὰν Πώλ.

— Ἁπλούστατα, γιατὶ ἔχετε προμηθεύσει τόση πολλὴ δουλειὰ στὸν Θάνατο, πλοίαρχέ μου, ὥστε δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ προσέξῃ τὸ ὑποκείμενό μου !

Χαμογέλασε τώρα καὶ ὁ Ζὰν Πώλ. "Εριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς σφαγῆς, τρομερῆς τώρα εἰς βάρος τῶν δυστυχισμένων "Αγγλων, καὶ καθησυχασμένος, σίγουρος γιὰ τὴν τελικὴ του νίκη, ρώτησε μὲ ὕφος ξαφνικὰ σοβαρό :

—"Ωστε εἶνε ἀλήθεια, ὅτι λέγεστε Ἱππότης Τανεγκὺ ντ' Ἀρβέλ ;

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου !...

— "Ωστε ἐσεῖς παντρευτήκατε τώρα τελευταῖα, τὴν κόμησσα Μερυλὺ ντ' Ἀρμάγ;

— Ἐγώ, μάλιστα ! εἶπε, παραξενεμένος τώρα ὁ Ἱππότης.

— "Ετσι ;... Λοιπόν, σᾶς συλλυποῦμαι, φίλε μου ! εἶπε ἀπροσδόκητα ὁ Ζὰν Πώλ.

Καὶ κάνοντας μὰ ξαφνικὴ ὑποκλισι, ἄρησε μαρμαρωμένον τὸν ἱππότη καὶ ὥρμησε πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγρίας συμπλοκῆς !

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀκόμη. Ἡ φρεγάτα κυριεύθηκε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν Ζὰν Πώλ. — ἀντίθετα πρὸς τὰ ὅσα ἔγραψε ὁ Σμόττλεϋ στὸν ναύαρχό του, καὶ θὰ δοῦμε πὼ κάτω γιατὶ καὶ πῶς — κι' ὅσοι "Αγγλοι δὲν εἶχαν σφαγῆ, διέθηκαν καὶ κρατήθηκαν αἰχμάλωτοι στὸ ἀμπάρι.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ἱππότης δὲν ἔβλεπε οὔτε τὸν Ζὰν Πὼλ, οὔτε τὸν Ντίξων, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἡσυχία εἶχε ἐπανέλθει, καὶ παρ' ὅλο ποὺ εἶχαν σταματήσει ὁ ἀλληλοσκοτωμὸς καὶ οἱ κανονιοβολισμοί.

Σὲ τί κατεγνώσθαν ἄρα γε ὁ Ζὰν Πώλ ;... Καὶ ποῦ ἦταν χωμένος κι' αὐτὸς καὶ ὁ ὕπαρχός του Ντίξων ;...

Ἔνδ ἀναρωτιόταν ἔτσι κι' ἀποφοῦσε, κι' ἐνῶ ξεχώριζε ἐντωμεταξὺ — σὲ μιὰ ὁμάδα αἰχμαλώτων ποὺ ὠδηγόντουσαν κάτω στὸ ἀμπάρι — τὸν παλαιὸ του γνώριμο τῆς Βρέστης, τὸν λοχαγὸ Ἀνδρέα, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ :

— Τί θέλει ἐδῶ στὸ ἀγγλικὸ πολεμικό, ὁ "Αγγλος αὐτὸς λοχαγὸς τοῦ στρατοῦ ;... Ὁ Ἀνδρέας Βρέστη ἀπὸ τὸν ὄγλο, κατηγορήθηκε ἀπ' τὸν στρατηγὸ "Αρνολδ, ὅτι ἦταν προδότης καὶ κατάσκοπος !... Δὲν τὸν πίστεψα τότε, τὸν στρατηγό... Οὔτε ἤξερε, ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἦταν ἐφεστὴς τῆς ἰσυξύου του !... Καὶ εἶχα δίκαιο νὰ μὴν πιστέψω τὸν στρατηγό, γιατὶ ὁ Ἀνδρέας — γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ ἡ ἐρωμένη του κυρία "Αρνολδ— ἄρησε νὰ πιστευη, ὅτι γιὰ λόγους κατασκοπείας παρακολουθοῦσε διακριτῶς τὸ σύζυγό της !...

Ἡ ἀπορίες αὐτὲς βασάνιζαν ἀσπρη μπριτσιτά του ἕνας ναύτης τῆς «Χαρωνίδος» καὶ τοῦ εἶπε :

— Μ' ἔστειλε ὁ πλοίαρχος μου νὰ σᾶς ρωτήσω, ἂν θέλετε νὰ μείνετε στὴ φρεγάτα, ἢ νὰ ξαναγυρίσετε πάλι στὴ «Χαρωνίδα» !

—Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ καὶ τὸ ἕνα πλοῖο καὶ τὸ ἄλλο ! ξεσπάνισε συγκρατώντας ὁ Τανεγκύ. Καὶ τὸ ἕνα ψυχρό, καὶ τὸ ἄλλο καυτὸ κι' ἀνάποδο, γιὰ τὰ σχέδιά μου !... Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο μὲ ρωτάει, φίλε μου, ὁ πλοίαρχός σου !

— Σᾶς φωτάει, ἀφοῦ ἐσεῖς ἀφοῦ σᾶς ! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, ἀτάραχος μπρὸς στὶς ἐξάψεις τοῦ Ἱππότου. Μοῦ εἶπε, ὅτι ἂν μείνετε στὴ φρεγάτα, θὰ πάτε ἡ μόλις ἐπιβιοβοηθοῦν ὡρισμένες βρεθοδιασθῇ ἀμέσως μὲ "Αμερικανικὸ πλήρωμα, καὶ θὰ ἱστιαλῇ στὴν "Αμερική, γιὰ ν' ἀποτελέση μονάδα τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου !... Ἐνῶ ἂν ἐπιβιβαστῆτε στὴ «Χαρωνίδα», θὰ μείνῃ ἀκόμη στὰ ἀγγλικὰ νερά, γιατὶ ὁ πλοίαρχός μου ἔχει κάτι δικές του δουλειὲς νὰ ξεμπερδέψῃ ἐδῶ, πρὶν ὑποχωρήσει στὶς διαταγὲς τοῦ Κογκρέσσου !

Ἡ πληροφορίες αὐτὲς χαροποίησαν ἐξαιρετικὰ τὸν Ἱππότη, γιατὶ ἡ σκαφὴ τοῦ ταξειδιοῦ του. Εὐχαριστησε λοιπὸν θερμὰ τὸν ναύτη, καὶ παράγγειλε στὸν Ζὰν Πὼλ ὅτι προτιμοῦσε νὰ μείνῃ στὴ φρεγάτα.

Κατόπιν ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ κάτω στὸ ἀμπάρι, τὸν αἰχμάλωτο "Αγγλο λοχαγό.

—Πῶς βρεθήκατε, τοῦ εἶπε σφίγγοντάς του τὸ χέρι, ἀπάνω σὲ πλοῖο ἐσεῖς ἕναις ἀξιωματικὸς τῆς ξηρᾶς ;

Ὁ Ἀνδρέας ἔδειξε ἀφθαστη χαρά, μόλις ἀντίκρυσε τόσο ἀπροσδόκητα τὸν σωτῆρα του Βρέστης, καὶ τοῦ ἐξήγησε κατόπιν τὰ ἑξῆς: "Οτι κατορθώνοντας τότε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ Βρέστη, γύρισε στὴν Ἀγγλία, παρουσιάστηκε στὸν συνταγματάρχη του καὶ ζήτησε νὰ σταλῇ στὴν "Αμερικὴ μαζὺ μὲ τὸν λόχο του. Προφασίστηκε βέβαια, ὅτι διψοῦσε νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν Ἀμερικανῶν. Ἡ πραγματικὴ ὅμως ἀφορμὴ τῆς μετοδύσεώς του ἐκεῖ, ἦταν νὰ μὴ λείψῃ οὔτε στιγμὴ μακρυὰ ἀπὸ τὴ λατρευτή του κυρία "Αρνολδ, ἡ ὁποία θὰ ἐπέστρεφε κι' ἐκείνη στὴν Ἀμερικὴ μαζὺ μὲ τὸν σύζυγό της !

— Κι' ἐδῶ στὸ πλοῖο, πῶς βρεθήκατε ; διέκοψε ὁ Τανεγκὺ, ἀποροῦντας ἐξακολουθητικά.

— Μὰ εἶνε ἁπλούστατο, φίλτατέ μου ἱππότα ! εἶπε χαμογελαστὰ ὁ λοχαγός. Ἡ φρεγάτα αὐτὴ καὶ τὸ δίφροτο, θὰ ἔφευγαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες γιὰ τὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἐκεῖ Ἀγγλικὸ στόλο !... Ἐπιβιβάστηκαι λοιπὸν κι' ἐγὼ, μαζὺ μὲ ἀρκετοὺς ἄνδρες τοῦ λόχου μου, γιὰ νὰ συναντήσω τὰ ἐκεῖ ἀγγλικὰ στρατεύματα !... Τὸ ὑπόλοιπο πεζικὸ τοῦ λόχου μου, μαζὺ μ' ἄλλα συντάγματα, θὰ ἐπιβιβαζόντουσαν σὲ πλοῖα ὁπλιταγωγά !... "Αλλά, βλέπετε, βρέθηκε στὴ μέση αὐτὸς ὁ τρομερὸς κουρσάρος, ὁ Ζὰν Πώλ... Καὶ μὲ δυὸ χοῦφτες θαλασσόλυκων του, κατώρθωσε νὰ αἰχμαλωτίσῃ ὁλόκληρο ἀγγλικὸ πολεμικό, κι' ἐμένα μὲ τοὺς ἄνδρες μου !...

Ἐντωμεταξύ, καὶ μὲ τὴν εὐχάριστη αὐτὴ φλυαρία, ἡ φρεγάτα «Βικτωρία» ἐπισκευαζόταν δραστήρια. Κυβερνήτης της διορίστηκε ἀπὸ τὸν Ζὰν Πώλ, τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο εἴχαμε δῆ ν' ἀνεβαίνῃ ἀπὸ τὴν ἀνεμόστρατα στὴ «Χαρωνίδα» καὶ νὰ μιλάῃ ἐμπιστευτικὰ μὲ τὸν κουσούρο.

Ἀπασχολημένος μὲ τὶς συζητήσεις του αὐτὲς ὁ Τανεγκύ, καὶ βρίσκοντας εὐχάριστη συντροφιὰ ἰδὲ τὸν αἰχμάλωτο Ἀνδρέα, δὲν ἀντελήφθη οὔτε τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ντίξων πρὸς τὸ δίκροτο, οὔτε τὴν ἐπιτυχισμένη βάρκα τῆς φρεγάτας μὲ τὸ δῆθεν ἀσθενοφόρο πτῶμα τοῦ Ζὰν Πώλ. Ἀντελήφθη ὅμως τὴν ἐπομένη τὸ πρωί — ὅσο δήπτοτε καὶ ἂν ἦταν ἀνήμερος στὰ ναυτικὰ τεράσματα, ὅτι ἡ φρεγάτα καὶ ἡ «Χαρωνίς» βγῆκαν ἀπὸ τὸ στενό, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἐνόχλησι!

Αὐτὸ τὸν παραξένεψε. Εἶχε δῆ καὶ τὸ ἄλλο πλοῖο, τὸ τσαμπὶ ἀγγλικὸ δίκροτο, νὰ κινηγάῃ τὴ «Χαρωνίδα». Τ' εἶνε ἀπογίνει τὸ πλοῖο ἐκεῖνο ;... Ποῦ ἦταν ;... Γιατὶ δὲν παρουσιαζόταν — τώρα ποὺ ἦταν ἐτοιμο καὶ ἀνέτοιμο νὰ τὸν ἀνατινάξῃ ;... Ἐκεῖνο ἦταν ἀκόμη ἕνα μυστήριο, ποὺ ἔπρεπε νὰ λυθῇ.

Ὁ λοχαγὸς Ἀνδρέας ἔριξε γύρω του μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀγωνία καὶ ἔστερα ἔσκυψε πρὸς τὸν Ἱππότη, λέγοντάς του χαμηλόφωνα :

— Ναί, πολέμησε... Ἀλλὰ στὰ τελευταῖα, πρόδωσε !... Μόλις τὸν σπνέλαβε αἰχμάλωτο ὁ Ζὰν Πώλ, κάποια ἀτιμία τὸν ἐξανάγκασε νὰ κάνῃ !... Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται, γιὰ ποιὸ λόγο ἀπομακρύνθηκε τόσο ἀνεξήγητα τὸ ἄλλο τρομερὸ δίκροτο, τὸ ὁποῖο μὲ μιὰ του μόνον ἀμπορντιάτα, μποροῦσε νὰ κατασυντρίψῃ καὶ τὴ φρεγάτα μαζὺ καὶ τὴ «Χαρωνίδα» !... Τώρα, κῶς βρεθήκατε νὰ ταξῇ στὸν ἴδιο πλοῖο μὲ τὸν ἀγγλικὸ ναυτικό !... Πῶς ἔγινε ὁ προδότης τώρα, καὶ παρέδωσε ἔτσι τὸ πλοῖο του στὸν τρομερὸ κουρσάρο ;

— Μὰ δὲν τὸ παράδωσε ! διαμαρτυρήθηκε ἔκθαμβος ὁ Ἱππότης. "Ισα-ἴσα, ἔγινε πρῶτα μιὰ ἀγρία, μιὰ τρικούβερτη ἀλληλοσφαγή, πρὶν ἐξαναγκασθῇ ὁ Σμόττλεϋ νὰ παραδοθῇ !

Ὁ λοχαγὸς Ἀνδρέας ἔριξε γύρω του μιὰ φοβισμένη ματιὰ καὶ ἔστερα ἔσκυψε πρὸς τὸν Ἱππότη, λέγοντάς του χαμηλόφωνα :

— Ναί, πολέμησε... Ἀλλὰ στὰ τελευταῖα, πρόδωσε !... Μόλις τὸν σπνέλαβε αἰχμάλωτο ὁ Ζὰν Πώλ, κάποια ἀτιμία τὸν ἐξανάγκασε νὰ κάνῃ !... Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται, γιὰ ποιὸ λόγο ἀπομακρύνθηκε τόσο ἀνεξήγητα τὸ ἄλλο τρομερὸ δίκροτο, τὸ ὁποῖο μὲ μιὰ του μόνον ἀμπορντιάτα, μποροῦσε νὰ κατασυντρίψῃ καὶ τὴ φρεγάτα μαζὺ καὶ τὴ «Χαρωνίδα» !... Τώρα, κῶς βρεθήκατε νὰ ταξῇ στὸν ἴδιο πλοῖο μὲ τὸν ἀγγλικὸ ναυτικό !... Πῶς ἔγινε ὁ προδότης τώρα, καὶ παρέδωσε ἔτσι τὸ πλοῖο του στὸν τρομερὸ κουρσάρο ;

— Μὰ δὲν τὸ παράδωσε ! διαμαρτυρήθηκε ἔκθαμβος ὁ Ἱππότης. "Ισα-ἴσα, ἔγινε πρῶτα μιὰ ἀγρία, μιὰ τρικούβερτη ἀλληλοσφαγή, πρὶν ἐξαναγκασθῇ ὁ Σμόττλεϋ νὰ παραδοθῇ !

Ὁ λοχαγὸς Ἀνδρέας ἔριξε γύρω του μιὰ φοβισμένη ματιὰ καὶ ἔστερα ἔσκυψε πρὸς τὸν Ἱππότη, λέγοντάς του χαμηλόφωνα :

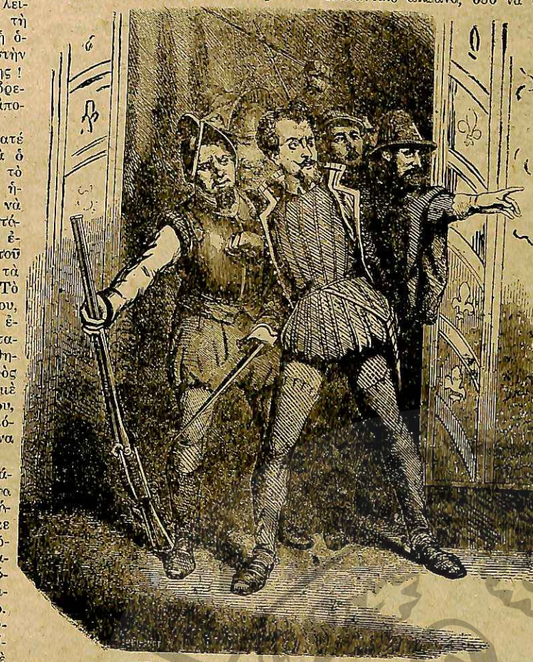

"Ενοπλοι εἶχαν εἰσχωρήσει μέσα στὸν πύργο...

στὰ ἀμερικάνικα παράθυρα, ὅπου τὴν ἔστρωνε λάφυρο στὸν ἑαυτόν του ὁ Ἀμερικανὸς ὁ Ζὰν Πώλ. — κι' ἔπρεπε νὰ ἀνθέξῃ στὸ μακρὺ αὐτὸ ταξεῖδι της.

Τέλος, κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς τετάρτης ἡμέρας, ἡ ἐπισκευὲς εἶχαν τελειώσει. "Ολα ἑτοιμα, πὼς σὲ λίγο ἡ φρεγάτα θὰ ἄνοιγε τὰ πανιά της καὶ θὰ τραβοῦσε γιὰ τὴν Ἀμερική. Καὶ ὁ Ἱππότης μας, ξέλλος ἀπὸ τὴ χαρά του, ἔτριβε τὰ χέρια του καὶ μούγκριζε :

—Δόξα στὸ δίφολο, ἐπὶ τέλους !... Τέλειωσαν τὰ βασανά μου !... Θὰ πατήσω νὰ ἐκπληρώσω τὸν ὅρκο μου !... Καὶ τραβῶντας σὲ λίγο γιὰ τὴν Ἀμερική, θὰ δοῦ τὸν διαβολοκόμπτα ντὲ Σαμπλάζ, γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴ διαβολοεστολή του !...

Αὐτὰ μούγκριζε κατενθουσιασμένος ὁ Ἱππότης, «χόβοντας» ἀνυπόμονες βόλτες στὸ κατάστρωμα τῆς πρύμνης καὶ παρακολουθῶντας τὶς προπαρασκευὲς τοῦ πλησμάτος.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸν ἐπλησίασε ὁ λοχαγὸς Ἀνδρέας, τοῦ ἔγνεψε μὲ τὸ δάχτυλό του ἀπόλυτη σιωπή, καὶ τοῦ ψιθύρισε κατόπιν :

Οὔτε λέξι μπὰ μοῦ πῆτε ἐδῶ !... Ἀκολουθῆστε με μονάχα, ὅς τὸ τηλεβολοστάσιο τῆς πλώρης... Ἐκεῖ θὰ εἶμαστε ἐντελῶς μόνοι καὶ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα !...

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἀνδρέας, φαντάταν συγκλονισμένος ἀπὸ κρυφὴ καὶ μυστηριώδη ταραχή.

— Μὰ τί τρέχει, λοιπόν ; ξεφώνισε παραξενεμένος ὁ Τανεγκύ. Τί σοῦ ἰσυνέβη ;

— Σιωπή, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! διέκοψε πάλι, τρομαγμένος ὁ Ἀνδρέας. Δὲν μοῦ συνέβη τίποτε, μὰ εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω !... !Ακολούθησέ με λοιπὸν ἀμέσως, πρὸς Θεοῦ !

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, φίλε μου ! ψιθύρισε τότε ὁ Ἱππότης, συγκινημένος ἄθελά του ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη ταραχὴ τοῦ φίλου του. Βαδίζε καὶ σ' ἀκολουθῶ !

XXV

ΟΠΟΥ Ο ΤΑΝΕΓΚΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙΤΑΙ ΟΤΙ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΗΤΑΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ !..

"Οταν ὁ λοχαγὸς Ἀνδρέας ἔφθασε ἰστὸ τηλεβολοστάσιο τῆς ἔρημης — τὴ στιγμὴ ἐκείνη —πλώρης, ἀναζήτησε ἕνα ἀπόμερο ὑπόστεγο καὶ ζάρωσε ἐκεῖ. Ἔγνεψε κατόπιν στὸν Ἱππότη, νὰ πλησιάσῃ κἀ ἐκεῖνος καὶ νὰ τριτώσῃ κοντά του ἀπαρατήρητος.

"Οταν βεβαιώθηκαν πειὰ οἱ δυὸ φίλοι, ὅτι κανένα ἀδιάκριτο αὐτὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθήσῃ τὴ συνομιλία τους, ὁ Ἀνδρέας ἀνάπαυε μὲ ἀνακούφισι. Κύτταξε κατόπιν τὸν νεαρὸ σωτῆρα του τὸ μεστοργή, καὶ τοῦ εἶπε σιγαλά :

— Μοῦ διηγήθηκες ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ ζωή σου, φίτατό μου Ἀρβέλ.. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μάλιστα, θυμοῦμαι ὅτι μοῦ εἶπες καὶ τὸ ἑξῆς : "Οτι ἔφυγες πολὺ διαστικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ τόσο διαστικά, ὥστε δὲν μπόρεσες ν' ἀποχαιρετήσῃς προσωπικῶς τὴ γυναίκα σου, ἀλλὰ ἀναγκάστηκες νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς σχετικὰ μ' ἐπιστολή σου !...

— Μὰ τὴν πίστι μου, αὐτὸ εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια ! ἐπιβεβαίωσε ὁ Τανεγκύ. Τῆς ἔγραψα τρεῖς-τέσσερες λέξεις, τὶς ὁποῖες οὔτε θυμοῦμαι πειά, ἐνῶ εἶχα ὑποχρέωσι — σὰν νεοπάντροι — νὰ πάω καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω ὁ ἴδιος προσωπικῶς !... Ναί, εἶμαι ἄξιος τέκριτος, τὸ παραδέχομαι !... Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου ;... Γιὰ νὰ πάω στὶς Βερσαλλίες, ὅπου ἔμενε ἡ προσφιλής μου σύζυγος, θὰ διστοχα εἴκοσι χιλιάμετρα !... Καὶ ἐπειδὴ ἤμουν διαστικὸς νὰ φύγω γιὰ τὴ Βρέστη, προτίμησα νὰ τὰ κερδίσω τρέχοντας πρὸς τὴ Βρέστη !... Ὢ, εἶμαι ἀξιοκατάκριτος ἐδῶμα, ἀλλά...

— Δὲν εἶσαι καθόλου ἀξιοκατάκριτος ! διέκοψε ἀποσδόκητα ὁ Ἀνδρέας. Κι' ἔκανες πολὺ καλὰ νὰ τραβήξῃς ἀμέσως πρὸς τὴ Βρέστη γιατὶ θἄχανες ἀδίκως τὸν καιρὸ σου τραβῶντας πρὸς τὶς Βερσαλλίες !...

— Γιατί ; ρώτησε ἔκθαμβος τώρα, ὁ Ἱππότης μας.

— Γιατὶ δὲν θἄβρισκες ἐκεῖ τὴ σύζυγό σου !... Γιατὶ καὶ ἡ σύζυγός σου ἐπίσης, ἔφυγε φυσιέ δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ σένα, βέβαια καθόλου γιὰ σὲ εἰδοποίησή !...

(Ἀκολουθεῖ)

(*) «Λασκάροι» εἶνε ναῦτες πειρατικῶν πλοίων, στρατολογημένοι ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγρεῖα καθάρματα τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἰνδικοῦ πελάγους. Εἶνε ὅλοι Ἰνδοί, καὶ φημίζονται γιὰ τὴν ναυτικὴ ἐπιδεξιότητά τους καὶ τὴν ἀνδρεία τους. Οἱ «Λαπτῶτοι» πάλι, εἶνε Μαῦροι ἰθαγενεῖς ναυτικοί, τῶν παραλίων τῆς Ἀ. στρικῆς, στρατολογούμενοι εἰδικὰς γιὰ σωματειωτικὰ ἢ πειρατικὰ πλοῖα καὶ θημισιεύοντας γιὰ τὴ θηριώδια τους καὶ τὴν ἀγριότητά τους στὶς συμπλοκὲς στήθος μὲ στήθος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANCIS SIBSON

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΜΕ ΘΕΛΗΣΕΙ

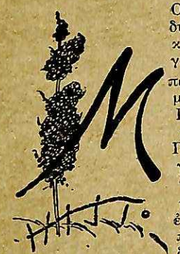

ΟΥ είνε ἀδύνατον νὰ καταλάβ ω γιατὶ δὲν παίρνεις, πειὰ μιὰ ἀπόφασι, Γκάρυ ; εἶπε ἡ 'Εδὶθ Γουέλεϋ ἀγανακτισμένη. Δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ἐπὶ τέλους πὼς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις ἔτσι ἀπέραντη ;

'Ο Γκάρυ Κόλις φάνηκε στενοχωρημένος γιατὶ φοβόταν πὼς θὰ ἄρχιζε πάλι ἡ ἴδια συζήτησις. Καὶ ὅταν τὸ ἴδιο ζήτημα ἐπαναλαμβάνεται παλλὲς φορές, καταντᾶ ἀνιαρὸ στὸ τέλος. 'Ωστόσο συγκρατήθηκε καὶ μὲ ψυχραιμία ἀπάντησε στὴ μνηστή του, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ διευθύνῃ τὸ αὐτοκίνητό του:

— Τὸ ξέρω, 'Εδίθ ! Κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας τὸ γρηγορώτερο !

Ἡ νέα ἔκανε μιὰ κίνησι ἀμφιβολίας καὶ εἶπε :

— Καὶ ὅμως ἡ φιληνάδες μου δὲν τὸ πιστεύουν... Λένε τὸ ἀντίθετο καὶ μὲ κορο϶δεύουν.

'Ο Γκάρυ σταμάτησε ἀπότομα τὸ αὐτοκίνητο. Κατόπιν σταύρωσε τὰ χέρια του ἀπάνω στὸ στῆθος του καὶ κυττάζοντας τὴ νέα κατάματα, εἶπε μὲ ἀπάθεια :

— 'Εξηγήσου, σὲ παρακαλῶ τί θέλεις νὰ πῇς ;

— Νά, ὅτι γυρίζεις μαζύ μου ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ σκέπτεσαι καθόλου γιὰ τὸ γάμο μας. Αὐτὴ ἡ κατάστασις βαστάει δυὸ χρόνια τώρα καὶ φυσικὰ ἡ φίλες μου ἀποροῦν...

— 'Αφησέ τες ν' ἀποροῦν ! 'Αν φέρονται ἔτσι μαζύ σου, θὰ πῇ πὼς δὲν εἶνε πραγματικὲς φίλες σου. Τί σὲ νοιάζει λοιπόν ;

— 'Ωραῖα τὰ λές ! Μὰ κ' ἐγὼ βαρέθηκα ν' ἀκούω διαρκῶς τὴ δική σου λογική ! Στὸ διάστημα αὐτῶν τῶν δυὸ χρόνων ποὺ εἶμαστε μνηστευμένοι, δὲν εἶδα νὰ κάνῃς καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ κανονίσῃς τὴ θέσι μας. 'Εσὺ φταῖς σ' αὐτό ! Οὔτε φροντίζεις κἀν γιὰ τὴν προαγωγή σου, κ' οὔτε προσπαθεῖς τουλάχιστον νὰ βρῇς μιὰ ἄλλη ἐργασία πιὸ ἐπικερδῆ.

— Δὲν δοξάζεις τὸν Θεὸ ποὺ ἔχω μιὰ ἐργασία σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνεργίας.

— Νὰ τα πάλι !... Τελεία ἀδιαφορία !... Καιμιὰ φιλοδοξία ! Δὲν ἔχεις θέλησι, Γκάρυ. Κύτταξε, ξέ-ξαφνα, τὸ ἀμάξι σου... 'Ενας ἄλλος νέος στὴ θέσι σου θὰ ντροπόταν νὰ συνοδεύῃ τὴ μνηστή του, μ' αὐτὸ τὸ γάβαλο !

— Κάνει ἑβδομήντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἀπάντησε ὁ νέος μὲ πεῖσμα. 'Εχει καλὰ ἐλαστικά, εἶνε εὔκολο στὸν χειρισμό, τὰ καθίσματα ἀναπαυτικά...

— Μὰ κύτταξε λοιπὸν πὼς ἔσκασε τὸ ἀεροντίκι ! Κύτταξε τὰ κιμλίμματα πόσο τοιμμένα εἶνε... Κύτταξε...

— Λιτοῦσμα ἂν δὲν ἔχει ἀνθοδοχεῖα, ἀπάντησε ὁ Γκάρυ λίγο ἀπότομα — ἀναγνωρίζω πὼς θὰ ἦταν πιὸ εὐχάριστο ἂν εἶχα ἕνα παχὺ τούρκικο χαλὶ γιὰ τὰ πόδια μας, ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ μουσαμᾶ, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητό μου δὲν θὰ ἔτρεχε γοργορώτερα γι' αὐτό. Τρία χρόνια τὸ χρησιμοποιῶ καὶ ξέρω τί ἀξίζει. Δὲν θὰ τὸ ἄλλαζα γιά...

— Φυσικά, τί σὲ νοιάζει γιὰ μένα...

'Ο Γκάρυ προτίμησε νὰ μὴν ἀπαντήσῃ. 'Εβαλε ἐμπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ἐπειδὴ ἦταν ὥρα πειὰ νὰ πάνε στὸν κινηματογράφο, ἐπέστρεψε στὴν πόλι...

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γκάρυ ἔπαιρνε τὰ εἰσιτήρια στὴν θυρίδα, κάποιος ἀνυπόμονος τὸν ἔσπρωξε γιὰ νὰ περάσῃ. Μὲ τὸ σκούντημα, τὸ καπέλλο τοῦ Γκάρυ ἔπεσε κι' ὁ θαστικὸς τύπος, χωρὶς κἂν νὰ ζητήσῃ συγγνώμη, ἀτομακρύνθηκε γρήγορα. 'Απαθὴς πάντοτε, ὁ Γκάρυ, σήκωσε τὸ καπέλλο του καὶ προχώρησε μὲ τὴ μνηστή του στὴν αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου.

— 'Ιδοὺ πῶς σοῦ φέρονται γιὰ νὰ εἶσαι τόσο ἀδρανὴς τύπος ! εἶπε ἡ 'Εδὶθ μ' ἀγανάκτησι. Σὲ τεφρονοῦν, δὲν σοῦ ζητοῦν κἂν συγνώμην ! Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν σὲ νοιάζει τοῦ δοθῇ.

"Οταν τοὺς ἔγκλειαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ὁ Γκάρυ, ὅπως πάντοτε, συνώδεψε τὴν νέα ὣς τὸ σπίτι της. 'Απόψε ὅμως ἀδηγοῦσε σιωπηλὸς τὸ αὐτοκίνητό του. "Ηταν δυσαρεστημένος γιὰ τὰ περιττὰ λόγια τῆς μνηστῆς του.

Ξαφνικὰ ἡ 'Εδὶθ φώναξε φοβισμένη :

— "Ω, Γκάρυ, πρόσεξε !...

'Απὸ κάποιο πλάγιο δρόμο ἔνα αὐτοκίνητο ἐρχόταν κατ' ἐπάνω τους μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα, καὶ μολονότι ὁ Γκάρυ προσπάθησε νὰ φρενάρῃ ἀπότομα, ὥστόσο, καθὼς πέρασε τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο σὰν σαΐτα μπροστά τους, μὲ τὴ πισινή του ρόδα σκάλωσε στὸ φτερὸ τοῦ ἀμαξιοῦ τοῦ Γκάρυ καὶ τὸ ἀπέσπασε.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὁ κόσμος φαίνεται βιαστικὸς ἀπόψε ! μορμούρισε ὁ Γκάρυ. Κι' ἀμέσως ἔστριψε τ' αὐτοκινητό του καὶ ἄρχισε νὰ καταδιώκῃ τὸ ἄλλο.

— Τί κάνεις ; Ποῦ πηγαίνεις; ρώτησε ἡ νέα φοβισμένη.

— "Α ! τὸ κτῆνος !... Τώρα, θὰ τοῦ δείξω ἐγώ... μορμούρισε ὁ νέος μὲ λύσσα.

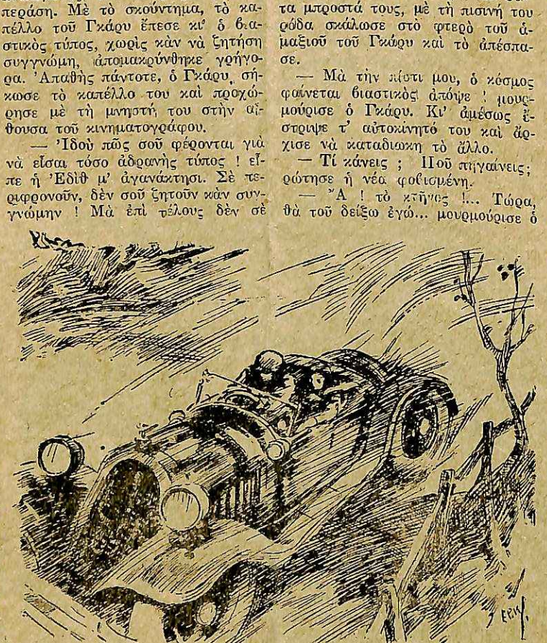

Τὸ αὐτοκίνητο ἔφευγε σὰν ἀστραπὴ στὸν ἐρημικὸ δρόμο...

"Αρχισε τότε ἕνα τρελλὸ κυνηγητὸ ἀνάμεσα στοὺς δρόμους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν γεμᾶτοι κόσμο ἐκείνη τὴν ὥρα. Μιὰ, δυὸ φορὲς αὐλιστα, περάσαν τόσο κοντὰ σ' ἕνα τρὰμ καὶ σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἦταν ἀλλίθειο θαῦμα πῶς δὲν ἔγιναν κομμάτια...

"Ενας πόλισμαν καθὼς πέρασαν, σὰν ἀνεμοστρόβιλος ἀπροστά του, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ προτοῦ τ' ἀμάξι εἶχε στρίψει χιλιάδες στὴ γωνία τοῦ δρόμου... Τέλος ἔνα ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τώρα τ' αὐτοκίνητο ἔφευγαν σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω σὲ ἕναν πλατὺ ἐρημικὸ δρόμο.

'Ο Γκάρυ κάθησε στερεὰ στὴ θέσι του, καὶ ἔβλεπε στενὰ τὴ μηχανὴ ἔτσι ποὺ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ταχύτητα.

Ἡ 'Εδὶθ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοῦ δείξῃ ἐγώ... μορμούρισε ὁ Γκάρυ μ' ἀποφασιστικὸ ὕφος.

— "Ακουσε, Γκάρυ, τί θέλεις νὰ κάνῃς, ἐπὶ τέλους ;

— 'Εβδομῆντα ! ἀπάντησε ὁ νέος ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ χρονόμετρο τὸ ὁποῖο ἔδειχνε ἑξῆντα ἑπτὰ χιλιόμετρα.

—Μὰ δὲν ἐννοῶ αὐτό ! εἶπε ἡ 'Εδὶθ νευριασμένη. Σταμάτησε ! Πήγαινέ με στὸ σπίτι μου !

—Θὰ λογαριαστῶ πρῶτα μ' ἐκεῖνο τὸ γαϊδούρι, σύμφωνα μὲ τὶς δικές σου ἰδέες !...

— Μὰ εἶνε μεσάνυχτα πειά, Γκάρυ ! Θέλω νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου !

— Μὴ μοῦ μιλᾶς τώρα, ἔχω ἀλλοῦ τὸ νοῦ μου !

— Δὲν θὰ σοῦ ξαναμιλήσω ποτὲ πειά !

— Φοβοῦμαι πὼς δὲν θὰ ξαναμιλήσῃς σὲ κανέναν, ἂν δὲν μ' ἀφήσῃς ἥσυχο, γιατὶ σίγουρα θὰ σκοτωθοῦμε !

Ἡ νέα σώπασε φοβισμένη καὶ κύτταξε ἴσα μπροστά της.

— Θαρρῶ πὼς κερδίζουμε ἑδαφος !... εἶπε σὲ λίγο ὁ Γκάρυ.

Πράγματι, τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο φαινόταν πὼς εἶχε ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του. Τώρα ἡ ἀπόστασις ποὺ τοὺς χώριζε, εἶχε λιγοστέψει πολύ. Κατάπληκτοι τότε, οἱ δυὸ νέοι παρατήρησαν πὼς τὸ αὐτοκίνητο ποὺ κυνηγοῦσαν δὲν εἶχε ἀριθμό. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα χέρι φάνηκε στὸ παράθυρο καὶ τοὺς ἔκανε νεῦμα νὰ προσπεράσουν, ἐνῶ συγχρόνως τὸ αὐτοκίνητο ἔστριψε λίγο πρὸς τὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου. 'Ο Γκάρυ ἤταν ἐπιδέξιος σωφέρ καὶ σκέφθηκε νὰ πλευρίσῃ τὸ ἄλλο ἀμάξι. Εἶχε φθάσει κιόλας στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὶς πισινὲς ρόδες του, ὅταν ξαφνικὰ κ' ἐκεῖνο ἄπλωσε τὸ ἀριστερό του.

"Αν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Γκάρυ εἶχε κάνει κι' αὐτὸς τὴν ἴδια μανοῦβρα, ἡ καταστροφὴ τοῦ δικοῦ του αὐτοκινήτου θὰ ἦταν ἀναπόφευκτος, γιατὶ πίσω τους ἀκριβῶς ὑπῆρχε ἕνα πελώριο δέντρο καὶ μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔτρεχαν θὰ γίνονταν μιὰ φοβερὰ σύνθλιψις ἀνάμεσα στὸ δέντρο καὶ στὸ μπροστινὸ αὐτοκίνητο. 'Αλλὰ ὁ Γκάρυ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Τὰ φρένα του ἄμαξιοῦ του λειτουργοῦσαν τέλεια, καὶ ὄχι μόνο ἔσταμάτησε ἀλλὰ ἔβαλε μπρὸς ὅλη τὴν ταχύτητα καὶ μόλις κατόρθωσε καὶ φύγῃ.

— "Αι τὸν ἄθλιο ! φώναξε ὁ Γκάρυ μανιασμένος. Εἶδες ; Θέλησε νὰ μᾶς σκοτώσῃ !

Τόσο τρομαγμένη ἦταν ἡ 'Εδὶθ, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ, καὶ εἶχε παγώσει ὁλόκληρη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τ' ἄλλο αὐτοκίνητο πηδήσαλε ἕνα χέρι ὁπλισμένο μὲ περίστροφο. "Ενας ξερὸς κρότος ἀκούσθηκε καὶ μιὰ φαρέτρα κομμάτιασε τὸ γυαλὶ ἑνὸς φαναριοῦ. 'Αμέσως κατόπιν οἱ κρότοι ξεκίνησαν πάλι ὁλοταχῶς...

— Μὰ τί διάβολο !.. ταράζεται ὁ Γκάρυ. "Ω, 'Εδίθ, λιποψυχῶ, δὲν φαντάζομαι πὼς αὐτοί...

— Σῶτα, Γκάρυ, κυνήγησέ τους! Μὴ τοὺς ἀφήσῃς νὰ ξεφεύγουν ! "Οπου νάναι θὰ φθάσουμε σὲ κανένα ἀστυνομικὸ ἢ τηλεφωνικὸ σταθμό...

Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ προχωρήσουν πολύ. Σὲ λίγο εἶδαν μπροστά τους μιὰ παγοδα. Εἶχαν φθάσει σὲ σταυροδρόμι. Τρία πελώρια αὐτοκίνητα ἔφραξαν τὴ διάβασι, κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα πρόβαλαν ἡ κάννες τῶν ἀστυνομικῶν ὅπλων. Τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο στάθηκε, καὶ ὁ Γκάρυ σταμάτησε κι' αὐτός. 'Αμέσως ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι πλησίασε καὶ αὐστηρὰ ρώτησε τὸν Γκάρυ:

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ, παλληκάρι μου, καὶ τὶ ρόλο παίζεις σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ;

— 'Ο ἄθλιος αὐτὸς — ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Γκάρυ φουρκισμένος, — ἔσπασε τὸ φτερὸ τοῦ ἀμαξιοῦ μου, στὸ Σωχάμπτον. Τὸν κυνήγησα γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὴ γνώμη μου... 'Αλλά...

—Νὰ τοῦ πῇς τί ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς κατάπληκτος.

— Τὴ γνώμη μου γιὰ τὴ διαγωγή του ! Εἶνε τρόπος αὐτὸς νά..

— Ναί ! Μᾶς εἰδοποίησαν πὼς ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο κυνηγοῦσε τὸ πρῶτο. 'Ωστόσο ἡ δικαιολογία σου δὲν στέκει, παλληκάρι μου ! 'Ακολουθῆστε με, ἀμέσως !

— Μὰ εἶνε ἀλήθεια ! φώναξε ἡ 'Εδίθ. "Ηταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἀλλὰ ἔτσι εἶνε !

— Θὰ τὰ συζητήσουμε κατόπιν ἀλ' αὐτά... Μπᾶ ! τί εἶν' αὐτό ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς δείχνοντας τὸ σπασμένο ἀπὸ τὴ σφαῖρα, γυαλὶ τοῦ φαναριοῦ.

— Αὐτὸ ;... "Α ! ναί, δὲν σᾶς εἶπα ! Μᾶς πυροβόλησαν οἱ ἄθλιοι, Θεέ μου...

— Πιθανώτερο μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς πυροβόλησε ὁ νυχτοφύλακας τοῦ ἀδαμαντοπωλείου τὸ ὁποῖο ληστέψατε στὸ Σωχάμπτον, προτοῦ τὸν ξεπαστρέψετε μὲ τὴ χειροβομβίδα ποὺ τοῦ ρίξατε τοῦ δύστυχισμένου ! εἶπε ὁ ἀστυνομικός... 'Εμπρὸς, κατεβῆτε !

Οἱ δυὸ νέοι ὑπάκουσαν. Τότε μονάχα εἶδαν τοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου, οἱ ὁποῖοι στεκόντουσαν μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια ἀνάμεσα σὲ ἕξη ἀστυνομικούς. "Ενας ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας βλαστήμησε σὰν εἶδε τοὺς δυὸ νέους καὶ φώναξεν ἄγρια:

— Νὰ σᾶς πάρ' ὁ Διάβολος ! Καὶ ἐμεῖς θαρρούσαμε πὼς οἱ ἀστυνομικοὶ μᾶς κυνηγοῦσαν... Τέτοια ἀτυχία ! Ποῦ νὰ φανταστοῦμε πὼς αὐτὰ περιστρέφεια...

— "Ακουσε δῶ ! φώναξε ὁ Γκάρυ θυμωμένος. "Αν σᾶς ἀκολούθησα, τὸ ἔκανα γιὰ νὰ πάρω τὸν ἀριθμό σας ! Μοῦ σπάσατε τὸ φτερό, ὅταν περάσατε σὰν τρελλοί, στὸ Σωχάμπτον. Καλὰ ποὺ δὲν γεννήκαμε κοιμάτια ὅλοι μας...

— Τὰ βλέπεις, Μπίλ ; ἐξακολούθησε ὁ ἴδιος κακοῦργος, ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ μὴ πράξῃς τόσο πολὺ μέσα στὴν πόλι, γιατὶ ἦταν ἐπικίνδυνο ! Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα...

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, δῶστε μου τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσί σας, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς στὸν Γκάρυ, μ' εὐγενικὸ ὕφος τώρα. Σᾶς ξητῶ συγγνώμη. Βλέπω πὼς ἔγινε παρεξήγησις. Εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε. Φυσικά, θὰ πάρετε μιὰ γενναία ἀμοιβή, γιατὶ χάρις σὲ σᾶς συνελήφθησαν τρεῖς ἐπικίνδυνοι ἔγκληματίαι. "Οσο γιὰ τὸ φτερὸ τοῦ αὐτοκινήτου σας, τὸ ὁποῖο σᾶς κατέστρεψαν...

— Οὔτε λόγος νὰ γίνῃ ! εἶπε ὁ Γκάρυ μ' ἀξιοπρέπεια. Χαίρετε, κύριοι.

Ἐνῶ ἐπέστρεφον στὴν πόλι, ἡ 'Εδὶθ ἀκούμπησε ἀπαλὰ τὸ χέρι της ἀπάνω στὸ χέρι τοῦ Γκάρυ καὶ τρυφερὰ τοῦ εἶπε :

— Εἶσαι ἀξιοθαύμαστος, ἀγαπημένε μου ! Συγχώρεσέ με, Γκάρυ, γιὰ τὰ πικρὰ λόγια μου !

— Σὲ λατρεύω, χρυσή μου ! ἀπάντησε ὁ νέος, καὶ ξέρεις θὰ μποροῦσα τώρα νὰ κάνουμε τὸ γάμο μας, ὅποτε θέλεις, γιατὶ μὲ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ πάρουμε, ὅλες ἡ δυσκολίες θὰ διορθωθοῦν...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΜΟΤΕΡΟΙ ΝΕΜΡΩΔ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τὰ κυνήγια τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας. Τὰ κυνηγετικὰ σκυλιὰ τοῦ 'Αγίου Λουδοβίκου. Ἡ σπατάλη τοῦ δημοσίου θησαυροῦ σὲ κυνήγια. Φραγκίσκος ὁ Α' («ὁ πατέρας τοῦ κυνηγιοῦ». Τὰ κυνήγια τοῦ Καρόλου Θ'. Ἡ βασίλισσες καὶ ἡ πριγκηπίσσες στὰ κυνήγια. Τὸ κυνηγετικὸ Ημερολόγιο τοῦ Λουδοβίκου 16ου, κτλ.

ΤΟΣΟ κατὰ τὸν μεσαίωνα ὅσο κι' ἀργότερα, τὸ κυνήγι ἦταν ἡ πιὸ προσφιλὴς διασκέδασις τῶν βασιλέων καὶ τῶν φεουδαρχῶν.

"Ολοι σχεδὸν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ὑπῆρξαν φανατικοὶ κυνηγοί. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ "Αγιος Βασιλεὺς Λουδοβίκος, εἶχε τόσο πάθος μὲ τὸ κυνήγι, ὥστε, ὅταν ἦταν αἰχμάλωτος τῶν Σαρακηνῶν στὴ Δαμιέττη, μέσα στὶς τόσες θλίψεις τῆς αἰχμαλωσίας του, ἐνδιαφέρθηκε καὶ ἀγόρασε ἕνα κατάδι κυνηγετικὰ σκυλιὰ τῆς Συρίας, τὰ ὁποῖα, ὅταν ἐλευθερώθηκε, ἐπῆρε μαζύ του στὴ Γαλλία καὶ τῶν δ-ποίων οἱ ἀπόγονοι ἦσαν τὸ καμάρι τῶν βασιλικῶν κυνοστασίων μέχρι τῆς Γαλλικῆς 'Επαναστάσεως.

'Επίσης καὶ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ 'Ωραῖος ἦταν μανιώδης κυνηγὸς καὶ σκοτώθηκε μάλιστα σὲ ἕνα κυνηγετικὸ δυστύχημα.

'Ο βασιλεὺς Κάρολος περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα του κυνηγῶντας. Μιὰ νύχτα μάλιστα ἀνειρεύτηκε πὼς κυνηγοῦσε καβάλλα πάνω σὲ ἕνα φτερωτὸ ἐλάφι κι' ἀπὸ τότε πρόσθεσε στὰ οἰκόσημά του καὶ τὰ κεφάλια δυὸ ἐλαφιῶν.

'Ο Λουδοβίκος 11ος, δὲν ἐνδιαφερόταν οὔτε γιὰ τὸ κράτος του, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο τόσο ὅσο γιὰ τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν κυνηγιῶν του. 'Εξώδευε ἀφειδῶς γι' αὐτὰ τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου θησαυροῦ καὶ κάποτε ἡ σπατάλη του ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ἀγοράσῃ δυὸ ρέννους ἀπὸ τὴ Δανία ἀντὶ 12,000 χρυσῶν φλορινίων, γιὰ νὰ τοὺς ἀπολύσῃ στὸ κυνήγι του καὶ νὰ τοὺς σκοτώσῃ.

Μὰ ἡ δόξα τῶν βασιλικῶν κυνηγιῶν ἔφθασε στὸ ζενὶθ της ἐπὶ τῆς περιόδου τῆς βασιλείας τοῦ Φραγκίσκου Α', ὁ ὁποῖος ἐπανομάστηκε καὶ «Πατέρας τοῦ κυνηγιοῦ». 'Ο περίφημος αὐτὸς γλεντζὲς βασιλεὺς ἦταν τόσο μανιώδης κυνηγός, ὥστε συνήθιζε νὰ λέῃ:

— Κι' ὅταν γεράσω ἀκόμα καὶ δὲν θὰ μπορῶ νὰ σύρω τὰ πόδια μου, θὰ διατάσσω νὰ μὲ πηγαίνουν στὸ κυνῆγι ἀπάνω σ' ἕνα φορεῖο!... Κ' ἴσως κ' ἔπ' αὐτὸ τὸ φέρετρό μου, ὅταν θάμαι νεκρός πειά, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ κυνηγῶ !

Ἡ μανία τοῦ κυνηγιοῦ κατέτρεχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὶς γυναῖκες ! "Ολες ἡ κυρίες τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς ἀριστοκρατίας κυνηγοῦσαν ὄχι μόνον ἀθῶα θηράματα, ἀλλὰ κι' ἀγριοχάρους, ταύρους καὶ λύκους, παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχαν.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ Μαρία τῶν Βουρβόνων, ἡ "Αρτεμις τοῦ Πναπὲ καὶ ἡ Μαρία Στοὺαρτ διεκρίθησαν τόσο γιὰ τὴν ἐπιδεξιότητά τους στὸ κυνῆγι, ὅσο καὶ γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴν κομψότητα μὲ τὴν ὁποίαν κυνηγοῦσαν.

'Ο Φραγκίσκος Α' ἐξώδευε γιὰ τὰ κυνήγια του 100,000 σκοῦδα τὸ χρόνο. Εἶχε εἰδικὸ σῶμα κυνηγῶν ὑπὸ τὴ διοίκησι τοῦ λοχαγοῦ Ζὰν ντ' Αννεμιάν, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 150 σκύλους, 50 ἀμαξία καὶ 100 τοξότες καὶ ποὺ τοῦ στοίχιζε μηνιαίως 18,000 λίβρες.

'Ο 'Ερρῖκος Β' ἐξώδευε, πάλι, γιὰ τὰ κυνήγια του ἀκόμα περισσότερα. Μὰ κι' αὐτὸν τὸν ξεπέρασε ὁ ἀσθενικὸς Φραγκίσκος Β',

ὁ ὁποῖος κυνηγῶντας διαρκῶς ἐξέθετε τὴν λεπτὴ ὑγεία του, ὥσπου πέθανε νεώτατος.

"Αλλος μανιώδης ἐστεμμένος κυνηγὸς ἦταν ὁ Κάρολος Θ', ὁ ὁποῖος περισσότερες ἀπὸ δέκα φορὲς κινδύνευσε νὰ σκοτωθῇ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κυνηγιῶν του. Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῶν γάμων του, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ Βιλλὲρ - Κοτερέ, ὁπου ὑπῆρχαν τότε ἄφθονα ἐλάφια, διέταξε τὴ μεγαλοπρεπῆ πομπή, ποὺ τὸν συνόδευε νὰ σταθῇ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ, μολονότι τὸ κρύο ἦταν δριμύτατο καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐντελῶς ἀκατάλληλο. "Ετσι ἡ πολυαρίθμως κυρίες τῆς ἀκολουθίας του ἀναγκάστηκαν νὰ κοιμηθοῦν στ' ἀμάξια τους, ἐνῶ τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀδιάκοπα. 'Ο βασιλεὺς ὡστόσο κυνήγησε ὁλόκληρη τὴ νύχτα καὶ σκότωσε μόνος του ἑλάφια, ἐνῶ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς συγκυνηγούς του δὲν κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ τίποτε !

'Ο Κάρολος Θ' ἦταν ἐξαιρετικὰ τολμηρὸς στὰ κυνήγια του. Πολλὲς φορὲς τὰ ἔβαζε ὁλομόναχος μὲ ἀγριοχοίρους καὶ μὲ λύκους καὶ τοὺς νικοῦσε ! "Εγραψε μάλιστα κι' ἕνα σχετικὸ βιβλίο «Ἐγχειρίδιο τῶν Κυνηγῶν» τὸ ὁποῖο καὶ σήμερα ἀκόμα θεωρεῖται ἀριστούργημα στὸ εἶδος του.

'Επίσης κι' ὁ 'Ερρῖκος ὁ IV ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κυνῆγι. Κι' ὅταν ἀκόμα πολεμοῦσε, δὲν παραμελοῦσε καθόλου τὰ κυνήγια του. Ἡ μανία του μάλιστα αὐτὴ τὸν ἐξυπηρέτησε σὲ πολλὲς κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. "Ετσι τὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης μάχης τοῦ "Αρκ, καθὼς κυνηγοῦσε ἕνα ἐλάφι, τὸ εἶδε νὰ κάνῃ ἕναν ἐλιγμὸ ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο μονοπάτι τοῦ δάσους. Ἡ κίνησι αὐτὴ τοῦ ζώου τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὡδήγησε τὰ στρατεύματά του καὶ περιεκύκλωσε τοὺς ἐχθρούς του, τοὺς ὁποίους καὶ κατετρόπωσε.

'Επὶ Λουδοβίκου ΙΔ' τὰ βασιλικὰ κυνήγια ἐγνώρισαν ἀκόμα μεγαλύτερη δόξα. 'Ο μέγας αὐτὸς βασιλεύς, ποὺ ἦταν καὶ μέγας κυνηγός, ἐπέβαλε διὰ νόμου στὴν Αὐλή του δυὸ κυνήγια ἑβδομαδιαίως, ἕνα κυνῆγι ἐλαφιῶν κι' ἕνα κυνῆγι ἀγριοχοίρων. Πστὲ σ' ὅλη του τὴ ζωή, ὁ βασιλεὺς - Ἥλιος δὲν ἀπουσίασε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ δισεβδομαδιαῖα αὐτὰ κυνήγια. 'Ακόμα καὶ τὴν ἐπομένη τοῦ θανάτου τοῦ γυιοῦ του βγῆκε στὸ κυνῆγι, ὅπως ἐπίσης κυνήγησε καὶ τὴν προπαραμονὴ τοῦ δικοῦ του θανάτου.

Διάσημος ἐπίσης κυνηγὸς ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὁ Μέγας Δελφῖνος, ὅπως τὸν ἔλεγαν. Μέσα σ' ἕνα χειμώνα σκότωσε ἐκτὸς τῶν ἄλλων θραμάτων καὶ 95 λύκους !

Θημισμένος ἐπίσης κυνηγὸς ἦταν καὶ ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς Λουδοβίκος 16ος, ὁ ὁποῖος μάλιστα συνήθιζε νὰ κρατᾷ καὶ ἡμερολόγιο τῶν κυνηγετικῶν του ἐπιτυχιῶν. "Ετσι, στὶς 4 'Ιουλίου 1789, ἐνῶ ὁ ἐπαναστατημένος λαὸς τοῦ Παρισιοῦ κυρίευε τὴ Βαστίλλη, ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει τὴν ἡμέρα του κυνηγῶντας χωρὶς ἐπιτυχία, ἔγραφε στὸ ἡμερολόγιό του: «Πῶστε τὸ ἀξιοσημείωτο σήμερα!»

Στὶς 10 Αὐγούστου, ὅταν ὁ λαὸς παρεβίασε τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν καὶ μπῆκε σ' αὐτὰ ἀπειλητικός, ὁ βασιλεὺς κατ' ἀνάγκην διέκοψε τὰ κυνήγια του. Μοῦδ μ' αὐτὸν δὲ ἐτελείωσε ἡ σειρὰ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ποὺ ὑπῆρξαν διάσημοι κυνηγοί.

'Απὸ τοὺς συγχρόνους ἐστειμένους διάσημους κυνηγοὺς εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς 'Ιταλίας Βίκτωρ Ἐμανουήλ, τοῦ ὁποίου ἡ κινηγετικὲς ἐκδρομὲς πολλὲς φορὲς διαρκοῦν ὁλόκληρες ἑβδομάδες.

'Επίσης καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας φημίζεται γιὰ τὰ κυνηγετικά του κατορθώματα. Τὸν περασμένο χρόνο εἶχε διοργανώσει μιὰ κινηγετικὴ ἐκδρομὴ στὶς 'Ινδίες, ἡ ὁποία διήρκεσε ὀκτὼ περίπου μῆνες.

Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

('Αληθινὴ Ἱστορία)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ 'Ατσιγγάνα δὲν εἶχε δῆ διόλου μὲ τὰ μάτια τοῦ πνεύματος τὰ τρία πατώματα τῶν ὑπογείων τῶν Καμπανίλ. Ἡ ἀόριστη, μὰ ἀκριβὴς περιγραφή της, δὲν εἶχε τίποτε τὸ φανταστικό. Τὰ εἶχε δῆ μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια τοῦ σώματός της.

Τὸ σχέδιο, ἀφημένο ἀπὸ τὴ Ζοακίνα στὸ τραπέζι μέσα στὴν ταραχὴ αὐτῆς τῆς ἡμέρας, δὲν ἦταν γιὰ τὰ χέρια τῆς 'Ατσιγγάνας, ἕνα ἄφωνο γράμμα. Ἤξερε καλά, γιατὶ τὸν εἶχε διατρέξει ὁλόκληρο τὸ δρόμο, ποὺ ἔφερνε στὸ θησαυρό.

Ὁ ντὸν Μπλὰς εἶχε τὸ κλειδὶ ἀπάνω του ἢ αὐτὸ τὸ βλέμμα, δυὸ φορὲς φερμένο πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι, ἔδειχνε τὴν κρύπτη του, εἴτε κάτω ἀπὸ καμμιὰ πλάκα, εἴτε μέσα στὸν ἴδιο τὸν κρεμασμένο μανδύα του;

Τὰ πάντοτε γυμνὰ κι' ἐλεύθερα πόδια τῆς 'Αντιόχας εἶχαν ἀποκτήσει μιὰ μοναδικὴ ἐπιδεξιότητα καὶ μι' ἀπίστευτη λεπτότητα ἁφῆς.

Περπατῶντας καὶ μιλῶντας, εἶχε ρωτήσει ὅλες τὶς πλάκες, ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ μαρκησίου. Καμμιὰ τους δὲν ἀπάντησε.

'Εδῶ γινόταν ἕνα παιχνίδι κρυφτοῦ, ἐντελῶς ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ παίζαμε ὅταν ἤμαστε μικροί. Μονάχα ποὺ ἡ 'Αντιόχα δὲν θὰ φώναζε σὲ κανέναν: "Ἐχασες! στὴ στιγμὴ ποὺ ἡ τύχη θὰ τὴν ἔφερνε κοντὰ στὸν ἀόρατο σκοπό της.

Μὰ ἐκείνη εἶχε τὸ ἐνστικτό της, τὴν ἐπιδεξιότητά της. Αὐτὴ ἦταν ἡ δ ο υ λ ε ι ά της.

"Ἐκανε καμμιὰ δωδεκαριὰ βόλτες μέσα στὴ φυλακή. Στὴ δωδεκάτη ἔψαξε προσεχτικὰ ὅλα τὰ ροῦχα τοῦ μαρκησίου Μπλάς, μὲ τὴν πρόφασι τῆς μαγείας.

Τὸ κλειδὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ.

"Επειτα ἡ 'Αντιόχα ἅρπαξε τὸ ντὸν Μπλὰς ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ ἐμπνευσμένο βλέμμα της.

—"Ισως.. ψιθύρισε·

Ἡ 'Ατσιγγάνα εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ μαρκήσιος Μπλὰς δὲν εἶχε τὸ κλειδὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό του. Ἡ 'Αντιόχα τὸν ἄφησε καὶ πρόσθεσε :

Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ μιλήσω.

—Τί σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μιλήσῃς ; ρώτησε ὁ μαρκήσιος.

'Εκείνη, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, φάνηκε σὰν νὰ ψάχνη νὰ βρῆ κάτι γύρω της.

—Δὲν μπορῶ νὰ προσανατολισθῶ, εἶπε, γιατὶ μοῦ λείπει τὸ στερέωμα. Δεῖξε μου τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ ντὸν Μπλὰς χάραξε σὲ μιὰ λευκὴ κόλλα χαρτιοῦ δύο γραμμὲς διασταυρούμενες. 'Η 'Αντιόχα τὶς παρατήρησε κι' ἔκανε τέσσερα σημάδια στοὺς τοίχους μὲ τὴν ἄκρη τῆς βακτηρίας της. Τὸ σημάδι ποὺ ἔδειχνε τὸ βορρηᾶ ἦταν κοντὰ στὸ μανδύα.

—'Η ἀγάπη εἶνε στὴν ἀνατολή, εἶπε ἡ εὐτυχία στὴ δύσι, ὁ θάνατος στὸ νοτιά.. στὸ βορρηᾶ, εἶνε τὸ σίδερο ποὺ τὸ τραβάει ὁ μαγνήτης. 'Εκδικοῦνται μὲ τὸ σίδερο. Στὸ βορρηᾶ, ἡ ἐκδίκησι!...

"Εκανε τὸ γῦρο τοῦ τραπεζιοῦ, βαδίζοντας μὲ τὸ θεατρικὸ καὶ ἀργὸ βῆμα της, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ κάθε πλάκα ἀπὸ κάτω της στὸ πέρασμά της. "Οταν ἔφτασε κοντὰ στὸν τοῖχο, χάραξε ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρο σύμπλεγμα παραδόξων εἰκόνων πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Παραμέρισε τὸ μανδύα, μὰ πουθενὰ δὲν ἀνακάλυψε τὸ κλειδί.

'Ωστόσο ὅμως τὸ ἔνστικτό της, τῆς φώναζε! Κοντεύεις!

Εἶχε δῆ τὴ στιγμὴ ποὺ προσανατολιζόταν μιὰ ἀνησυχία στὸ βλέμμα τοῦ Καμπανίλ. "Οταν ἐκείνη στράφηκε, ὁ Καμπανὶλ τὴν κύτταξε προσεχτικά.

Μὲ τὴ βακτηρία της ἐχάραξε κάτω ἕνα μεγάλο κύκλο κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ βαδίζῃ κυκλικά, ἐπεκτείνοντας σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀκτῖνα τῆς κινήσεώς της.

"Αξαφνα τὸ δεξὶ της πόδι ἐσκίρτησε. Μιὰ πλάκα εἶχε ὑποχωρήσει κάτω ἀπὸ τὸ πόδι της, μὰ πολὺ ἐλαφρύ. Αὐτὸ ἔφτανε. 'Εξακολούθησε τὸ δρόμο της καὶ ξαναγύρισε καὶ ἔκατσε μπρὸς στὴν πλάκα, μὲ τὴν πλάτη της στραμμένη πρὸς τὸν Καμπανίλ, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν παραμονεύῃ.

Τὰ δυό της πόδια σταυρώθηκαν μέσ' στὴν ἀγαπημένη της στάσι καὶ τὰ χέρια της στηρίχτηκαν στὴ βακτηρία, σὲ τρόπο ποὺ ὁ Πλούσιος "Ανθρωπος νὰ μπορῇ νὰ τὴ βλέπῃ μέσ' στὸ φῶς.

Μὰ δὲν ἔβλεπε καὶ τὰ πόδια. Τὰ πόδια τῆς 'Αντιόχας, ἐπιδέξια σὰν τὰ χέρια της, δούλευαν. Τὸ νῦχι τοῦ μεγάλου της δαχτύλου ἀποσφράγιζε ἀργὰ καὶ ὑπομονετικὰ τὴν πλάκα.

Τὰ πράγματα εἶχαν φτάσει γ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅταν γιὰ δεύτερη φορά, ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ὁ μαρκήσιος γύρισε νὰ δῆ ποιὸς ἦταν κι' ἔτσι ἡ 'Αντιόχα βρῆκε εὐκαιρία νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά της.

Τὰ μάτια τοῦ μαρκησίου ἀντίκρυσαν στὴν πόρτα τὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε λυγίσει στὰ δυὸ γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν Καμπανίλα ποὺ μπῆκε μέσα, πρὶν κλείσει τὴν πόρτα πίσω της. Ἡ 'Αντιόχα ἔφερε τὸ χέρι της κάτ' ἀπ' τὴν πλάκα καὶ τὰ δάχτυλά της ἀνατρίχιασαν στὸ ἄγγιγμα ἑνὸς κλειδιοῦ χωμένου στὴ γῆ.

"Εβγαλε κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα της μιὰ θήκη, ἡ ὁποία εἶχε μέσα κερὶ καὶ ξαναφέρνοντας τὰ χέρια της στὸ ὕψος τοῦ προσώπου της, ἐφάρμοσε στὸ κερὶ τὸ κλειδὶ μὲ ἄνεσι, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ κρατάῃ τὴ βακτηρία της.

Ἡ Ζοακίνα βάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν πατέρα της, ποὺ, ταραγμένος ἀπὸ τὸν παραλογισμό του, τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα βλέμμα θυμωμένο.

'Εκείνη δὲν εἶδε αὐτὸ τὸ βλέμμα. Δὲν θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ τὴν τρομάξῃ, γιατὶ φαινόταν πὼς εἶχε ἔρθει μὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀπόφασι, ποὺ τῆς τὴν ἔδινε τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας.

Ἦταν πολὺ ἀλλαγμένη. Τὰ μεγάλα μαῦρα της μάτια, τὰ τόσο εὐκίνητα, τὸ τόσο λαμπρὰ κι' ἀκόμα τόσο προκλητικά, φαινόντουσαν ἁπλανῆ καὶ σὰν σκεπασμένα μ' ἕναν πέπλο. Βλέποντάς την νὰ πλησιάζῃ τὸν Πλούσιο "Ανθρωπο, θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ξεχάσει στὸ δρόμο τὶς αἰτίες τοῦ ἐρχομοῦ της.

—"Αλλοτε, ψιθύρισε ὁ ντὸν Μπλάς, ὁ Καμπανὶλ εἶχε ὑπηρέτες ποὺ δὲν ἄνοιγαν τὴν πόρτα του, ὅταν ἦταν ἀπασχολημένος. Ποιὰ νέα δυστυχία ἐρχεσαι νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς, ντόνα Ζοακίνα ;

—Μιὰ μεγάλη δυστυχία, πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ Καμπανίλα μὲ θλῖψι.

Μὰ φαινόταν ὅτι τοῦ μιλοῦσε στὴν τύχη.

—Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ τώρα ποὺ ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶμαι φυλακισμένος σενιόρα, ξανάπε ὁ γέρος μ' ἕναν τόνο πικρό. Τὴν πρώτη φορὰ ἤρθες γιὰ νὰ μοῦ ἀποσπάσῃς ἕνα μυστικό... Ἰὴ δεύτερη..

—Δὲν ἔχω πειὰ ἀνάγκη τῶν μυστικῶν σας, κύριε, τὸν διέκοψε ἡ Καμπανίλα, ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ὁποίας ἔτρεχαν δάκρυα.

—Γιατὶ ἔρχεσαι σὺ πάντοτε καὶ ποτὲ ἡ ντονα Μέντσια; ρώτησε ὁ ντὸν Μπλάς, ὁ ὁποῖος συνωφρυώθηκε περισσότερο.

—Ἡ ντόνα Μέντσια; ξανάπε ἡ κόρη σὰν χαμένη. Αὐτὴ ποὺ τὴν ἐλεγα μητέρα μου!

Ὁ γέρο μαρκήσιος ἄλλαξε ὄψι. Ἰοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ρωτήσῃ. Ἡ Ζοακίνα εἶχε συνέλθει.

—Ἡ ντόνα Μέντσια, ξανάπε ἀξαφνα, ἀνορθώνοντας τὸ λυγερό καὶ θελκτικὸ ἀνάστημά της. Ἐκείνη εἶνε εὐτυχισμένη... Ξανάβρε τὴν κόρη της.

—Τὴ Λευκή ; φώναξε ὁ μαρκήσιος, ξαφνιασμένος κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς καρδιᾶς του.

—"Οχι... τὴν ἄλλη... κύριε, ἔχετε κόρες ποὺ δὲν τὶς ξέρετε.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ζοακίνα τὰ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, μὰ σ' ἕνα τόνο πικρῆς εἰρωνείας.

"Επειτα ἡ Καμπανίλα ἔφερε τὰ δυὸ χέρια της στὸ μέτωπό της γιὰ νὰ παραμερίσῃ ὅλες τὶς μποῦκλες τῶν μαύρων μαλλιῶν κι' ἔπειτα πρόσθεσε, ἀφήνοντας ν' ἀντηχήσῃ ἡ φωνή της :

—Κύριε μαρκήσιε ντὲ Καμπανίλ, πατέρα μου, ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς, ἂν εἶμαι ἡ κόρη τῆς συζύγου σας ἢ ἡ ἐγγονὴ μιᾶς 'Ατσιγγάνας.

Δὲν τῆς δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι στὰ λόγια αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα σαρδώνειο γέλιο, ποὺ ἀντήχησε ἀπὸ τὴ σκιά, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τραπεζιοῦ.

Ὁ ντὸν Μπλὰς ἐσκίρτησε. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀπὸ ὀνύ. Στράφηκε μὲ μιᾶς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἡ 'Αντιόχα ἀποτελείωνε τὸ ἔργο της. Ἐκείνη ἔμενε πάντοτε καθιστὴ καὶ τοῦσαν τὴ λευκὴ της βακτηρία.

Ἡ Ζοακίνα ἀκολούθησε αὐτὸ τὸ βλέμμα. Τὴν εἶχαν πληροφορήσει ὅτι ὁ φυλακισμένος δὲν ἦταν μόνος, κι' ὅστόσο αὐτὴ ξαφνιάστηκε. Δὲν ἀναγνώρισε τὴ γυναίκα, ἀλλὰ τὴ λευκὴ βακτηρία καὶ ἔβγαλε μιὰ κραυγή, κάνοντας ἀρκετὰ βήματα πίσω.

—Κοντὰ σας! ἐτραύλισε. Μαζύ σας! Αὐτὴ ἐδῶ!

Ἡ Ὑψηλὴ Γυναῖκα δὲν σηκώθηκε ἀμέσως. Τὸ πόδι της ξανάσαζε τὴν πλάκα στὴ θέσι της, ἡ ὁποία ξανασκέπαζε πάλι τὸ κλειδί, τοῦ ὁποίου τὸ ἀποτύπωμα βρισκόταν τώρα μέσ' στὸ κερὶ τοῦ μικροῦ μεταλλινου κουτιοῦ της. "Οταν σηκώθηκε, τὰ χέρια της ἦταν ἀσειανά. Στάθηκε κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ ρωτησε :

—Ἰρέπει νὰ μιλήσω μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν κόρη ;

Ὁ ντὸν Μπλὰς ἐκάρφωσε στὴν 'Αντιόχα ἕνα βλέμμα ἀνήσυχο.

—Αὐτὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξέρῃ, ἀπάντησε μὲ χαμηλὴ φωνή, ὄχι τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ τὸ παρελθόν!... Ὁ γυιός μου "Αγγελος καὶ ἡ γυναικα του 'Ιωαννα ἔπηραν ὅλη μου τὴν καρδιά. Ὡσοσσο, ὁποιο κι' ἂν εἶνε το ὄνομα της μητέρας της, αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε δικό μου ὑποφέρω βλέποντάς τη νὰ ὑποφέρῃ. Πές της τὴν ἀλήθεια, που σὲν τὴν ξέρω ἐγώ : "Εχεις κάνει κι' ἕνα ἐγκλημα ἀκόμα, ποὺ τώρα τὸ μαθαίνω..

»Καὶ σύ, νέα κόρη, πρόσθεσε, στρεφόμενος πρὸς τὴ Ζοακίνα, ποὺ ἀνατρίχιαζε σύγκορμη μπρὸς στὸ κατῶφλι, μόλις μάθεις ἐκεῖνο ποὺ θέλεις νὰ μάθῃς, φύγε! "Οποιο κι' ἂν εἶνε τὸ ὄνομα της μητέρας σας, εἶσαι δική μου, σοῦ λέω, θὰ γίνῃς πλούσια. Αὐτὴ ἡ ὥρα δὲν ἀνήκει στὴν οἰκογένειά μου. "Αν ἁμάρτησα, αὐτὸ εἶνε ἕνας λογαριασμὸς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ. "Εμεινες πολὺ ἐδῶ, πήγαινε!

"Εκανε ἕνα κίνημα μεγάλης κοπώσεως καὶ στήριξε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του, μὰ κυττάζοντας πειὰ τὴ Ζοακίνα, σὰν νὰ ἦταν ξένος ἡ σκηνὴ ποὺ προετοιμαζότανε δίπλα του.

Ἡ 'Αντιόχα μὲ μεγάλη δυσκολία ἔκρυβε τώρα τὸν ἄγριο θρίαμβό της. "Εκανε τὸ γῦρο τοῦ τραπεζιοῦ, κι' ἐπλησίασε τὴ Ζοακίνα ποὺ ἔτρεμε.

Ἡ Ζοακίνα τραβήχτηκε πίσω. "Ολος ὁ τρόμος της ζωγραφιζόταν μέσ' στὰ μάτια της.

—Δὲν θέλω πειὰ νὰ μάθω! ψιθύρισε. "Ω! μὴ μοῦ πῆς! Δὲν θέλω πειὰ νὰ μάθω!

Τὰ μάτια τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας ἔλαμπαν σὰν δυὸ φλόγες.

—Κόρη τοῦ παιδιοῦ μου, τῆς εἶπε ὅταν τὴν πλησίασε, δὲν ἔχουμε τὴν καρδιὰ στὴν ἴδια θέσι μὲ τοὺς χριστιανούς.

Ἡ Καμπανίλα ἔβγαλε ἕνα ρόγχο τρόμου καὶ φρίκης. Ἡ 'Αντιόχα τὴν ἅρπαξε μέσ' στὰ χέρια της καὶ τὴν ἐκράτησε συντριμμένη.

—Εἶσαι τὸ ἐλεύτερο ἐλάφι, ποὺ πλανήθηκε μέσα στὸ σκλαβωμένο κοπάδι, τῆς εἶπε. "Αν θέλῃς νἄρθῃς μαζύ μας, θὰ γίνῃς βασίλισσα. "Εχω τώρα ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ σοῦ κάνω ἕνα θρόνο ἀπὸ διαμάντια κι' ἀπὸ χρυσάφι.

—"Αφησέ με, φώναξε ἡ Ζοακίνα, ἄφησέ με!

Τὸ σφίξιμο τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας συνωμώνε. Της εἶπε ἀκόμα, σε τρυπιο ὅμως να μην ακουῃ ὁ μαρκησιος :

—Εἶσες τὴ μενίσια νὰ σφίγγῃ στο στηθος της τὴν ἀλησινὴ της κορῃ, ενω για σενα ἐχνε για ελεημοσύνη, ἕνα δάκρυ οικτου ; Η φλεψες σου ἐχουν περηφανο αιμα· Εἶσαι, ἐχθρά τους, παιδι, καὶ το πόδι σου θὰ τους συνιριψῃ ὅταν θελησει. "Ελα μαζυ μας, με τοὺς ἐκοικητές και τους νικητές. "Ελα για νὰ κληρονομησῃς ὁλον τον πλουτο τους και ὁλη μου τὴ δύναμι!

Τὸ ἀναστιμά της φαινότανε σὰν νὰ ψηλωνη. Ἡ 'Αντιοχα τώρα δὲν ἐπαιζε κανένα ρόλο. Μεσα στοὺς γλυκοὺς και τρομεροὺς τόνους της φωνῆς της, ἡ αγαπη της λέαινας—μητέρας μιλοὺσε.

—"Αφησέ με! "Αφησέ με! ξανάπε ἡ Ζοακίνα, ποὺ χτυπιόταν σὰν ἕνα μικρὸ πουλὶ αἰχμάλωτο καὶ λαβωμένο.

—'Αγαπᾶς λοιπὸν ἀκόμα ἐκείνους ποὺ σὲ περιφρονοῦν σήμερα καὶ ποὺ θὰ σὲ διώξουν αὔριο ;

—Ναί, τοὺς ἀγαπῶ! ἀπάντησε ἡ Ζοακίνα, ξαναβρίσκοντας τὴ δύναμί της, μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γρήγορες ἐκεῖνες μεταβολὲς ποὺ τὴ χαρακτήριζαν τόσο παράδοξα.

"Εσπρωξε τὴν 'Ατσιγγάνα μὲ μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια·

—Τοὺς ἀγαπῶ! Τοὺς ἀγαπῶ! ξανάπε δυνατά. Σκοτῶστε με, ὅπως τοὺς σκοτώστατε! Εἶμαι μαζύ τους ἐναντίον σας! Εἶμαι μὲ τὰ εὐγενικὰ θύματα ἐναντίον τῶν ἄγριων καὶ ἀτιμων δολοφόνων... Τοὺς ἀγαπῶ, ὦ! τοὺς ἀγαπῶ, ὅσο συχαίνομαι ἐσᾶς, ὅσο μισῶ ἐσᾶς!

VII

ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς σκηνῆς, ὁ γερο μαρκησιος Μπλὰς εἰχε μεινει ἀπασης και σκυθρωπος. Δεν φροντιζε ν' ακουσῃ... Ἡ σκέψι του πήγαινε ἀλλου. Θὰ χρειαζόταν καποια ἀξαφνη και αγρια συγκινησι για νὰ κάνῃ αυτὴ την καροια νὰ χτυπήσῃ.

Ἡ τελευταία κραυγὴ τῆς Καμπανίλα εἶχε γι' αὐτὸν τὸ ἀποτέλεσμα ἑνὸς ἐνοχλητικοῦ θορύβου που ξυπνάει. Καθὼς αὐτὴ ἔτρεχε πρὸς αὐτόν, βουτημένη στὰ δάκρυα καὶ ζητώντας ἕνα καταφύγιο, ἄφησε τὴν καρέκλα του ψυχρὰ καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, κρατῶντας την ἀπὸ τὸ χέρι. "Εκανε νόημα στὴν 'Ατσιγγάνα νὰ παραμερίσῃ καὶ φώναξε δυνατὰ τὸ δεσμοφύλακα.

"Οταν ἡ πόρτα ξανάνοιξε, τὴν ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο στὴν Ζοακίνα, λέγοντας :

—Μὴ φοβᾶσαι ποτὲ ὅτι θὰ μείνῃς φτωχή. Ὁ Καμπανὶλ δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὰ παιδιά του.

Ἡ Ζοακίνα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της καὶ πέρασε τὸ σκαλοπάτι, πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς της.

Ὁ ντὸν Μπλὰς δὲν τῆς ἔρριξε πειὰ αὔτε ἕνα βλέμμα καὶ γύρισε στὴ θέσι του, πρὶν ἡ πόρτα ἀκόμα ξανακλείσει.

—Γυναίκα, εἶπε, εἴμαστε πάλι μόνοι. Δὲν πιστεύω, παρὰ στὸν Παντοδύναμο Θεό, στὸν ὁποῖο θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ἀθάνατη ψυχή μου στὴν τελευταία μου ὥρα. Μὰ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ὁμολογεῖ ὅτι ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει καὶ μιὰ σκοτεινὴ δύναμι.

»Ξέρω ὅτι εἶσαι ἕνα ὄργανο αὐτῆς τῆς δυνάμεως, ποὺ τὴν καταοικαζει ἡ Πιστη. Κάνω μιὰ ἁμαρτία, γιὰ τὴν ὁποία ὑποσχομαι νὰ τιμωρηθῶ μόνος μου. Λεγε, ἐπειμενα πολύ. Σ' ἀκούω.

—Ὁ Παντοδύναμος Θεός σου δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ κάνῃ τίποτε ἐναντίον μου ποὺ εἶμαι ἐχθρά σου ; ἀπάντησε ἡ 'Αντιοχά, ποὺ ἦταν παλι ορθια μπρος στο τραπεζι.

—Μὴ βριζῃς, εἶπε ψυχρὰ ὁ γέρος. Ξερεις το μελλον μου ;

—Ἰὸ ξερω.

—Θὰ οω τὸ ἔργο μου νὰ συμπληρωνεται ;

Ἡ Αντιοχα φάνηκε σὰν νὰ διστάζῃ... Τα ἀχορταγα μάτια του μαρκησιου φαινοντουσαν σὰν νἀσελναν νὰ καταβροχθισουν ἀπὸ πρὶν τὴν ἀπαντησί της.

—Ναί, εἶπε ἐκείνη ἀμέσως, ἂν μπορεσες νὰ φυλαξῃς το ὁπλο σου ὡς αὐτὴ τη στιγμή...

Τὸ βλέμμα του ντὸν Μπλὰς φανέρωσε ἀμέσως μιὰ ὑποψια. Ἡ βλεφαρίδες του χτύπησαν καὶ χαμηλωσαν. "Οταν τὶς ξανασήκωσε, τὸ μάτι του ἦταν ματωμένο.

—Ἰὸ ὅπλο μου! ξανάπε. Ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ ὅτι εἶνε ἀκόμα στὴ δύναμί μου.

Μὲ δυὸ πηδήματα καὶ μὲ μιὰ εὐκινησία ποὺ δὲν περίμενε κανεὶς σὲ τόσο μεγάλη ἡλικία, ἔφτασε στὴ γωνιά, ὅπου ἦτο κρεμασμένο τὸ σπαθί του καὶ τὸ ἔσυρε ἀπὸ τὴ θήκη του ἀμέσως.

—Γιατί, ἐξακολούθησε ἀπειλητικὸς καὶ ψυχρός, ἦταν ἀκόμα ἐδῶ, ὅταν ἐσὺ μπῆκες; "Αν λείπῃ τώρα, θὰ τὸ ἔχῃς κλέψει ἐσύ. Ἂν τὸ ἔκλεψες, ἢ θὰ τὸ δώσῃς πίσω ἢ θὰ πεθάνῃς.

Οὔτε μιὰ γραμμὴ δὲν ταράχτηκε στὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας.

Αὐτὸ δὲν σήμαινε τίποτε. Ὁ ντὸν Μπλὰς τὸ ἤξερε.

Κράτησε γυμνὸ τὸ σπαθὶ του στὸ χέρι καὶ γονάτισε χωρὶς νὰ πάψῃ νάχῃ τὰ μάτια του ἀπάνω στὴν Ὑψηλὴ Γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔρριχνε πρὸς αὐτὸ τὸ περιφρονητικὸ βλέμμα της.

Μὲ τὰ τρεμάμενα δάχτυλά του ἀνασήκωσε τὴν πλάκα. "Οταν εἶδε τὸ κλειδὶ στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸ εἶχε βαλμένο, πέταξε τὸ σπαθὶ κι' ἔσφιξε μέσ' στὰ χέρια του τὸ κλειδί.

—Δὲν θὰ τὸ ἀφήσω ποτὲ πειά! ψιθύρισε. Γιὰ νὰ τ' ἀσφαλίσω καλύτερα θ' ἀνοίξω τὴ σάρκα τοῦ στήθους μου!

Οἱ ὦμοι τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας σάλεψαν ἀνεπαίσθητα

('Ακολουθεῖ)

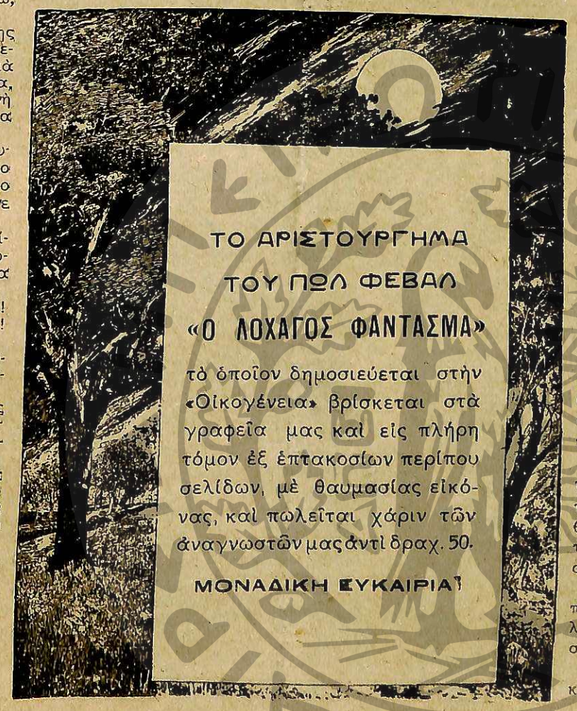

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ S. MARTIN GURREY

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Η Σόλβε ί γ κ Ἔβενσεν ἔπληττε. Βοισκόταν ἓξη μῆνες τώρα στὴν Ἀγγλίαν στὸ φιλόξενο σπίτι τῆς Μίσσις Μερρυν ο υ-έδερ. Ἡ ἡλικιωμένη αὐτὴ κυρία ἦταν χήρα ἑνὸς γιατροῦ, χωρὶς παιδιὰ καὶ εἶχε δεχθῆ μ' εὐχαριστησι ὡς οἰκότροφο τὴν κόρη τοῦ δόκτορος Ἔβενσεν, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθη ἡ κόρη του ἀγγλικά.

Στὸν στενὸ κύκλο τῶν γνωριμίων τῆς Μίσσις Μερρυγουέδερ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἡλικιωμένες κυρίες, μερικὲς γεροντοκόρες, ὁ πάστωρ τῆς ἐνορίας καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐπίσης πληκτικοὶ τύποι. Ὅπως ἦταν δὲ ἐπάνω, ἡ Σόλβεϊγκ νοσταλγοῦσε τὴ Νορβηγία, τὴν πατρίδα της καὶ τὴν εὐθυμη παρέα τῶν φιλῆνάδων της.

Ἡ νοσταλγία ὅμως αὐτὴ βάσταξε ὣς τὴν ἡμέρα ποὺ γνωρίστηκε τυχαίως μὲ τὸν Τζέρυν Πίκαρντ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Ἀγγλία καὶ οἱ Ἄγγλοι ἔπαψαν νὰ τῆς φαίνονται πληκτικά.

Καὶ νὰ πῶς ἔγινε ἡ γνωριμία αὐτή.

Ἕνα πρωΐ, ἡ Σόλβεϊγκ εἶχε βγῆ περίπατο καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀνεβῆ στὴν κορυφὴ τοῦ Τζέϊκομτς-Ρίντζ, ἑνὸς καταπράσινου γειτονικοῦ λόφου.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ψηλὰ ἡ μυρωδιὰ τῶν ἐλάτων καὶ τὸ πανόραμα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά της, τῆς θύμισε κάπως τὸ Χαρνταντζερφόρδ, τὴν πατρίδα της. Ὡστόσο ἡ σύγκρισις τοῦ φτωχικοῦ ἀγγλικοῦ τοπίου μὲ τὰ ὑπέροχα τοπία τῆς πατρίδος της τὴν ἔκανε νὰ νοσταλγήση ἀκόμα περισσότερο καὶ γιὰ νὰ ξεχάση, ἄρχισε νὰ μαζεύη ἀγριολούλουδα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, καθὼς προχωροῦσε ἀνύποπτη, νὰ κόψη μερικὲς μεγάλες παπαροῦνες, ἔνοιωσε ἔξαφνα τὰ πόδια της νὰ βουλιάζουν. Ἀμέσως τότε μὲ ἀγωνα ἡ φτωχὴ κοπέλλα κατάλαβε ὅτι εἶχε πέσει σ' ἕνα βαλτότοπο. Ὅσο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώση τὰ πόδια της ἀπὸ τὸ βοῦρκο, τόσο ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της νὰ βυθίζεται περισσότερο.

Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, κάποιος νέος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ἡ ἴδια προτήτερα.

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! ἄρχισε νὰ φωνάζη μὲ ἀπόγνωσι, ἡ νέα, ποὺ εἶχε βουλιάξει ἡ μισὴ μέσα στὸ βάλτο.

Ὁ νέος τὴν ἄκουσε καὶ ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της.

Ἡ Σολβέϊγκ, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὸ φόβο της τοῦ μιλοῦσε πότε Νορβηγικὰ καὶ πότε ἀγγλικά.

— Μὴ κινεῖστε, Μίς, εἶπε ὁ νέος, γιατὶ χειροτερεύετε τὴ θέσι σας. Περιμένετε νὰ βρῶ ἕνα σίγουρο μέρος γιὰ νὰ πατήσω. Ἔτσι μόνο θὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω. Εἶσθε Νορβηγίς, μοῦ φαίνεται ;

—Ναί. Ἂν ὅμως ἀργήσετε πολὺ νὰ μὲ τραβήξετε ἀπὸ τὸ βοῦρκο, σὲ λίγο θὰ μ' ἔχη ρουφήξη ὁλόκληρη... Ἐλᾶτε λοιπὸν, πᾶστε μὲ γερὰ καὶ τραβῆξτε !

— Λυτοῦμαι ποὺ ἀργῶ, Μίς, ἀλλὰ ἂν δὲν βρῶ στερεὸ ἔδαφος γιὰ νὰ σταθῶ, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ βρεθῶ στὴν ἰδία θέσι μὲ σᾶς καὶ τότε... Ἄ ! Νὰ τώρα, εἶμαι ἕτοιμος.

Ὁ νέος πατῶντας σὲ σίγουρο ἔδαφος, ἔπιασε τὴ Σόλβεϊγκ γερὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν τράβηξε κοντά του.

— Θεέ μου ! φώναξε ἡ νέα ὅταν ὁ ἄγνωστος τὴν ἀπόθεσε κάτω. Σὲ τί χάλια βρίσκομαι. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ποὺ τὸ ἕνα παπούτσι μου ἔμεινε μέσα στὸ βοῦρκο. Τί νὰ κάνω τώρα ;

— Ἀκοῦστε... Σκουπίστε τὰ χέρια σας καὶ τὰ πόδια σας στὸ χορτάρι. Κατόπιν, ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περπατήσετε ὥς τὸ Γουίμπουρν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑπάρχει πῶς ἔρθατε, θὰ κατεβοῦμε στὸ Κούϊνς-Γκρήν, ὅπου περιμένει τὸ αὐτοκίνητό μου. Ὅσο βρισκόμαστε ἀπάνω στὴ χλόη, μπορεῖτε, πιστεύω νὰ περπατᾶτε χωρὶς παπούτσια... Πιὸ πέρα θὰ σᾶς σηκώσω στὰ χέρια μου. Στὸ χωριὸ θὰ βροῦμε κανένα μαγαζὶ γιὰ ν' ἀγοράσετε παπούτσια. Ἀλήθεια πῶς λέγεστε ; Ἐγὼ ὀνομάζομαι Τζέρυ Πίκαρντ.

— Ἐμένα μὲ λένε Σόλβεϊγκ Ἔβενσεν. Καταλάβατε ἀμέσως πῶς εἶμαι Νορβηγίς ;

— Ναί, γιατὶ ἔχω ταξειδέψη στὴν πατρίδα σας. Ἀπὸ πιὸ μέρος τῆς Νορβηγίας εἶσθε ;

— Ἀπὸ τὸ Μπέργκεν.

— Ἔχω πάει στὸ Μπέργκεν. Ἔμεινα ἕνα ὁλόκληρο καλοκαῖρι στὸ Σοντάλσορεν καὶ πῆγα καὶ στὸ Ὀσλο. Εἶνε ὡραῖος τόπος ἡ Νορβηγία... Σταθῆτε τώρα νὰ σᾶς σηκώσω γιατὶ ἐδῶ ἔχει πολλὲς πέτρες.

Ὁ νέος πῆρε τὴ Σόλβεϊγκ στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔτσι γελῶντας καὶ κουβεντιάζοντας κατέβηκαν ὥς τὸ αὐτοκίνητο.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ἡ νέα. Ἦταν μιὰ ρωμαντικὴ περιπέτεια, δὲν νομίζετε ;

— Ναί ! Ὑπόθεσις γιὰ ρωμάντσο. Ἕνα κορίτσι πνίγεται στὸ βάλτο. Κάποιος νέος τὴ σώζει. Τὸ κορίτσι εἶνε ὄμορφο καὶ ἔχασε τὸ ἕνα παπούτσι της... Χαριτωμένη ἱστορία, ἀλήθεια !...

— Εὐτυχῶς ποὺ τὸ πάθημά μου δὲν θὰ γίνη ποτὲ διήγημα, εἶπε ἡ νέα εὐθυμα. Ἐλπίζω πῶς θὰ μοῦ ἀγοράσετε ἕνα ζευγάρι γοβάκια στὸ χωριό, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα μαζύ μου.

— Βέβαια καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

— Τότε θὰ ἤθελα κι' ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ ἂν θέλετε ἀκόμα, μπορεῖτε νὰ μοῦ προσφέρετε καὶ ἕνα τσάϊ.

— Δὲν μοῦ λέτε, ἔτσι συνηθίζετε νὰ ζητᾶτε ὅ,τι θέλετε ; ρώτησε ὁ νέος γελῶντας.

— Ναί. Στὸ σπίτι μου ἔτσι εἶμαι μαθημένη. Φυσικὰ στὶς Μίσσις Μέρρυγουέδερ εἶνε διαφορετικά, ἐκεῖ δὲν τολμῶ νὰ ζητήσω τίποτε...

— Εἶσθε χαριτωμένη ! ἀπάντησε ὁ νέος καθὼς ἔπαιναν σὲ ἕνα μαγαζί.

Ἡ Μίσσις Τρόϊς ἦταν μιὰ καλὴ καὶ πρόσχαρη γυναῖκα καὶ μὲ προθυμία ἔφερε κάλτσες καὶ ἕνα ζεῖγος γοβάκια τῆς παληᾶς μόδας. Ἡσαν τὰ μόνα ποὺ εἶχε καὶ ἡ Σόλβεϊγκ ἀναγκάστηκε νὰ τὰ φορέσῃ, μολονότι τῆς ἐροντουσαν μεγάλα. Ὁ Τζέρυ ρώτησε κατόπιν ἂν μποροῦσε νὰ τοὺς ἑτοιμάση ἕνα τσάϊ. Ἡ καταστηματάρχις ἔσπευσε νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ οἱ δυὸ νέοι ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξι.

— Ἐλπίζω πὼς θὰ συναντηθοῦμε γρήγορα πάλι, εἶπε ὁ Τζέρυ, ἐγὼ μὲ τ' αὐτοκίνητό του συνώδευε τὴ νέα ὥς τὸ σπίτι της.

— Βέβαια ! Ἀλλὰ ὄχι στὸ σπίτι τῆς Μίσσις Μερρυγουέδερ... Θὰ πλήτταμε τρομερά.

— Τότε θὰ παρακαλέσουμε τὴ Μίσσις Τρόϊς, νὰ μᾶς ἑτοιμάζη τὸ τσάϊ μας στὸ μαγαζί της.

Ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἡ Σόλβεϊγκ ἔπεφτε νὰ νοσταλγῆ τὴν Πατρίδα της. Σχεδὸν κάθε μέρα πήγαινε καὶ συναντοῦσε τὸν Τζέρυ καὶ ὧρες ὁλόκληρες κουβέντιαζαν κι' ἔκαναν μακρυνοὺς περιπάτους. Στὴν ἐπισκροφὴ ἔπαιρναν τὸ τσάϊ τους στὸ Κούϊνς - Γκρὴν, στὸ μαγαζὶ τῆς Μίσσις Τρόϊς.

Ὁ Τζέρυ ἔδειχνε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Νορβηγία καὶ ἡ Σόλβεϊγκ ἦταν πάντοτε πρόθυμη νὰ ἀπαντᾶη στὶς ἐρωτήσεις του. Τοῦ διηγόταν τοὺς θρύλους καὶ τὶς λαϊκὲς παραδόσεις τοῦ τόπου της, τοῦ περιέγραψε τὰ ἔθιμα καὶ τὶς ἐνδυμασίες καὶ μιὰ μέρα τοῦ διηγήθηκε τὸν ρωμαντικὸ γάμο μιᾶς φίλης της, τῆς Σόνιας, μὲ τὸν νέο ποὺ ἀγαποῦσε, τὸν Χάγκ. Οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν ἤθελαν αὐτὸν τὸν γάμο, ἀλλὰ κάποτε, οἱ δυὸ νέοι, εἶχαν πάει σὲ μιὰ ἐκδρομὴ καὶ βρέθηκαν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὸ χιόνι μέσα σὲ μιὰ καλύβα μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Φυσικά, μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, οἱ γονεῖς τῆς Σόνιας ἀναγκάσθηκαν νὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους στὸ γάμο τῶν δύο νέων, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν τώρα εὐτυχεῖς καὶ εἶχαν ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι...

Ἡ μέρες περνοῦσαν γρήγορα τώρα γιὰ τὴ Σόλβεϊγκ, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη πῶς ἀγαποῦσε τὸν Τζέρυ. Ὡστόσο, τῆς ἔκανε ἐντύπωσι πῶς αὐτός, ἀντίθετα πρὸς τοὺς ἄλλους γνωστούς της νέους, δὲν φλερτάριζε μαζύ της, ἀλλὰ τῆς φερόταν μὲ εὐγένεια καὶ λεπτότητα. Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ διέκρινε κάποια περαστικὴ φλόγα, στὸ βλέμμα του, ἐκεῖνος ὅμως ποτὲ δὲν τῆς φανέρωνε τὸ αἴσθημά του γι' αὐτήν, τόσο ποὺ ἡ νέα ἀναρωτιόταν μήπως ἀγαποῦσε καμμιὰ ἄλλη.

Μιὰ μέρα, ὁ Τζέρυ ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὸ Λονδῖνον καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα. Οἱ δυὸ νέοι ἀλληλογραφοῦσαν ταχτικά. Καὶ ἡ Σόλβεϊγκ μὲ κατάπληξι διάβαζε ἔγραφε ὁ φίλος της. Τῆς ἐπαναλάμβανε πὼς τὴν εὑρισκε ὄμορφη, χαριτωμένη, ἐξυπνη, εὐχάριστη καὶ πρόμονός νὰ ἐπιστρέψη κοντά της. Ἀλλὰ, ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια δὲν ἐκανοποιοῦσαν τὴ νέα. Ἐκείνο ποὺ περίμενε ἦταν νὰ τῆς εἰ ὅτι ἡ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἡ λέξις «ἀγάπη» δὲν ὑπῆρχε στὰ γράμματά του.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Σόλβεϊγκ ἦταν μελαγχολικὴ καὶ σκεπτόταν πῶς ἔ-

Ὁ νέος πῆρε τὴ Σόλβεϊγκ στὴν ἀγκαλιά του...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 703)

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο "ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ,,

Ὁ Ναπολέων στὸ Κάϊρο. Ἕνα ἀπόγευμα στὸ «Αἰγυπτιακὸ Τίβολι». Ἡ ὄμορφες γυναῖκες τῶν ἀξιωματικῶν. Μιὰ σαγηνευτικὴ καλλονή. Ὁ ἔρως τοῦ Πρώτου Ὑπάτου γιὰ τὴν κ. Φουρές. Μιὰ ἀκατανίκητη μοδιστροῦλα. Πῶς τὴν κατέκτησε ὁ Ναπολέων. Μιὰ καράφα μὲ παγωμένο νερό. «Ἐσώθηκαν τὰ προσχήματα!» Τὸ διαξύγιο τῆς ὡραίας κυρίας Φουρές, κτλ. κτλ.

Ὁ καλοκαῖρι τοῦ 1798 μερικοὶ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ καθόντουσαν σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο τοῦ Καΐρου, στὸ περίφημο, «Αἰγυπτιακὸ Τίβολι» καὶ ἔπαιρναν τὸ παγωτό τους. Ἡ ζέστη, ἡ ἀφρικανικὴ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη. Στὸ βάθος τῆς πλατείας, ἀνάμεσα στὸ πολύχρωμο καὶ γραφικὸ πλῆθος τῶν ἰθαγενῶν ἔπαιζε μιὰ στρατιωτικὴ μπάντα. Μπροστὰ στὸ κέντρο, ἐπάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα, μερικὲς πεντάμορφες Αἰγύπτιες χορεύτριες διασκέδαζαν τοὺς ἀξιωματικοὺς μὲ τοὺς ἐξωτικοὺς χορούς τους καὶ τραγουδοῦσαν τὸν παράξενο ἐκείνο ὕμνο στὸ «Σουλτάνο τῆς Φωτιᾶς», τὸν Ναπολέοντα.

Ὅλες αὐτὲς ἡ χορεύτριες κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ καθόταν στὴ μέση, ἕναν μελαχροινὸ νέο εἰκοσιεννέα χρόνων, μὲ αὐστηρὸ καὶ χλωμὸ πρόσωπο καὶ μὲ διαπεραστικὰ καὶ ἐξυπνα μάτια. Αὐτὸς ἦταν ὁ «Εὐνουούμενος τῆς Τύχης», ὁ «Σοιλτάνος τῆς Φωτιᾶς», ὁ πρῶτος Ὕπατος τῶν Γάλλων, ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης, ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνη ὁ πιὸ δοξασμένος αὐτοκράτωρ τῆς Εὐρώπης.

Μὰ ὁ Ναπολέων ἐκείνη τὴ μέρα δὲν διασκέδαζε μὲ τίποτα. Βυθιζόταν στὶς σκέψεις του καὶ κύτταζε μπροστά του μ' ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα. Ὅλα τοῦ ἦσαν εἰκολα. Τὰ πάντα μποροῦσε νὰ κατακτήση. Καὶ ὡστόσο τὸν ἐβασάνιζε: ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν. Τοῦ ἔλειπε ὁ ἔρως, ὁ τρελλὸς ἔρως ποὺ φέρνει τὴν εὐθυμία καὶ τὴ χαρά.

Ἔξαφνα, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη στενοχώρια. Δυὸ φλογερὰ μάτια μὲ φοινικὲς ματὲς ἦσαν καρφωμένα ἀπάνω του καὶ τὸν κύτταζαν μὲ ἕνα προκλητικὸ θαυμασμό.

Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα κοντὰ στοὺς ἀξιωματικοὺς εἶχαν καθήσει μερικὲς νεαρὲς καὶ ὄμορφες γυναῖκες, ὑπῆρχομενες καὶ χαριτωμένες, σὰν νὰ εἶχαν φτάσει ἐκείνη μέλλις τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ Ναπολέων πρόσεξε, ὅτι ἐκείνη ποὺ τὸν κύτταζε ἦταν μιὰ ὑπέρκαλλονὴ μὲ ξανθιὰ μαλλιὰ καὶ ἕνα γλυκὸ πρόσωπο ἀγγέλου.

— Ποιὲς εἶνε αὐτὲς ἡ κυρίες; ρώτησε τοὺς ὑπασπιστάς του.

— Εἶνε γυναῖκες ἀξιωματικῶν...

— Κι' ἐκείνη ἐκεῖ ἡ ξανθιά ; ἔκανε δείχνοντας μὲ τρόπο τὴν ὄμορφη νέα μὲ τὰ φλογερὰ μάτια ποὺ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν καρδιά του.

— Κι' αὐτὴ... τοῦ ξαναεῖπαν. Ψάχνει νὰ βρῆ τὸν ἄνδρα της.

—Ποιὸς εἶνε ;

— Ὁ ὑπολοχαγὸς Φουρὲς τοῦ 22ου Συντάγματος τοῦ Ἱππικοῦ.

— Εἶνε ἀριστοκράτις ; ρώτησε μὲ περιφρόνια ὁ Ναπολέων.

— Ὤ, κάθε ἄλλο !... Ἦταν μοδιστροῦλα στὸ Παρίσι.

— Τί χαριτωμένη ποὺ εἶνε !... σπέναξε ὁ πρῶτος Ὕπατος.

— Ἡ φίλες της τὴν λένε «Μπελλιλότ», «Ὡμορφούλα», καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τῆς ταιριάζει μιὰ χαρὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα !... ἔκαναν γελῶντας οἱ ὑπνηρῶς οἱ ἀξιωματικοί.

Ὁ Ναπολέων ὑψώθηκε πάλι στὶς σκέψεις του. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο γύρισε καὶ εἶπε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του:

— Αὔριο τὸ βράδυ θὰ δοθῆ χορὸς στὴ Στρατιωτικὴ Λέσχη ;

—Μάλιστα...

Ὁ Ναπολέων τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ δὲν πράσθεσε τίποτ' ἄλλο. Μὰ ὁ ὑπασπιστὴς του κατάλαβε. Καὶ χωρὶς νὰ ζητήση καμμιὰ ἄλλη ἐξήγηση, κάλεσε τὴν «Μπελλιλότ» Φουρὲς στὸ μεγάλο χορὸ τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης.

Ὁ Ναπολέων περίμενε μ' ἀγωνία τὸν ἐρχομό της. Μὰ ἡ ὄμορφη νέα τὸν ἔκανε νὰ περιμένη ὥρες ὁλόκληρες. Ὅταν τέλος παρουσιάστηκε στὴν αἴθουσα, ὅλος ὁ κόσμος παραμέρισε γιὰ νὰ περάση αὐτὴ ἡ ἐκπληκτικὰ ὄμορφη γυναῖκα. Φοροῦσε μιὰ ἁπλὴ τουαλέττα, ὑπέροκαμψη ποὺ ἔκανε πιὸ προκλητικὸ καὶ πιὸ πλαστικὸ τὸ σῶμα της, εἶχε χτενίσει μὲ μιὰ ἀσύγκριτη χάρι τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της καὶ εἶχε ἀφήσει ὁλόγυμνα, ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὰ θεϊκὰ μπράτσα της.

Ὁ Ναπολέων ἦταν γοητεμένος τρελλά, παράφορα ἐρωτευμένος μαζύ της. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα χαμόγελο χαρᾶς.

— Τί ὄμορφο ποὺ εἶνε τὸ φόρεμά σας ! ἔκανε μὲ θαυμασμό.

— Ἀλήθεια ; Σᾶς ἀρέσει ; τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ἡ ὄμορφη κ. Φουρές.

Ὁ Ναπολέων προσποιήθηκε τὸν σαστισμένο...

— Ὤ, δείχνει τόσο καλὰ τὸ ὑπέροχο σῶμα σας ! ψιθύρισε στ' αὐτί της, ὁ Ναπολέων.

— Τί ἐπιθετικὸς ποὺ εἴσαστε ! ἔκανε παιγνιδιάρικα ἡ «Μπελλιλότ».

— Κι' ἐσεῖς, πόσο γοητευτική !.. τῆς ἀπάντησε ὁ ἐρωτευμένος Ναπολέων.

Μὰ ἡ παρισινὴ «μοδιστροῦλα» δὲν προχωροῦσε περισσότερο ἀπὸ ἕνα φλερτ, ἕνα παιγνιδιάρικο κόρτε. Ὁ Ναπολέων ὡστόσο, ἦταν ἔξαλλος. Τῆς ἔκανε φλογερὲς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις, τῆς ἔγραφε μακροσκελῆ γράμματα, τῆς ἔστελνε ποὺτπια δῶρα. Ἡ κ. Φουρὲς ὅμως, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, τοῦ ἀπαντοῦσε κάθε φορὰ στερεότυτα:

— Δυστιχῶς... ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου.

Χωρὶς δὲ νὰ θιειώνη, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἐρωτεύεται ὅλο καὶ περισσότερο. Μὰ ἡ ὄμορφη νέα ἤθελε νὰ εἶνε πάντα εὔθυμη, προκλητική, σωστὸς πειρασμός. Κάθε ἀπόγευμα πήγαινε στὸ «Αἰγυπτιακὸ Τίβολι», μαζὺ μὲ τὶς φίλες της, ἔπαιονε τὸ παγωτό της, χόρευε μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ἔπαιζε διαρκῶς μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ Ναπολέοντος.

Μὰ ὁ «Σουλτάνος τῆς Φωτιᾶς», εἶχε βάλει πεῖσμα νὰ κατακτήση τὴν καρδιά της καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ἡ συνταγματαρχίνα. Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ Ναπολέων... ἔσωσε τὰ προσχήματα !...

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ὑπολοχαγὸς Φουρὲς ἔλαβε ξαφνικὰ μιὰ διαταγὴ νὰ φύγη μόνος γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ μιὰ ἐπιστευτικὴ ἔκθεσι τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸ Διευθυντήριο.

Καὶ ὁ δύστυχὸς σύζυγος ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία ἀπαρηγόρητος...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ ὄμορφη κ. Φουρὲς καὶ μερικὲς ἄλλες γυναῖκες ἀξιωματικῶν δειπνοῦσαν μαζὺ μὲ τὸν Ναπολέοντα στὸ σπίτι του. Ἡ «Μπελλιλότ», πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, καθότανε δίπλα του.

Ἕνας περίφημος δανδῆς, ὁ Μπρουμμὲλ, θεωροῦσε τὴν κομψότητα ὡς τὸ μόνο διακριτικὸ τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἀπολίτιστο. Ἔλεγε μάλιστα ὅτι τὸ ἔνδυμα εἶνε ἡ φυσιογνωμία τοῦ σώματος. Ἡ κ. Φουρές, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, φοροῦσε τὴν πιὸ κομψὴ καὶ τὴν πιὸ ὄμορφη τουαλέττα της. Ἦταν σὰν μιὰ πριγκήπισσα ἀνάμεσα στοὺς θαυμαστάς της. Ὁ Ναπολέων εἶχε ξετρελλαθῆ μαζύ της. Μὰ κ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν κατάφερνε νὰ τῆς ἀποσπάση καμμιὰ ὑπόσχεσι. Ἡ «Μπελλιλότ», ξεσπώντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, ἀπαντοῦσε μὲ ἕνα κατηγορηματικὸ «ὄχι» στὶς παρακλήσεις του.

Ὁ Ναπολέων εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Θὰ τοῦ ξέφευγε λοιπὸν ἔτσι μέσα ἀπὸ τὰ χέρια αὐτὴ ἡ ἀκατανίκητη γόησσα ; Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλυτέρα ἥττα τῆς ζωῆς του...

Μιὰ στιγμὴ λοιπὸν ἔκανε μιὰ ἀδέξιαν κίνησι καὶ ἄδειασε πάνω στὸ φόρεμα τῆς κ. Φουρὲς μιὰ καράφα μὲ παγωμένο νερό.

Ἐκείνη, τρομαγμένη, σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι της.

— Ὤ, ἔκανε, τί κρίμα ! Πάει πειὰ ἡ ὄμορφη τουαλέττα μου !...

Ὁ Ναπολέων προσποιήθηκε τότε τὸν σαστισμένο, μὰ τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ τὴν πονηρία. Μὲ μιὰ ὑπόκλισι, ὅλο σεβασμό, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν κολεσμένη του καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ περάση στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του, γιὰ ν' ἀλλάξη τουαλέττα.

Ἐκείνη ὅμως, καταντροπιασμένη, ἤθελε νὰ γυρίση στὸ σπίτι της.

— Τρελλάθηκες λοιπόν ; τῆς ψιθύρισαν ἡ φίλες της. Πῶς θὰ φύγης ἔτσι μὲ βρεγμένο τὸ φόρεμα. Καὶ τὴν κύτταζαν ὅλες μὲ ζήλεια γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐκείνη τύχη της. Ἡ «Μπελλιλότ», διάβασε στὰ μάτια τους ὅτι ὅλες ἤθελαν νὰ βρίσκωνται στὴ θέσι της καὶ ὅτι ὅλες ἦσαν πρόθυμες νὰ ὑποκύψουν στὸ μοιραῖο...

Ἡ ὄμορφη κ. Φουρὲς λοιπὸν ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ὑφῆσε τὸν ἐρωτευμένο Ναπολέοντα νὰ τὴν ὁδηγήση στὰ διαμερισματά του.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ «Αἰγυπτιακὸ Τίβολι», μερικοὶ ἀξιωματικοὶ σχολιάζανε τὸ ἐπεισόδιο τῆς ὡραίας κ. Φουρὲς μὲ τὸν πρῶτο Ὕπατο.

— Δὲν νομίζετε, εἶπε κάποιος, ὅτι ἄργησαν νὰ ξαναγυρίσουν ;

— Ἔ, βέβαια ! τοῦ ἀπάντησε ἡ συνταγματαρχίνα. Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ Ναπολέων... ἔσωσε τὰ προσχήματα !...

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ἡ «Μπελλιλότ» ἐγκατεστάθηκε σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα, κοντὰ στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ὅταν γύρισε ὁ ἄνδρας της ἀπὸ τὴ Γαλλία, ὅπευσε νὰ πάση διαζύγιο.

Τώρα ἦταν ἐκείνη τοσλλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ναπολέοντα !...

ΖΑΝ ΚΑΡΡΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΣ ΡΑΙΗ

("Αρθρο τοῦ διασή μου Γάλλου ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου Ζάκ Κατελαίν)

ΠΑΡΧΟΥΝ ἠθοποιοὶ τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἄξιζε χθὲς ἑκατομμύρια καὶ τοὺς ὁποίους σήμερα δὲν θυμᾶται πειὰ κανείς. Ὅλες ἡ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου ἀναγνωρίζουν, μὲ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς στὸ χέρι, ὅτι δὲν περνάει χρόνος χωρὶς νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, κατὰ τρόπο μυστηριώδη, ἑκατοντάδες πολιτῶν. Οἱ ἀστέρες δὲν ἐξαιροῦνται, δυστυχῶς, ἀπὸ τὸ γενικὸ αὐτὸν κανόνα.

Ἕνα βράδυ, περνῶντας μπρὸς ἀπὸ ἕνα κινηματογράφο τοῦ Λὸς Ἄντζελες, εἶδα σὲ μιὰ βιτρίνα καὶ τὴ φωτογραφία κάποιου ἠθοποιοῦ, ποὺ εἶχε λάμψει σὰν ἄστρο πρώτου μεγέθους στὸν κινηματογραφικὸ ὁρίζοντα τοῦ 1920: τοῦ Τσάρλς Ραίη. Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς εἶχε ἀλλάξει πολύ, εἶχε καταληφθῆ. Ὡστόσο δὲν δυσκολεύτηκα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω, γιατὶ ἀπὸ τὴ μακρινὴ ἐποχὴ ποὺ τὸν θαύμαζα στὶς διάφορες ταινίες του, -ἀ χαρακτηριστικά του εἶχαν ἀποτυπωθῆ βαθιὰ στὴ μνήμη μου. Τὸ θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς ἀναφέρω τοὺς τίτλους τῶν φίλμ ποὺ ἐμψύχωσε ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς καλλιτέχνης μὲ τὸ παθητικό παίξιμό του, μὲ τὴν ἀρρενωπὴ ὡμορφιά του καὶ μὲ τὴ σοφὴ μιμική του. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ θυμᾶται πειὰ τὶς ταινίες αὐτές...

Κύτταζα τὸ πρόγραμμα τοῦ κινηματογράφου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔπαιζαν τὸ φίλμ ἑνὸς σκηνοθέτου ποὺ τὸν εἶχε λανσάρει, μιλιὰς τότε μιὰ μεγάλη ἑταιρεία, μὲ θοριώδη διαφήμιση. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἔπαιζαν ὁ Κάρυ Γκράντ, ἡ Φρανσὶς Ντρέϊκ, ὁ Ἔντγκαραντ Χόρτον. Καὶ μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Τσάρλς Ραίη δὲν ἀνεφέρετο στὴ διανομὴ τῶν ρόλων !

— Τόσο πολύ, λοιπόν, ξέπεσε καὶ λησμονήθηκε ὁ μεγάλος αὐτὸς ἠθοποιός ; ἀναρωτήθηκα μὲ τρόμο. Γιατὶ δὲν ἔβαλαν στὸ πρόγραμμα καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἠθοποιοῦ ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια διάσημος σ' ὅλο τὸν κόσμο ; Ὁ Τσάρλς Ραίη κατήντησε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἕνας ἀνώνυμος φιγουράν ;...

Ἀποφάσισα νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστήριο αὐτό. Καὶ ἄρχισα νὰ ρωτῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὸν κύκλο μας, γιὰ νὰ μάθω ποῦ ἤμενε καὶ τί ἔκανε ὁ Τσάρλς Ραίη. Κανεὶς ὅμως δὲν τὸν ἤξερε, κανεὶς πειὰ δὲν τὸν θυμότανε !... Ἡ λήθη τὸν εἶχε σκεπάσει σὰν ταφπέτρα. Τέλος, χάρις σὲ μιὰ τυχαία σύμπτωση, μπόρεσα νὰ μάθω ὅτι ὁ Ραίη βρισκότανε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὲ μιὰ μικρὴ λουτρόπολι. Κι' ἔτσερξα ἀμέσως νὰ τὸν συναντήσω, ἄνυπο μονῶντας ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς — καὶ τῆς παρακμῆς του.

* * *

Τὸν εἶδα, τὸν Τσάρλς Ραίη, τὸν ἠθοποιὸ ποὺ μὲ εἶχε συγκλονίσει μὲ τὸ παίξιμό του σὲ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἀνειροπολοῦσα κι' ἐγὼ νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο. Γέρασε, πάχυνε λίγο, τὸ βάδισμά του ἔγινε πιὸ βαρύ, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἐξακολουθοῦσανε νὰ διατηροῦν τὴν ἴδια ζωηρὴ λάμψη.

Ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸν ζητοῦσα, μὲ δέχθηκε ἀμέσως.

— Ἀπορῶ, μοῦ εἶπε, μὲ πικρὸ χαμόγελο, — πῶς εἶνε δυνατὸν ἕνας σύγχρονος καλλιτέχνης νὰ θυμᾶται καὶ ν' ἀγαπᾶ ἀκόμη ἕνα τύπο ποὺ ἐξώφλησε πειὰ ἀπὸ τὴ ζωή, ὅπως ἐγώ...

Προσπάθησα νὰ τὸν πείσω ὅτι στὴ Γαλλία, στὴν ὁποία δὲν λησμονοῦν καὶ τόσο εὔκολα, εἶχε ἀκόμα πολλοὺς θαυμαστὰς καὶ ὅτι συχνὰ οἱ κινηματογραφικοὶ κριτικοί μας τὸν ἀναφέρουν σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες μορφὲς ποὺ ἀνέδειξε ἡ ἑβδόμη τέχνη. Τὰ λόγια μου αὐτὰ χαροποίησαν τὸν Ραίη... Καὶ ἐκείνη τὴν μέρα, μπόρεσα νὰ

Ὁ Τσάρλς Ραίη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ρόλους ποὺ ἐσημείωσε μεγαλείτερη ἐπιτυχία

ἀκούσω τὸν ἴδιο νὰ μοῦ ἀφηγῆται τὴν τραγικὴ ἱστορία του καὶ νὰ μοῦ ἐξηγῆ γιὰ ποιὸ λόγο κατήντησε, ἀπὸ πρωταγωνιστής, ἁπλὸς καὶ ἄσημος φιγουράν...

...Ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ φίλμ «Πρώτη Ἀγάπη», ὁ Τσάρλς Ραίη ἀποφάσισε νὰ ἱδρύσῃ καὶ αὐτὸς μιὰ δική του κινηματογραφικὴ ἑταιρεία, βέβαιος ὅτι μέσα σὲ λίγα χρόνια θὰ γινόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ μὲ δικά του ἔξοδα μιὰ ταινία, ποὺ τὴν τιτλοφόρησε : «Ἡ περιπέτειες τοῦ Μὶλς Στάνιτς». Μὰ ὁ καλλιτέχνης δὲν ἔκανε καλὰ τοὺς λογαριασμούς του. Ἡ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες, ἡ ὁποῖες τὸν ἐξεμεταλλεύονταν ὁλόκληρα χρόνια, θησαυρίζοντας ἀπὸ αὐτόν, συνωμότησαν γιὰ νὰ μποϊκοτάρουν τὸ φίλμ του. Εἶχαν, βλέπετε, κάθε συμφέρον νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ ἀναδειχθῆ μόνος του... Οἱ διευθυνταὶ τῶν κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν πληρώθηκαν γιὰ νὰ μὴ προβάλουν τὴν ταινία αὐτὴν — καὶ οἱ κριτικοὶ ἐξαγοράσθηκαν γιὰ ν' ἀγνοήσουν τὴν καινούργια δημιουργία τοῦ Ραίη...

Κι' ἔτσι, ἡ πρώτη ἐπιχείρησις τοῦ Ραίη, ποὺ τοῦ ἀπερρόφησε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας του, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν οἰκονομικὴ του καταστροφή. Ὡστόσο, ὁ καλλιτέχνης δὲν γονάτισε κάτω ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτό. Ἀπεναντίας πείσμωσε περισσότερο. Καί, γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς ἐχθρούς του νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους, ἀγόρασε μιὰ μεγάλη βίλλα μὲ φαντασμαγοριακοὺς κήπους — καὶ ἄρχισε νὰ δίνῃ δεξιώσεις ποὺ παρέμειναν ἱστορικὲς στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴ λάμψη καὶ τὴ μεγαλοπρέπειά τους. Συγχρόνως ὁ Τσάρλς ἔκανε καὶ ἄλλα τρελλὰ ἔξοδα. Εἶχε δώδεκα αὐτοκίνητα στὴ διάθεσί του, παράγγελνε ἕνα κοστοῦμι κάθε μέρα, ἔστρωνε ὁλόκληρους δρόμους μὲ ἀκριβὰ λουλούδια, προκειμένου νὰ ὑποδεχθῆ ἑνὸς νέου φίλμ, — γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ ὑποθέσουν ὅτι ἡ πρώτη του ταινία τοῦ ἄφησε μεγάλα κέρδη, ὅτι δὲν εἶχε κανένα ἀνάγκη. Καὶ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ ἄρχισε πράγματι. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα παρουσιάστηκαν στὸν ἠθοποιὸ τόσες οἰκονομικὲς δυσχέρειες, ὥστε ὁ Ραίη, ἀφήνοντας τὴν ντροπὴ κατὰ μέρος, ζήτησε ἀπὸ διαφόρους φίλους του δάνειο γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του. Τοῦ κάκου, ὅμως, χτύπησε ὅλες τὶς πόρτες. Δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ !...

Καὶ ὁ Ραίη ἀναγκάστηκε τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι νικήθηκε. Ἡ καταστροφὴ του ἦταν πλήρης. Καὶ ἡ συνέπειές της ἦσαν τρομερές.

Οἱ δανεισταί του ἔκαναν κατάσχεσι στὴ βίλλα του καὶ στὰ πράγματά του, οἱ διευθυνταὶ τῶν κινηματογραφικῶν ἐπαιριῶν τοῦ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν θὰ ὑπεγράφαν πειὰ ἄλλο συμβόλαιο μαζύ του, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν γιὰ τὴν ἰλαζονεία του !... Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, ἡ γυναῖκα του, ἡ γυναῖκα -ου ποὺ τὴν ἐρωτοτροποῦσε, τὸν ἐγκατέλειψε μόλις τὸν εἶδε φτωχό, καταφρονεμένο !

Αὐτὸ ἦταν παραπολὺ γιὰ τὸν Ραίη.

Καὶ ὁ καλλιτέχνης, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος — ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἠθικὴ ἀσθένεια ποὺ τοῦ ἀφήρεσε τὴν ἱκανότητα καὶ αὐτῆς ἀκόμα τῆς σκέψεως, ποὺ τὸν μετέβαλε σὲ ζωντανὸ νεκρό. Καὶ ὁ Ραίη θὰ πέθαινε ἀσφαλῶς, ἂν τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν τὸν ἔπαιρνε κοντά της ἡ μητέρα του, στὸ γενέθλιο χωριό τους, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὸν περιποιηθῆ, ὅπως μονάχα μιὰ στοργικὴ μητέρα ξέρει νὰ παρηγορῇ καὶ ν' ἀγαπᾶ...

* * *

—... Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια αὐτή, — ἐξακολούθησε ὁ Ραίη, — γράφω ἄρθρα καὶ διηγήματα γιὰ νὰ ζήσω. Σιγὰ - σιγὰ ξαναγάπησα τὴ ζωή... Μιὰ θεατρικὴ περιοδεία σὲ διάφορες ἐπαρχίες, μὲ ἔστὸν κινηματογράφο, ἂν καὶ εἶχα ὁρκιστῆ νὰ μὴ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου σὲ στούντιο... Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οἱ διευθυνταὶ δὲν μοῦ ἀρνήθηκαν μιὰ, θέσι... φιγουράν. Τὴν δέχθηκα, ἄχι τόσο ἐπειδὴ εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη χρημάτων — κερδίζω ἀρκετὰ σήμερα μὲ τὴν πέννα μου, — ὅσο ἐπειδὴ ἤθελα, μὲ τὴν ταπεινωσι αὐτήν, νὰ ἐξιλεωθῶ γιὰ τὶς παληὲς μου τρέλλες...

»Σήμερα, δὲν ἀναφέρουν οὔτε τὸ ὄνομά μου στὰ προγράμματα τῶν φίλμ ! "Ω, δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸ μὲ πειράζει... Κάθε ἐαυτό μου καὶ προσταθῶ μὲ τὴν πεῖρα ποὺ διαθέτω, νὰ καταλάβω τὶ εἶδους τύπο θὰ μποροῦσα νὰ ἐνσαρκώσω στὸν κινηματογράφο...

Ὁ Ραίη ἔσφιξε μὲ δύναμι τὶς γροθιές του, μάζεψε τὰ φρύδια του καὶ συμπλήρωσε μὲ φωνὴ ποὺ φαινόωνε ὑπόκωφη ὀργή:

— Καὶ τότε, θὰ κάνω μιὰ καινούργια ἐξόρμησι γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς δόξης !...

Τὰ μάτια του πετούσανε λάμψεις... Τ' ἀδρὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του εἶχαν πάρει μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι.

Σοῦ εὔχομαι καλὴ τύχη, Τσάρλς : Σοῦ ἀξίζει τόσο ν' ἀναδειχθῆς καὶ πάλι !...

ΖΑΝ ΚΑΤΕΛΑΙΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Η ΤΡΕΙΣ ΖΩΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΠΜΠΟΡΝ

("Αρθρο τῆς Ἀμερικανίδος δημοσιογράφου Γκρέτας Μόντεμπελ)

Μεγάλη ἐντέτατα τοῦ κινήματος γράφου Κάθριν Χέπμπορν ἔχει τρεῖς ζωὲς — δηλαδὴ τρεῖς τρόπους ζωῆς διαφορετικοὺς ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Καὶ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ζωὲς αὐτὲς ἀντικαθρεφτίζει μιὰ πλευρὰ τῆς πλουσίας προσωπικότητός της. Ὡστόσο, σὲ καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἡ Κάθριν δὲν ἐμφανίζεται ὅπως μᾶς τὴν ἐμφανίζουν τὰ ἀμερικανικὰ κινηματογραφικὰ περιοδικά, — σὰν μιὰ ἰδιότροπη δηλαδὴ καλλιτέχνις, μὲ νεῦρα καὶ θυμούς, μὲ παράξενα γούστα καὶ μὲ ἐπικίνδυνες μονομανίες... Ἡ Κάθριν δὲν εἶνε τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά... Τὸ ἄρθρο αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ σχηματίσετε μιὰ πλήρη ἰδέα γιὰ τὴν πραγματικὴ νοοτροπία καὶ ψυχοσύνθεσι, τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς βεντέττας.

* * *

Ἐν πρώτοις, ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴ ζωὴ ποὺ κάνει ἡ Χέπμπορν στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Κάθριν μένει σὲ μιὰ μικρὴ καὶ κομψὴ ἄσπρη βίλλα, ἔχοντας κοντά της μιὰ ἀφωσιωμένη της καμαριέρα, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ συγχρόνως καθήκοντα γραμματέως καὶ μαγείρισσας. Συνηθίζει νὰ ξυπνᾶ τὸ πρωί, καὶ πρὶν πάῃ στὸ στούντιο, παίζει τέννις μὲ τὸν εἰδικὸ καθηγητή της τὸν Χάρβεϋ Σόντγκρας. Ὕστερα, πηγαίνει στὴν ἐργασία της. Τὸ μεσημέρι τρώει στὸ στούντιο μαζὺ μὲ τὴν καλύτερη φίλη της, τὴ Λάουρα Χάρντγκ. Ἡ δυὸ αὐτὲς καλλιτέχνιδες εἶνε ἀχώριστες. Ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη τους χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦσαν συμμαθήτριες.

Τὰ βράδυα της, ἡ Κάθριν τὰ περνάει στὸ σπίτι της. Σπανίως βγαίνει ἔξω. Ἀποφεύγει τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, γιατὶ τὴν κουράζουν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν βγῇ ἔξω,— καί, στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὴν συνοδεύει πάντοτε ἡ Λάουρα, — πηγαίνει νὰ φρῇ μιὰ συντροφιὰ διανοουμένων. Σπανίως παρακολουθεῖ τὶς πρεμιέρες τῶν κινηματογράφων καὶ σπανιότερα ἀπαντᾶ στὶς ἐπιστολὲς ποὺ τῆς στέλνουν οἱ θαυμαστά της ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ὡστόσο, ἡ φιλέρημη αὐτὴ καλλιτέχνις ἔχει μιὰ ἀθῶα μανία: νὰ ἐπιζητῇ τὴν παρέα τῶν «προσωπικοτήτων», τῶν «διασημοτήτων». Ὢ ! μὴ φαντάζεσθε ὅτι ἡ προτίμησίς της αὐτὴ ὀφείλεται σὲ ματαιοδοξία, στὴν ἐπιθυμία νὰ λέῃ ὅτι ἔχει στενὲς φιλίες μὲ τὸν τάδε περίφημο συγγραφέα ἢ μὲ τὴ δεῖνα ξακουσμένη ἀεροπόρο. Κάθε ἄλλο. Ἡ Κάθριν ἐπιδιώκει τὴ συντροφιά τους ἐπειδὴ τῆς ἀρέσει πραγματικὰ νὰ συναναστρέφεται ἀνωτέρους ἀνθρώπους. Χαρακτηριστικὸ ἄλλωστε τῆς μετριοφροσύνης της εἶνε τὸ ἑξῆς περιστατικό:

Κάποτε, ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ γνωρίσῃ, προσωπικά, τὴν Λουκρητία Μπόρι, τὴ μεγαλίτερη ὑψίφωνο τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ὅταν τῆς παρουσιάστηκε, τέλος, ἡ εὐκαιρία νὰ σχετισθῇ μαζύ της, θαμπώθηκε τόσο ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικὴ μεγαλοπρέπεια τῆς ὑψιφώνου, ὥστε ἀπέμεινε μπροστά της ἄλαλη, κυττάζοντας τὸ εἰδωλό της μὲ παιδικὸ θαυμασμό ! Καὶ ὅμως ἡ Κάθριν ἦταν καὶ αὐτὴ διάσημη καὶ εἶχε βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσῃ τὴν Μπόρι ἴση της !

Ἂν ἐξαιρέσουμε, λοιπόν, αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπία, ἡ Χέπμπορν περνάει στὸ Χόλλυγουντ ζωὴ μᾶλλον

Ἡ Κάθριν Χέπμπορν

ἡσυχη καὶ μονότονη. Μοναδική της διασκέδασις εἶνε ἡ ἐργασία στὸ στούντιο.

* * *

Ἂς τὴν παρακολουθήσουμε τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη, στὴν ὁποία ἡ καλλιτέχνις πηγαίνει σπανιώτατα, ἐπειδὴ τῆς τὸ ἐπιβάλλουν ὡρισμένες ὑποχρεώσεις τις.

Στὴν ἀμερικανικὴ πρωτεύουσα, ἡ Κάθριν ἔχει νοικιασμένο ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα, διαθέτει πολυάριθμο προσωπικὸ καί, γενικά, περνάει ζωὴ κοσμικὴ, ἐπιδεικτική. Ἡ σκέψις ὅτι ὅλοι στὸ δρόμο τὴν βλέπουν, ὅτι ἡ γυναῖκες κυττάζουν μὲ προσοχὴ τὸ ντύσιμό της, ὅτι οἱ θαυμασταί της τὴν παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα, τὴν ἀναγκάζει νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ ντύσιμό της καὶ γιὰ τὴν κοινωνική ἐμφάνισί της. Ἐκ παραλλήλου, πηγαίνει σὲ ὅλες τὶς καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις καὶ τὶς κοσμικοὺς χορούς, λαμβάνει μέρος σὲ διάφορες ἑορτὲς — μὲ δυὸ λόγια, κάνει ζωὴ πλουσίας ἀριστοκράτιδος. Μὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου τὴν καλλιτέχνιδα. Ἡ Κάθριν εἶνε καχύποπτη. Νομίζει ὅτι ὅσοι τὴν πλησιάζουν δὲν ἐνδιαφέρονται τόσο γι' αὐτήν, γιὰ τὸν πραγματικὸ ἄνθρωπο, ὅσο γιὰ τὴ διάσημη ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Καὶ ἡ ὑπόνοια αὐτὴ τὴν κάνει νὰ μὴ βρίσκῃ καμμιὰ εὐχαρίστησι στὸ περιβάλλον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Καὶ ἡ Κάθριν Χέπμπορν, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀγγαρεῖες τῆς Νέας Ὑόρκης, μπαίνει σ' ἕνα τραῖνο καὶ τραβάει γιὰ τὸ Χάρτφορδ, τὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκε, τὸ χωριὸ στὸ ὁποῖο μένει ἀκόμα ἡ οἰκογένειά της. Ἐκεῖ μονάχα ἡ Κάθριν ἀφήνει τὸν ἑαυτό της νὰ ἐκδηλωθῇ ἐλεύθερα.

Ἡ ἀφιξίς της ἀναστατώνει τὸ μικρὸ πατρικό της σπιτάκι. Ὁ πατέρας της, ἡ μητέρα της, ἡ ἀδελφοῦλες της καὶ ὁ μικρὸς της ἀδελφὸς — ἄ ! οἱ Χέπμπορν εἶνε χαριστεῖ διόλου τὴν καλλιτέχνιδα. Ἡ Κάθριν εἶνε καχύποπτη. Νομίζει ὅτι ὅσοι τὴν πλησιάζουν δὲν ἐνδιαφέρονται τόσο γι' αὐτήν, γιὰ τὸν πραγματικὸ ἄνθρωπο, ὅσο γιὰ τὴ διάσημη ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Καὶ ἡ ὑπόνοια αὐτὴ τὴν κάνει νὰ μὴ βρίσκῃ καμμιὰ εὐχαρίστησι στὸ περιβάλλον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Καὶ ἡ Κάθριν Χέπμπορν, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀγγαρεῖες τῆς Νέας Ὑόρκης, μπαίνει σ' ἕνα τραῖνο καὶ τραβάει γιὰ τὸ Χάρτφορδ, τὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκε, τὸ χωριὸ στὸ ὁποῖο μένει ἀκόμα ἡ οἰκογένειά της. Ἐκεῖ μονάχα ἡ Κάθριν ἀφήνει τὸν ἑαυτό της νὰ ἐκδηλωθῇ ἐλεύθερα.

Ἡ ἀφιξίς της ἀναστατώνει τὸ μικρὸ πατρικό της σπιτάκι. Ὁ πατέρας της, ἡ μητέρα της, ἡ ἀδελφοῦλες της καὶ ὁ μικρὸς της ἀδελφὸς — ἄ ! οἱ Χέπμπορν εἶνε

νήση τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὰ θλιβερά του παρασκήνια. Γιατί, λοιπόν, νὰ τῆς τὸ θυμίζουν ;... Μὰ ἡ Κάθριν ἔχει καλὴ καρδιὰ καὶ εἶνε ἐξ ἄλλου λογικὸ κορίτσι. Καταλαβαίνει ὅτι εἶνε δικαιολογημένη ἡ περιέργεια τῶν δικῶν της γιὰ ὅ,τι ἔφερε τὸ Χόλλυγουντ. Καὶ, στὸ τέλος, ἀρχίζει νὰ τοὺς διηγῆται ἕνα σωρὸ ἱστορίες, τὶς ὁποῖες ἐκεῖνοι— ἄνθρωποι ἁπλοῖ — ἀκοῦν μὲ στόμα δροσάνοιχτο ἀπὸ κατάπληξι καὶ θαυμασμό...

Στὶς δέκα τὸ βράδυ, ἡ Χέπμπορν κατάκοπη ἀπὸ τὰ παιγνίδια καὶ τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους στὰ περιχώρα, καληνυχτίζει τοὺς δικούς της καὶ ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιό της. Ὡστόσο δὲν κοιμᾶται ἐμέσως. Διαβάζει λίγο ἢ γράφει — πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ ἠθοποιὸς εἶνε καὶ ἐξαίρετη διηγηματογράφος—καὶ δὲν πέφτει στὸ κρεββάτι παρὰ μονάχα ὅταν ὁ ὕπνος ἀρχίζει νὰ σφαλᾷ τὰ μάτια της...

Τὸ πρωῒ στὶς 6, εἶνε στὸ πόδι.

Ταΐζει τὶς κότες, ἀρμέγει τὶς ἀγελάδες, βοηθάει τὸν κηπουρὸ ἢ τὴ μητέρα της στὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ, — λησμονῶντας, αὐτὴ ἡ τόσο φιλάρεσκη, νὰ περιποιηθῇ τὰ νύχια της... Ὡς τὸ μεσημέρι, ἐργάζεται σὰν ὑπηρέτρια. Ὅταν ὁ πατέρας της τῆς λέει νὰ ξεκουραστῇ, ἐκείνη τοῦ ἀπαντᾶ γελῶντας:

— Θέλω νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀνίκανη, ὅτι μπορῶ νὰ κάνω καὶ ἐγὼ μιὰ σοβαρὴ δουλειὰ στὴ ζωή μου !...

Αὐτὰ τὰ λέει μιὰ μεγάλη καλλιτέχνις ποὺ κερδίζει ἑφτακόσιες χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο !...

Μά, θὰ ρωτήσετε, ἡ Κάθριν δὲν ἔχει καμμιὰ ἄλλη διασκέδασι στὸ Χάρτφορδ ;

Ὄχι — ἡ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ μοναδική της διασκέδασις εἶνε νὰ πηγαίνῃ στὸ μικρὸ κινηματογράφο τοῦ χωριοῦ (στὴν Ἀμερικὴ δὲν ὑπάρχει χωριὸ ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τοὐλάχιστον μιὰ κινηματογραφικὴ αἴθουσα), συνοδευομένη πάντοτε ἀπὸ ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας της. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὅλα τὰ φίλμ ἡ Κάθριν τὰ βλέπει στὸν κινηματογράφο τοῦ χωριοῦ της, γιατὶ στὸ Χόλλυγουντ δὲν πατάει ποτὲ τὸ πόδι της σὲ σκοτεινὴ σάλλα !

Πόσον καιρὸ μένει ἡ Χέπμπορν στὸ Χάρτφορδ ; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἀσχολίες της. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ διαμονές της διαρκέσουν δεκαπέντε μονάχα μέρες, τὸ διάστημα αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ τὴν καλλιτέχνιδα. Ἡ δυὸ αὐτὲς ἑβδομάδες εἶνε ἀρκετὲς γιὰ τὴν Κάθριν γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ ν' ἀναλάβῃ καινούργιες δυνάμεις, ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐπίπονη ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ.

Αὐτὲς εἶνε ἡ τοεῖς ζωὲς τῆς Κάθριν Χέπμπορν.

Καθεμιὰ ἀπὸ αὐτὲς διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Μὰ καὶ ἡ τρεῖς μαζὺ ζωὲς παρουσιάζουν ἕνα θελκτικὸ σύνολο: τὴν ξεχωριστικὴ προσωπικότητα μιᾶς ἀπὸ τὶς καλύτερες καλλιτέχνιδες τοῦ συγχρόνου ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ ΣΤΗ ΜΑΝΤΛΑΙΝ

Ἡ δραματικὲς περιπέτειες τῶν Ρώσσων ἀριστοκρατῶν. Ὁ πρίγκηπας - λοῦστρος τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου. Μιὰ συνέντευξίς του μὲ τὸν Ἄγγλο δημοσιογράφο Ἔγκταρ Τράϋφλ. Πόσο κοστίζουν τ' «Ἀπομνημονεύματα» ἑνὸς Ρώσσου πρίγκηπος. Ἡ πρώτη δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία του μὲ τὸ ψευδώνυμο Φράντς Μέργκαν. Τὸ ἄγριο ἔγκλημα ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Μαντλαίν, κλπ.

Οἱ ἐξόριστοι Ρῶσσοι ποὺ ζοῦν τόσα χρόνια τώρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Πατρίδα τους διατηροῦν, ὡς γνωστό, ὅλη τὴν εὐγένειά τους καὶ τὶς παραδόσεις τους. Σπάνια ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ τόση στωϊκότητα τὸν καταρεγμό τῆς τύχης τους. Μὰ εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς σλαυϊκῆς ψυχῆς.

Οἱ γηραιότεροι Παρισινοὶ θυμοῦνται ἀκόμη τὸν παράδοξο λοῦστρο τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ ὁποῖος, μόλις βράδυαζε, ἐγκατέλειπε τὴ γωνιὰ ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ κινητὸ κατάστημά του — σπάνιο προνόμιο, γιατὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἐπιτρέπει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς... ἐπιχειρήσεις — γιὰ νὰ φροῦση τὸ φράκο του καὶ νὰ πάη νὰ συναντήση τοὺς παληοὺς φίλους του. Αὐτὸς ὁ Ρῶσσος μὲ τὴ βιθλικὴ φυσιογνωμία ἦταν ἕνας αὐθεντικὸς πρίγκηψ καὶ εἶχε καταφθάσει νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Τσέκας καὶ νὰ φθάση στὴ Γαλλία, χωρὶς νὰ χάση τὸ φράκο του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

Μὰ ἡ ζωὴ γιὰ ὅσους χάνουν τὸ θάρρος τους εἶνε πολὺ σκληρή. Ὁ πρίγκηψ λοιπὸν Ἰθὰν Μιχαήλωφ — ἔτσι λεγόταν ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς λοῦστρος — ἀφοῦ μάταια ζήτησε νὰ βρῆ μιὰ πιὸ καλὴ θέση, ἔστω καὶ γκαρσόνι στὰ ξενοδοχεῖα τῆς κοσμοπόλεως, κατέφυγε τέλος νὰ τοῦ ἐπιτρέψη ἡ ἀστυνομία τὴν ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ λούστρου καὶ ἄρχισε νὰ κάνη χρυσὲς δουλειές. Πέντε χρόνια ἐκράτησε τὸ μαρτύριό του. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ξεσκόνισε καὶ γυάλισε τὰ ταπούτσια ἕνα σωρὸ ἐρωτευμένων ζευγαριῶν κι' ἑνὸς πλήθους φοιτητῶν, ἀφήμη καὶ «κόκκινων» συμπατριωτῶν του. Κατόπιν ὅμως μὲ τὶς οἰκογενειὲς του κατώρθωσε ν' ἀνοίξη ἕνα μικρὸ βιβλιοπωλεῖο στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Ἔτσι μπορεῖ πειὰ νὰ φοράη ὅλη τὴ μέρα τὸ ξεθωριασμένο φράκο του καὶ νὰ ὑποδέχεται μὲ μιὰ εὐγενικὴ ὑπόκλιση τὶς Ἀμερικανίδες περιηγήτριες καὶ τοὺς διαφόρους ξένους ποὺ κατευφεύγουν ἐκεῖ πέρα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν σπάνια βιβλία σὲ τιμὴ εὐκαιρίας.

Μὰ καὶ πάλι δὲν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του. Γι' αὐτὸ δὲ γύθηκε πρόθυμα τὴν πρότασι τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου Ἔγκταρ Τράϋφλ νὰ τοῦ ἀφηγηθῆ τὶς ἀναμνήσεις του καὶ νὰ τὶς πληρωθῆ πρὸς μιὰ λίρα τὴν ὥρα ! Μὴ φαντασθῆτε ὅτι πρόκειται περὶ κολοσσιαίου ποσοῦ. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι αὐτὸς ὁ πρακτικὸς σὰν Τράϋφλ ἤξερε... στενογραφία κι' ἔπειτα ὅτι οἱ Ρῶσσοι, ὅταν μιλοῦν γιὰ τὴν Ἁγία Ρωσσία εἶνε τόσο εὐγλωττοι, ὥστε μιλοῦν γρήγορα καὶ σχεδὸν χωρὶς διακοπή. Ἔτσι ἦταν ἀρκετὴ μιὰ ἑβδομάδα στὸν Ἄγγλο δημοσιογράφο κι' ἑκατὸ λίρες γιὰ ν' ἀποκτήση τὰ περίφημα «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Ρώσσου πρίγκηπος καὶ νὰ ἀναγκωφήση εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κοσμόπολι.

Ἰδοὺ τώρα ἡ πρώτες περιπέτειες τοῦ πρίγκηπος μετὰ τὴν ἔξοδία του ἀπὸ τὴ Ρωσσία:

«Τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ ὁ πρίγκηψ Ἰθὰν Μιχαήλωφ κατέφυγε στὸ φιλόξενο Παρίσι, ἦταν πολὺ δυστυχισμένος. Εἶχε φθάσει τὴν τραγικοτέρη ἐποχή, τότε ποὺ οἱ δρόμοι εἶνε γεμᾶτοι χιόνι, τὰ παγκάκια δροσίζουν τοὺς περαστικοὺς καὶ οἱ ἀστυκρίλλακες ἐξαγριωμένοι ἀπὸ τὸ κρύο. Ἔτσι γι' αὐτὸν τὸ πρόβλημα τῆς στέγης ἦταν τόσο δύσκολο, ὥστε καταλάβαινε ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν παγωνιὰ πρὶν νὰ τὸ λύση ! Α ! Ἦταν πολὺ ἀπαισιόφρων αὐτὸς ὁ χειμῶνας, γιὰ τὸν φτωχὸ πρίγκηπα ! Τὰ παπούτσια του ἦταν τρύπια, τὰ ροῦχα του κουρελιασμένα καὶ χίλιες φορὲς ἔκανε τὴ σκέψη νὰ πέση στὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα. Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ γελάη νευρικὰ σὰν παλαβός. Γιὰ φαντασθῆτε ! Νὰ ξεκινήση κανεὶς ἀπὸ τὴ Μόσχα, νὰ περάση τόσες περιπετειες μέχρις ὅτου νὰ πατήση τὸ πόδι του σὲ ἀσφαλισμένο ἔδαφος κι' ὅλα αὐτὰ νὰ τελειώσουν μὲ μιὰ βουτιὰ στὸ Σηκουάνα ! Ἔ, ὄχι, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ συγχωρήση αὐτὴ τὴν

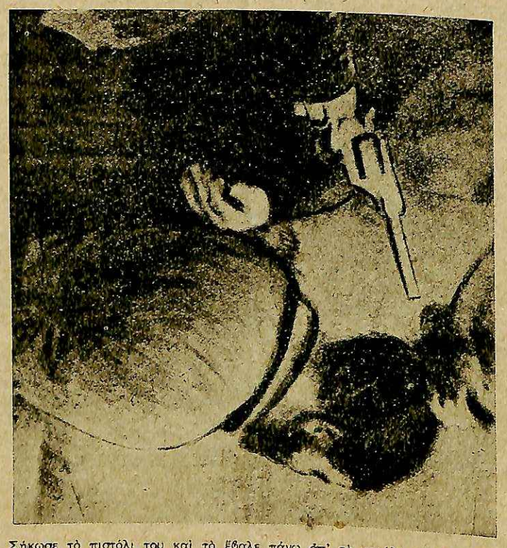

Σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ἔβαλε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ λωποδύτη

κλειστὴ κι' ἀπαρωμένη.

Τότε φοβήθηκε ὅτι κι' αὐτὸς ὁ Θεὸς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἔνοιωσε τὰ πόδια του νὰ λιγίζουν κι' ἐκεῖ μπροστὰ στὴν κλειστὴ πόρτα, ἄρχισε νὰ κλαίη γοερὰ σὰν ἁμαρτωλὸς ποὺ μετανοοῦσε. Πέρασε ἕνα ἄγνωστο γι' αὐτὸν χρονικὸ διάστημα γιατὶ εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τῆς ὥρας. Ἔνοιωθε μόσεις του καὶ στὴ ράχη του ἕνα παγωμένο φεῦδι νὰ γλυστράη ἀλλιάκοπα καὶ νὰ κάνη τὰ δάντια του νὰ χτυποῦν. Ξαρνικὰ κάποιος τὸν σκούνησε βάναυσα στὸν ὦμο. Σύφαλος ὅμως ἦρθε πιὸ κοντὰ στὸν ἀφτί του καὶ ἔρωτᾶ στὸ πρόσωπο τὸ φῶς αὐθαιρεσία στόν... ἑαυτό του !

Γιὰ ν' ἀποφύγη ὡστόσο τὸν πειρασμό, δὲν πλησίαζε στὰ κάγκελλα κάθε γέφυρας ποὺ συναντοῦσε καὶ γύριζε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του, φοβούμενος μήπως μιὰ στιγμὴ τὸν πιάσει ἡ τρέλλα καὶ πραγματοποίηση τὶς σκέψεις του. Δὲν ἀγαποῦσε βέβαια τὴ ζωή. Μὰ δὲν μποροῦσε πάλι νὰ τὴν πετάξη σὰν ἄδειο κουτὶ τῶν τσιγάρων ! Στὶς δυὸ ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔπεσε στὰ κρυσταλλωμένα σκαλοπάτια τῆς Μαντλαίν. Τὸ χιόνι εἶχε πάψει νὰ πέφτη. Ὁ οὐρανὸς ἦταν τόσο καθαρὸς ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μετρήση τὰ ἄστρα. Ὁ λευκὸς ὄγκος τῆς ἐκκλησίας μὲ τὰ μυτερὰ κωδωνοστάσια φάνταζε παράξενα μέσα στὴ νύχτα. Ὁ πρίγκηπας ἀνέβηκε μὲ κόπο ὥς τὴν πόρτα καὶ δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξη. Ἦταν κλειστὴ κι' ἀμπαρωμένη.

Ὁ πρίγκηπας ἔθγαλε ἕνα σπαραχτικὸ βογγητὸ σὰν ἰκεσία. Αὐτὸ ἀνησύχησε τὸν ἄγνωστο.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, ἂν θὲς νὰ κερδίσης πέντε φράγκα, ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια σου κι' ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἂν ἔρχεται κανείς. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ κάνω ἀνενόχλητος τὴ δουλειά μου.

Ὁ πρίγκηπας τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε χωρὶς νὰ ξέρη τί ἐπροκειτο νὰ κάνη γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς ἀπειλές του. Ὡστόσο ἡ παρουσία αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου τοῦ εἶχε δώσει θάρρος. Τόλμησε νὰ τοῦ ζητήση ἕνα τσιγάρο. Ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔδωσε τὴ γόπα του. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ παραδιάζη γρήγορα τὴν κλειδαριὰ τῆς ἐκκλησίας. Ὁ πρίγκηπας κατάλαβε ὅτι ἦτον ἕνας ἱερόσυλος. Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση, μὰ λύγισε κι' ἔπεσε πάλι βαρὺς στὸ κρυσταλλωμένο χιόνι. Τὰ νύχια του εἶχαν ματώσει ἀπὸ τὸ κρύο. Ὁ λωποδύτης ὅμως ἐξακολουθοῦσε ἀνενόχλητος τὴ δουλειά του. Ὁ πρίγκηπας εἶχε ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν δαρμένος σκύλος. Τοῦ φαινόταν ὅτι εἶχε ἔρθει τὸ τέλος του καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ λιγμούς. Μιὰ στιγμὴ δυὸ σκιὲς γλύστρησαν γρήγορα κοντὰ στὸν ἄγνωστο τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ἀνοίξει πειὰ τὴν ἐκκλησία. Τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν κύλισαν κατηφῆς κι' ἄρχισαν νὰ τοῦ δίνουν τόσο τραμαχτικὰ χτυπήματα, ὥστε ὁ ἄτυχος Ἰθὰν νόμιξε ὅτι θὰ τὸν σκοτώσουν. Ἔπειτα τοῦ δέσαν πίσω τὰ χέρια καὶ τὸν τράβηξαν στὴ μιὰ κλωτσιά.

— Τώρα τί θὰ τὸν κάνουμε ; φώτησε ὁ ἕνας.

Ὁ ἄλλος ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τ' ἀπάντησε.

— Πρέπει νὰ πληρώση τὴν κοροϊδία ποὺ μᾶς ἔπαιξε.

— Ἂς τελειώνουμε ! εἶπε ὁ ἄλλος ἀποφασιστικά.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους, ὁ δήμιος, σήκωσε τότε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ἔβαλε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τοῦ λωποδύτη.

— Βοήθεια, σύντροφε ! οὐρλιαξε ἀπελπισμένο τὸ θῦμα πρὸς τὸν πρίγκηπα. Μὰ ἐκεῖνος δὲν πρόλαβε νὰ κινηθῆ. Ἄκουσε μόνο τὸν ξερὸ κρότο δυὸ πυροβολισμῶν, ἔπειτα ἕτα γρήγορα βήματα τῶν ἀγνώστων ποὺ κανόντουσαν μέσα στὴ νύχτα. Νόμιξε ὅτι ἔβλεπε ἕνα ἄσχημο ὄνειρο. Τὸ κρύο τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη, σήκωθηκε ὡς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ προχώρησε τρικλίζοντας στὸ ἐσωτερικό της. Τὰ μάτια του εἶχαν ἀχνίσει νὰ θολώνουν. Τώρα ὅμως ἔβγαζαν δάντια του νὰ χτυποῦν. Ἔπεσε στὰ γόνατά του, δὲν μοῦσιζ... πήρεσε τὰ χέρια του καὶ προσπάθησε νὰ προσευχηθῆ. Ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἔνοιωθε ὅτι ἔπεφτε σὲ μιὰ νάρκη. Κι' ἐκεῖ στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας πάνω στὸ χαλὶ ἀποκοιμήθηκε βαρειά. Σήνεσε στὸ νου του εἶδε σκυμμένους δυὸ ἀστυνομικούς. Μιὰ νοσοκόμος τοῦ ἔφερε ἕνα ξεστὸ ποτῆρι γάλα. Ὁ πρίγκηπας κύτταξε τὴν ὄμορφη κοπέλλα καὶ χαμογέλασε. Ναί, εἶχε τὸ κουράγιο νὰ χαμογελάση.

— Εἶμαι ὁ πρίγκηπας Ἰθάν..., θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ.

— Καλά, καλὰ αὐτὰ τὰ ξέρουμε, εἴδαμε τὰ χαρτιά σου, τὸν διέκοψαν μ' εὐγένεια οἱ ἀστυνομικοί. Στάθηκες τυχερός. Ἂν δὲν συνέβαινε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, θὰ ἦσουν παθαμμένος ἀπὸ τὸ κρύο.

Μὰ ὁ πρίγκηπας δὲν καταλάβαινε τί τοῦ λέγαν. Χρειάσθηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσουν ὅτι εἶχαν συλλάβει τοὺς δυὸ ἐγκληματίας κι' ὅτι αὐτοὶ εἶχαν ὁμολογήσει τὴ δολοφονία τους. Εἶχαν σκοτώσει τὸν σύντροφό τους γιατὶ τοὺς εἶχε ξεγελάσει καὶ εἶχε πάει μόνος του νὰ κλέψη τὴν ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ τὸν εἶχαν τιμωρήσει παραδειγματικά.

Ὁ πρίγκηπας Ἰθὰν ἔνοιωθε ὅτι εἶχε πάλι ἀνακτήσει τὸ θάρρος του γιὰ τὴν ζωή. Αὐτὴ ἡ ὄμορφη κοπέλλα ποὺ τὸν περιποιόταν τοῦ εἶχε δώσει τὸ κουράγιο νὰ ζήση. Τῆς φίλησε λοιπὸν μὲ τριφερότητα τὸ χέρι. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλαίη. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ εὐτυχία. Ὁ πρίγκηπας Ἰθὰν Μιχαήλωφ ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ εἶχε βρῆ ἕνα ξεστὸ κρεββάτι, ἐνῶ ἔξω οἱ δρόμοι ἦταν χιονισμένοι καὶ ἔκανε ἕνα ἄγριο καὶ τσουχτερὸ κρύο ποὺ πάγωνε τοὺς ἀλήτες !

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΝΤΟΡ ΜΑΡΜΟΝ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΙΕΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗ)

Ἐγὼ ἡ «Χελιδόνιον», κόρη τῆς Πραξινόης, ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης στὰς Ἀθήνας, ὁρκίζομαι στὸ ὄνομα τῶν θεαινῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὁρκίζομαι στὸ ὄνομα τῆς μεγάλης προστάτιδός μου Ἀφροδίτης, ὅτι ἐξεπλήρωσα εὐσυνείδητα τὸν προορισμό μου καὶ τὴν ἀποστολή, μου, στὸν κόσμο αὐτὸν τῶν δακρύων, τῶν πολλῶν θλίψεων, καὶ τῆς λίγης χαρᾶς...

Τὰ μικρά μου χρόνια, τὴν παιδική μου ἡλικία, τὴν πέρασα δόσκοντας τὰ ἀρώματα τῆς οἰκογενείας μου, σ' ἕνα ὄμορφο λιβάδι κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἀπ' τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα ἀρχίσει νὰ λατρεύω τὴ θεά μου - προστάτιδα, καμαρώνοντας τοὺς ἄσπρους ἀφροὺς τῶν κυμάτων ποὺ τὴ γεννήσαν, καὶ νοιώθοντας τὸν φλοῖσβο τους νὰ νανουρίζη κι' ἐμένα, ὅπως, νανούριζε τότε κι' Ἐκείνην...

Ἐδῶ τὴν πρώϊμη αὐτὴ λατρεία μου, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη. Κολακεύτηκε ἴσως γιὰ τὸν ἀφελῆ θαυμασμό μου — θαυμασμὸ μᾶς ἀθῶας, ἀνήξερης παιδούλας — γιὰ τὴν παντοῦνα θεότητά Της. Καὶ γιὰ νὰ μοῦ ἐκδηλώση τὴν εὐνοιά της, ἡ θεὰ αὐτὴ τῶν θεαινῶν, ἡ προστάτις θεὰ αὐτὴ τῆς Ἀγάπης καὶ τῶν Ἀγαπημένων, φύτεψε στὰ νεανικά μου στήθη, τὴν ἱερὴ πνοή Της...

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θερμὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχη στὶς φλέβες μου. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισα νὰ διψῶ γιὰ Ἀγάπη. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δραπέτευα δίχως θλῖψι ἀπ' τὸ ὄμορφο λιβάδι καὶ ἀπ' τὴ γλυκειὰ ἀκρογιαλιά, κι' ἀποζητοῦσα τὰ ἄσπρα σπίτια, τοὺς γεμάτους ἀπὸ σκόνη δρόμους, καὶ τὴ φορυβώδη ζωὴ τῆς εὐθυμης πόλεως...

Ἐκεῖ, ἔθλεπα κάτι ποὺ μ' εἰχαριστοῦσε, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβιζε μαζύ: Ἔθλεπα πολλὰ ὡραῖα ἀγόρια, νὰ μὲ κυττάζουν μὲ μάτια λαμπερά. Ἔθλεπα μεγάλους, εὐρώστους ἄνδρες μὲ μαῦρα γένεια καὶ μ' ἐπιβλητικὰ μάτια νὰ στέκουν μὲ θαυμασμὸ μπρὸς σὲ μένα τὴν ἁπλοϊκὴ βοσκοπούλα. Κι' ἔθλεπα γεραλέους ἄρχοντας, μὲ πλούσια ἐνδύματα καὶ μὲ σκῆπτρο ἐξουσίας στὸ χέρι νὰ καταδέχονται νὰ μοῦ ψιθυρίζουν στὸ τρομαγμένο διάθα μου — λόγια γλυκὰ καὶ κολακευτικά...

Ἀγάπτησα...

Πλανεύτηκα...

Δοκίμασα τὸν σπαραγμὸ τῆς προδομένης, τὸν πόνο τοῦ τρυγονιοῦ ποὺ κάνει τὸ ταίρι του, τὴν ἀπόγνωσι τῆς Ἀγαπημένης, τὴν ὁποία ἀφήνει σκληρὰ — ἕνα πρωΐ — ὁ Ἀγαπημένος της...

Ἔκλαψα πολύ... Βόγγησα...

Καὶ θέλησα νὰ πεθάνω... Μὰ ἡ μὲ σπλαχνίστηκε ἡ θεὰ - προστάτις Ἀφροδίτη, καὶ μ' ἔχρισε ἱέρειά Της στὸ μεγάλο ναό Της τῶν Ἀθηνῶν...

Οἱ γηραλέοι ἄρχοντες ἐρχόντουσαν τότε σ' ἐμένα τὴ «Χελιδόνιον» κομίζοντας τὰ δῶρα τους στὴ θεά: Χρύσαφι, ἤλεκτρο, βραστὴ γύλια ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, πορφύρα τῆς Φοινίκης, κρασὶ μοσχομυριστὸ τῆς Σάμου...

Οἱ τραχεῖς πολεμιστὴ, μισοθρέφανα ἀπὸ κάθε φυλὴ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ἐντόπιοι, ἐρχόντουσαν σὲ μένα τὴν ὄμορφη «Χελιδόνιον», καὶ τὸ φιλί τους σὲ μένα ἦταν φιλὶ τους στὴ θεά - προστάτιδά μου... Ὤ, πόσες φορές, ξαπλωμένη στὸν ἔρημο ναὸ κατὰ τὰ φλογερὰ μεσημέρια τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀδυνατοῦσα νὰ κοιμηθῶ, ἀπὸ πλῆξι καὶ μελαγχόλια !... Ἤμουν θλιμμένη γιατὶ ἔφευγε προχθὲς γιὰ τὸν πόλεμο ὁ Κρατίας, καὶ θλιβόμουν γιατὶ θὰ ἔφευγε μεθαύριο κι' ὁ Μεγαλλῆς...

Οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ναυτικοί, ἔφερναν στὴ θεὰ Ἀφροδίτη — σ' ἐμένα στὴ «Χελιδόνιον» — ἀρώματα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ξυστικὰ πουλιὰ ἀπὸ τὴν Ἀραβία, σκαραβαίους, στολίδια ἀπὸ τὴν Περσία, καὶ κρασιὰ μεθυστικά... Ὤ, πῶς γελοῦσα, ὅταν ἄνοιγα τὶς ἀλλόκοτες διηγήσεις τους γιὰ τοὺς μακρυνοὺς τόπους ποὺ ἐπισκεπτόντουσαν, κάτω ἐκεῖ, πιὸ πέρα ἀκόμη ἀπὸ τὴ γαλάζια θάλασσα !

Τὰ νεαρὰ παλληκάρια μοῦ ἔφερναν — τί ἄλλο εἶχαν νὰ μοῦ φέρουν, τὰ καϋμένα ; — λουλούδια δροσερά, πολυπέταλα τριαντάφυλλα, ἄθρους μοσχομιριστοὺς ναρκίσσους, βαθύχρωμα ἰα... Ποτὲ δὲν τοὺς ρωτοῦσα, ἀπὸ ποιὸν κῆπο τὰ εἶχαν κλέψει !... Ὤ, ὄχι !... Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ λυπήσω καὶ νὰ νιρωπιάσω ἔτσι, τοὺς ἀγνοὺς ἀοχαρίους τῶν μυστηρίων τῆς Ἀγάπης ;...

.....

Κι' ἐγὼ ἡ «Χελιδόνιον», πῶς φερνόμουν στοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ;... Πῶς ξεπλήρωνα τὰ τόσα τους δῶρα στὴν προστάτιδα - θεά μου ;...

Ὤ, ἦσαν ἄλοι καταγτημένοι μαζύ μου !... Ἔβγαινα ἀπ' τὸ ἄδυτο τοῦ ναοῦ, ντυμένη ἀνάερους πέπλους, πολύχρωμους σὰν φτερὰ πεταλούδας... Τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν μ' ἐπευφημοῦσε τότε, καθισμένο στὰ ἄσπρα μάρμαρα τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ, καὶ σχηματίζοντας κύκλο γύρω μου...

Κι' ἐγώ, στεφανωμένη μὲ λουλούδενιους στεφάνους, μὲ τὰ μπράτσα μου τὰ ὁλόγυμνα κατασκέπαστα ἀπὸ χρυσὰ βραχιόλια, χόρευα ὅ,τι χοροὺς μοῦ ζητοῦσαν οἱ θαυμαστάι μου... Ὅλοι οἱ χοροὶ ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς, μοῦ ἦσαν γνωστοί... Κ α ὶ τοὺς χόρευα πιὸ καλά, κι' ἀπ' τοὺς ἰδίους ἀκόμα θαυμαστάς μου ποὺ καταγόν τ ο υσαν τύχον ἀπὸ μέρη ἐκεῖ νὰ !... Ὤ, πόσο ἀγαποῦσα τὸν χορό !... Μὲ τί ὑλιγγιώδη ταχύτητα στροβιλιζόμουν καὶ πῶς τὰ πλούσια χουσᾶ μαλλιά μου ἀνεμιζόντουσαν στὸν ἀέρα, ἀπαράλλαχτα σὰν φλογερὴ χρυσόσκωνη ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀργὰ - ἀργὰ στὴ γῆ !...

Καὶ τώρα, ὦ !... Τώρα τὸ κορμί μου, τυλιγμένο σὲ πορφύρα, κοίτεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ μνῆμα, ἄψυχο, ἀψλόγιστο, κρύο, βουβό !...

Ὅταν ἐκλεισα τὰ μάτια, ὑπακούοντας στὴν πρόσκλησι τῆς προστάτιδος - θεᾶς ποὺ μ' ἔκραζε κοντά Της, ἡ θεραπαινίδες τοῦ ναοῦ μὲ σήκωσαν ἀψυχη στὶς ἀγκαλιά τους...

Μὲ πῆγαν στὸ «ἄδυτο», καὶ μὲ ξάπλωσαν χάμω στὶς εὐώδεις μαρμάρινες πλάκες... Γιὰ στερνὴ φορά, ἔλουσαν τὸ κορμί μου, μὲ χτένισαν εὐλαβικά, ἔπλεξαν σὲ κρυσσοῦς καὶ κατσαρούς βοστρύχους τὰ μετάξι των μαλλιών μου, καὶ χωμάτιασαν ρόδινα τὰ ὀχρὰ καὶ μαρμαρένια — ἀπ' τὸ φόσημα τοῦ Θανάτου — μάγουλά μου...

Ἔπειτα, ἔβαψαν καὶ συμπλήρωσαν τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν μου, ἀρωμάτισαν τὸ ἀλύγιστο κορμί μου, καὶ μ' ἔβαλαν μέσα στὸ σκαλιστὸ αὐτὸ πέτρινο κιθοῦρι μου... Καὶ τότε...

Τότε, ἡ λεπτὴ γυναικεία καρδιά, ἡ εὐγενικὴ γυναικεία καρδιά, φάνηκε σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο !... Τότε, καὶ ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατό μου, ἔσβησαν παρευθὺς ἡ ζήλιες, ξανεμώτηκαν οἱ φθόνοι, βουβάθηκε ἡ κακογλωσσιά: Ὅλες, μὰ ὅλες ἡ φίλες μου ἱέρειες — κι' ὅσες μὲ ἀγαποῦσαν, μὰ κι' ὅσες μὲ φθονοῦσαν στὴ ζωὴ γιὰ τὴν ὑπεροχή μου — ὅλες συμπόνεσαν τότε, τὸν πρῶιμο χαμό μου !

Καὶ τριγυρίζοντας τότε, τὸ πέτρινο κιβοῦρι μου, ἔχυσαν δάκρυα θλίψεως εἰλικρινοῦς, καὶ μούσκεψαν μὲ δάκρυα πάνου ἀνυπόκριτον, αὐτὴ τὴν ἐπιτύμβιο πλάκα ποὺ μὲ σκεπάζει...

.....

Κοντὰ μου τώρα, ἐδῶ μέσα στὸν τάφο μου, βρίσκεται μονάχα ἕνας μικρὸς καὶ κομψὸς καθρέφτης —ὁ καθρέφτης μου — ἀπὸ χαλκό. Βρίσκεται ἐπίσης κι' ἕνα ρυτίδο, ἀπὸ φύλλο φοίνικος πρώϊμη δροσερό. Ἐπίσης καὶ ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι τῆς Ἀφροδίτης - Ἀστάρτης, σύμβολο τοῦ ἀξιώματός μου στὴ ζωή.

Τίποτα ἄλλο δὲν πῆρε μαζύ της — ὦ, ἄνθρωποι ! — ἡ «Χελιδόνιον», ἡ κόρη τῆς Πραξινόης !... Τίποτε ἄλλο δὲν πῆρε μαζύ της, παρὰ μόνον τὶς γλυκὲς ἀναμνήσεις τῶν Ἀγαπημένων της, ποὺ τόσο ἐφήμερα τὴν ἀγάπησαν Ἐκεῖνοι...

Νεαρά μου παλληκάρια, σεῖς θὰ ἔχετε ξεχάσει πειά, τὴν ὄμορφη «Χελιδόνιον» !... Ἐκείνη ὅμως δὲν σᾶς ξέχασε, οὔτε ποτέ της θὰ σᾶς ξεχάση !...

Νά, ἑλομόναχή της τώρα, ὁλομόναχη μέσα στὸ σκοτάδι, κάθεται στὴν ὄχθη τοῦ χειμάρρου τῆς Στυγός... Καὶ περιμένοντας τὸν Χάροντα νὰ παρουσιαστῆ μὲ τὴ βαρκούλα του γιὰ νὰ τὴν μεταφέρη στὰ ὑπόχθόνια βασίλεια τοῦ Ἅιδου — ἀναμετράει ἕνα - ἕνα τὰ Ἀγαπημένα της ὀνόματά σας, γιὰ νὰ δώση τὴν πλήρη της πολύφωνης ἀνάμνησίς της !

ΑΠ' ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΣΗΡΑΓΞ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Ἄρχισαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἡ προκαταρκτικὲς ἐργασίες γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ὑποθρυχίου σήραγγος ποὺ θὰ ἑνώνη τὴν Εὐρώπη μὲ τὴν Ἀφρικὴ κάτω ἀπὸ τὰ στενὰ τοῦ Γιβραλτάρ.

Τὸ ἔργο ὑπολογίζεται ὅτι θὰ τελειώση ἐντὸς μιᾶς τριετίας καὶ θὰ στοιχίση 300 ἑκατομμύρια πεσέτες.

Ἡ σήραγξ θ' ἀποτελῆται ἀπὸ δυὸ δίδυμες στοές, κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες πάλι θ' ἀποτελῆται ἀπὸ δυὸ τμήματα: τὸ ἕνα θὰ εἶνε σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ τὸ ἄλλο αὐτοκινητόδρομος.

Ἡ σήραγξ θὰ ἔχη μῆκος 82 χιλιόμετρα καὶ θὰ κατασκευασθῆ ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ μαιτὸν ἀρμέ. Τὸ ἐπάνω τμῆμα τῆς σήραγγος θὰ ἔχη ἀντοχὴν σὲ πίεσι 60 χιλιογράμμων κατὰ τετραγ. ἑκατοστόν, θὰ βρίσκεται δὲ περὶ τὰ 70—100 μέτρα κάτω ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης.

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΩΝΤΡΥ

Η ΖΩΗ & Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΥΣΕΚΗ

(Όλες ή μυθιστορηματικές περιπέτειες τοῦ Γάλλου ληστάρχου Καρτοὺς)

ΙΔ'.

'Ο κατάδικος ἀποκρίθηκε ὅτι δὲν ἔκανε κανένα ἄλλο ἔγκλημα ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀποκάλυψε ἡ ἀνάκρισις, κι' ὅτι δὲν ἔχει κανένα ἄλλο ὀπαδό, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους συνέλαβε ἡ ἀστυνομία !...

Στὸ δεύτερο, τρίτο καὶ τέταρτο σφυροκόπημα, ὁ κατάδικος — μὲ συντετριμμένα ἤδη τὰ ὀστὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν βραχιόνων του — ἀποκρίθηκε ὅτι δὲν γνώριζε τίποτε !...

Στὸ πέμπτο καὶ ἕκτο σφυροκόπημα, ἀποκρίθηκε ὅτι δὲν ἔχει συνενόχους !...

Στὸ ἕβδομο καὶ στὸ ὄγδοο καὶ τελευταῖο, ἐξακολούθησε νὰ ἀρνῆται καὶ λιποθύμησε ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους.

Τὸν ἐλύσαμε τότε ἀπὸ τὸν σιδερένιο ἄκμονα (ἀμόνι), ἐπάνω στὸν ὁποῖο ἦταν δεμένος κι' εἶχε ὑποστῆ τὸν βασανισμόν, καὶ τὸν ἐξαπλώσαμε ἀναίσθητον καὶ παράλυτον τελείως ἐπάνω σὲ στρῶμα βαμβάκερὸ καὶ μαλακό.

Εἰς πίστωσιν τῶν ἀνωτέρω, συνετάξαμεν τὸ παρὸν πρακτικόν, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεγράψαμεν μόνον ἡμεῖς, διότι ὁ κατάδικος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ὑπογράψῃ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπολύτου ἀναισθησίας του.

('Υπογραφαί :) Ρουζὼλ
καὶ 'Αρνὼ»

Μετὰ τὸν ἀπαίσιο καὶ ἱεροεξεταστικὸ αὐτὸν βασανισμὸ τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη, ἀκολούθησε ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσί του, κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας. 'Ιδοὺ πῶς τὴν περιγράφει ὁ Μπαρμπίέ :

«Παρίσι, Πέμπτη 27 Νοεμβρίου 1721.

Σήμερα τὸ πρωΐ, ὁ περίφημος Καπετὰν - Φυσέκης βασανίστηκε ἀγρίως στὴν «Αἴθουσα τῶν Δημίων» τοῦ Σατελέ. Τοῦ σύντριψαν μὲ βαρὺ σφυρὶ ὅλα τὰ ὀστὰ τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδῶν του, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸ στόμα του καμμιὰ ἀπολύτως ὁμολογία. Τὸ ἀπόγευμα θὰ τὸν πᾶνε στὴν πλατεία τῆς Γρέβης γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν ἀπάνω στὸν τροχό, μαζὶ μὲ ἄλλους τέσσερες. 'Απὸ τοὺς ὑπολοίπους τρεῖς συγκαταδίκους του ὁ Λὲ Καμὺς εἶνε ἀπών, ὁ Μεσσιὲ ἡ Φλαμὰν θὰ ἀπαγχονισθῆ ζωντανός, κι' ὁ Μαντελαὶν ἡ «Μπωλιὲ» θὰ ἀπαγχονισθῆ νεκρός. Πληροφοροῦμε τὸ κοινὸν ὅτι ὁ Μαντελαὶν θὰ ἀπαγχονισθῆ νεκρός, ἐπειδὴ ἀπεδίωσε χθὲς στὸ κελλί του ἀπὸ πυρετό. 'Αλλὰ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου πρέπει νὰ ἐκτελεσθῆ καὶ γι' αὐτὸ θ' ἀνεβάσουν στὴν ἀγχόνη τὸ πτῶμα τοῦ κακούργου !...

'Η πλατεία τῆς Γρέβης ποτὲ δὲν ἐσαναεῖχε δῆ παρομοία κοσμοπλημμύρα. Τὸ ἱκρίωμα τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως φυλαγόταν ἀπὸ ὁλόκληρο τάγμα λογχοφόρων κι' ἀπὸ στρατιὰ χωροφυλάκων. Τὰ παράθυρα κι' οἱ ἐξῶστες τῶν γύρω σπιτιῶν εἶχαν ἐνοικιαστῆ πανάκριβα καὶ πλημμύριζαν ἀπὸ τοὺς θεατάς. Στὶς πέντε ἡ ὥρα ἔφεραν τὸν ἀρχιλήσταρχο, ξαπλωμένον σὲ φορεῖο ὅμως, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ ὄρθιος, μιὰ ποὺ τὰ ὀστᾶ τῶν ποδῶν του ἦσαν κατατσακισμένα.

Μόλις ὁ Καπετὰν - Φυσέκης ἀνεβάστηκε στὸ ἱκρίωμα, κατάχλομος καὶ παραμορφωμένος ἀπὸ τοὺς φριχτοὺς πόνους, εἶδε μονάχα ἕναν τροχό. Τόσο παραξενεύτηκε γι' αὐτό, ὥστε κατώρθωσε νὰ τραυλίση :

- Μόνον ἐγὼ θὰ ἐκτελεσθῶ;

—Ὄχι ! τοῦ εἶπαν οἱ συνοδοί του. Θὰ ἐκτελεσθοῦν κι' οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ αὔριο !...

—Καὶ γιατὶ αὔριο ; ξαναρώτησε ὁ Καπετὰν - Φυσέκης.

—Γιατὶ κοντεύει πεντέμισυ ἡ ὥρα κι' ἀρχίζει νὰ νυχτώνῃ... Δὲν θὰ προλάβῃ λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις καὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ πραγματικά, ἐπειδὴ ἦσαν τέλη Νοεμβρίου, ἡ νύχτα ἐρχόταν γρήγορη καὶ τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει ν' ἁπλώνεται ἀπάνω ἀπ' τὴν κοσμοπλημμυρισμένη πλατεία. Τότε ὁ Καπετὰν - Φυσέκης, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὸ ἡρωϊκό του θάρρος, ζήτησε νὰ δῇ τὸν συνήγορό του μαὶτρ Μπουέ. Κι' ὅταν ἐκεῖνος πλησίασε, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ χαμογελαστά, ἐνῶ οἱ δήμιοι πλάϊ του ἑτοίμαζαν τὸν μαρτυρικὸ τροχο...».

"Ας δοῦμε τώρα τὸ ἐπίσημο πρακτικὸ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη, ὅπως συντάχθηκε κ' ὑπογράφηκε ἀπὸ τὸν δήμιο Ρουζὼλ, ἀπ' τὸν ἐπικαστῆ 'Αρνὼ κ' ἀπ' τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου Ντρουέ :

«Παρίσι, 27 Νοεμβρίου 1721

Σήμερον, ἡμέραν Πέμπτην, καὶ ὥραν τρίτην ἀπογευματινὴν τῆς εἰκοστῆς ἑβδόμης Νοεμβρίου τοῦ ἔτους χίλια ἑπτακόσια εἴκοσι ἕν.

'Εγώ, ὁ δικαστικὸς ὑπογραμματεὺς Βαρθολομαῖος - Ροβέρτος Ντρουέ, γραμματεὺς τοῦ «Ποινικοῦ Τμήματος» τοῦ Δικαστηρίου τῶν Παρισίων, καὶ πληρεξούσιος ἀντιπρόσωπος τοῦ εἰσαγγελέως.

Μετέβην εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Σατελὲ διὰ νὰ ἐποπτεύσω εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη, ὁρισθείσης διὰ σήμερον, συμφώνως πρὸς τὴν χθεσινὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀνωτέρω δικαστηρίου.

'Εκάλεσα τότε εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν τὸν ἀνώτερον καταδίκο Λουδοβῖκο Δομίνικο Καρτούς, ἢ Καπεταν - Φυσέκη, ἢ Λαμάρ, ἢ Πετί, ἢ Μπουργκινιόν. Οἱ δεσμοφύλακες μοῦ τὸν παρουσίασαν ἐπὶ φορείου καὶ ἀποσύρθηκαν ἔπειτα. Τὸν ἐρώτησα διὰ τελευταίαν φοράν, ἂν ἤθελε νὰ προβῇ εἰς ἀποκαλύψεις, σχετικῶς μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων συνενόχων του. 'Ο κατάδικος ἠρνήθη καὶ πάλιν κατηγορηματικῶς, δηλώσας ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλους συνενόχους.

Διέταξα τότε νὰ ὁδηγηθῇ στὸ παρεκκλήσιο. 'Εκεῖ, παρόντος καὶ τοῦ δικαστοῦ κυρίου 'Αρνώ, ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία καὶ ὁ κατάδικος ἐκοινώνησε τῶν 'Αχράντων Μυστηρίων. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς τελετῆς, ὁ Καρτοὺς ἔμενε ἀτάραχος, ψυχραιμος καὶ στέναζε μόνον ἀπὸ τοὺς τρόνους κατὰ διαστήματα ἀραιά.

"Επειτα, ὁ κατάδικος ὡδηγήθη εἰς τὴν μεγάλην πύλην τοῦ Σατελέ. 'Εκεῖ, καὶ παρόντος τοῦ διοικητοῦ τῆς φυλακῶν τοῦ δικαστηρίου καὶ φώνος τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἀκριβῶς ὁρίζει ὁ νόμος.

Τέλος, ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε καὶ ὁ κατάδικος μετεφέρθη ἐπὶ φορείου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, διὰ νὰ θανατωθῇ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. "Οταν ἐξάπλωσαν ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος, τὸν ἠρώτησα δι' ὑστάτην φοράν ἂν εἶχε νὰ ἀποκαλύψῃ τίποτε.

Τότε ὁ κατάδικος ἔδειξε εἰλικρινῆ μεταμέλειαν καὶ μοῦ ἐδήλωσε — ἐνώπιον καὶ τῶν — τὰ ἑξῆς : "Οτι πραγματικῶς ὀνομάζεται Λουδοβῖκος - Δομίνικος Καρτούς, ὅτι πραγματικῶς εἶνε ὁ περίφημος ἀρχισυμμορίτης Καπετὰν - Φυσέκης, ὅτι πραγματικῶς διέπραξε ὅσα ἐγκλήματα ἀναφέρονται εἰς τὴν δικογραφίαν του, κι' ὅτι δικαίως ἡ Δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του τὸν κατεδίκασεν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν μαρτυρικῶν ποινῶν. 'Εξηκολούθησε ὅμως ν' ἀρνῆται τὴν ὀνομασία τῶν συνενόχων του, ὅσοι δὲν συνελήφθησαν ἀκόμη, προσθέτοντας ὅτι θὰ ἦτο ὑπερτάτη ἀτιμία νὰ τοὺς προδώσῃ.

'Εξωρκίσαμεν διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν κατάδικον νὰ μᾶς ἀνομάσῃ τοὺς ἄλλους κακούργους, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν συνείδησίν του. 'Ο Καρτούς ὅμως ἀπεκρίθη ὅτι ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ αἰσθάνεται τύψεις συνειδήσεως, δι' αὐτὸ ἀποκρύπτει καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὀπαδῶν του.

Βλέποντες τὴν ἐπιμονήν του ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, συνεστήσαμεν νὰ μετανοήσῃ εἰλικρινῶς καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ μὲ εὐλαβῆ συντριβὴν ψυχῆς ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, διὰ νὰ τὸν δεχθῇ ὁ Κύριος ἐπιεικῶς μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς οὐρανούς. Κατόπιν ἀπερακρύνθημεν καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ ὕστατον αὐτὸ καθῆκον τοῦ ἱερέως, διετάξομεν τὸν στραγγαλισμὸν τοῦ καταδίκου κρυφίως, καὶ τὴν πρόσδεσίν του ἔπειτα ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

'Εφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα ἔκθεσις καὶ ὑπογράφεται ὡς ὁκολούθως :

'Ο δήμιος : Ρουζὼλ. 'Ο ἀντιπρόσωπος τοῦ εἰσαγγελέως : 'Αρνώ. 'Ο δικαστικὸς γραμματεύς : Ντρουέ».

"Οπως ἦταν ἐξαιρετικὴ ἡ ζωή κ' ἡ προσωπικότης τοῦ διασημου ληστάρχου, ἐπίσης ἐξαιρετικὲς ὑπῆρξαν ἡ τελευταίες του στιγμές. Καὶ" ὅλη τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς κ' ὡς τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεώς του, ἡ ἀμαξα δὲν ἔπαυαν νὰ μεταφέρουν στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης δεκάδες χιλιάδων ἀτόμων.

Εἶνε ἀπεριγραπτη, ἀξιοθαύμαστη, ἡ ψυχικὴ ἀντοχὴ τοῦ τρομεροῦ Καπετὰν - Φυσέκη. 'Επὶ ἡμέρες κ' ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες συνεχῶς, βασανιζόταν φριχτά, γιὰ νὰ ἀναγκασθῇ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς συνενόχους του καὶ νὰ κατονομάσῃ τὰ μέλη τῆς πρωτοφανοῦς σὲ ἀριθμὸ μελῶν συμμορίας του. "Ομως, ὁ διαβόητος λήσταρχος, παρ' ὅλη τὴν ἐγκληματικὴ ψυχή του, δὲν θέλησε νὰ προβῇ σὲ καμμιὰ ἀπολύτως ἀποκάλυψη.

Τέλος, ἡ στιγμὴ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεώς του ἔφτασε. 'Επειδὴ ὑπῆρχαν ὑποψίες ὅτι πιθανὸν νὰ γινόταν καμμιὰ ἀπόπειρα ἀπελευθερώσεώς του ἐκ μέρους τῶν πολυαρίθμων — ἀλλὰ καὶ ἀγνώστων στὴ Δικαιοσύνη — ἀπάδων του, ἡ ἀρχὲς ἔλαβαν ἐξαιρετικὰ μέτρα ἀσφαλείας. Πρῶτα τὸν μετέφεραν ἀπὸ τὸ Σατελὲ στὴ Νομαρχία, ἡ ὁποία ἦταν κοντὰ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης. Κι' ἔπειτα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους ἀστυφύλακας, οἱ ὁποῖοι διετέθησαν γιὰ τὴ φρούρησί του, περιεκύκλωσαν τὸ μέγαρο τῆς Νομαρχίας καὶ πεντακόσιοι λογχοφόροι στρατιῶται. "Ετσι σχηματίσθηκε ἰσχυροτάτη ζώνη ἐνόπλων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγόρευαν κάθε προσέγγισι τοῦ πλήθους.

Χθές, Πέμπτη, κατὰ τὸ βράδυ, ὁ Καπετὰν - Φυσέκης ζήτησε ἐπειγόντως ἕναν ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς Νομαρχίας. 'Ο ὑπάλληλος, νομίζοντας ὅτι ὁ μελλοθάνατος λήσταρχος θὰ ἔκανε ἀποκαλύψεις, βιάστηκε νὰ τρέξῃ κοντά του. Τότε ὅμως ὁ αἱματόφυρτος ἀκόμη ἀπὸ τὰ βασανιστήρια Καπετὰν - Φυσέκης ζήτησε τὴν ἐξῆς ὑστάτη χάρι με ψυχραιμία ἀπαραδειγμάτιστη : Ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὴ Λοικιανὴ Μαμιδί, μιὰ ὡραιοτάτη καὶ νεαρωτάτη ρόπτρια, ἡ ὁποία ἦταν ἡ τελευταία ἐπτρια, ἡ ὁποία ἦταν ἡ τελευταία ἐρωμένη του, γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ γιὰ μιὰ στερνὴ φορά !

'Εννοεῖται, ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ μελλοθανάτου ἐκπληρώθηκε ἀμέσως. Κλητῆρες τῆς Νομαρχίας ἀναζήτησαν τὴ νεαρὴ ράττρια, στὴ διεύθυνσι ποὺ ὑπέδειξε ὁ λήσταρχος κι' ἐκείνη δὲν δίστασε καθόλου νὰ τρέξῃ κοντά του !... Ναί, ἀψήφησε τὸν τρομερὸ κίνδυνο τῆς ἐνοχοποιήσεώς της ἡ πιστὴ νέα, κι' ἔτρεξε δακρύβρεχτη καὶ συγκινημένη ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν κατάδικο λατρευτό της.

'Ικανοποιημένος ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς ἀφοσιώσεώς της, ὁ Καπετὰν - Φυσέκης, λίγο ἔλειψε νὰ δακρύσῃ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησί του. Κι' ὅταν ἐκείνη — ἀνενόχλητη βέβαια — ἀποσύρθηκε στὸ σπίτι της κλαίγοντας, ὁ λήσταρχος ζήτησε νὰ φᾷ κάτι.

—Μήπως θέλετε καφὲ μὲ γάλα ; τὸν ρώτησε τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν δεσμοφυλάκων, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιφορτισθῆ νὰ περιποιῆται τὸν κρατούμενο. Μήπως θέλετε καμμιὰ σούπα ἢ κάτι δυνατώτερο ;

—Δὲν μοῦ χρειάζεται «καφὲ - ὠλαὶ» ! εἶπε μὲ ἐλαφρὺ σαρκασμὸ ὁ λήσταρχος, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ πάψῃ νὰ μορφάζῃ σπασμωδικὰ ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν τσακισμένων μελῶν του. Οὔτε καὶ ἀπὸ δυναμωτικὰ ἔχω ἀνάγκη... 'Υπάρχει στὴν ψυχή μου ἀρκετὴ ἀντοχή, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσω τὸ θάνατο ψύχραιμα !... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἔφερναν λίγο ψητὸ πουλὶ καὶ λίγο κρασί.

Τοῦ ἔφεραν τὴν τροφὴ καὶ τὸ κρασὶ ποὺ ζήτησε, κι' ἠρέξεψε τὸ θαυμασμὸ σὲ ὅσους παρακολούθησαν τὴ σκηνὴ ἐκείνη. 'Επίσης μὲ ὀρεξη μεγάλη ἔφαγε καὶ τὴν Παρασκευὴ — 28 Νοεμβρίου 1721 — ἡμέρα τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως. Τέλος, κατὰ τὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, ἰσχυροτάτη στρατιωτικὴ δύναμις φάνηκε νὰ ἔρχεται στὴν πλατεία τῆς Γρέβης, συνοδεύοντας τὸν Καπετὰν - Φυσέκη. Τὸν ξαπλωμένον ἀπάνω σὲ φορεῖο.

'Ανέβασαν τὸν λήσταρχο ἀπάνω στὸ μοιραῖο ἱκρίωμα. 'Ο Καπετὰν - Φυσέκης ἔρριξε ἕνα ὑστερήφανο βλέμμα στὰ πλήθη. Δεκάδες χιλιάδων ἀνθρώπων, κάθε ἡλικίας, φύλου καὶ κοινωνικῆς τάξεως, ἦσαν μαζεμμένοι ἐκεῖ, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἀπαίσιο θέαμα. Οἱ περισσότεροι εἶχαν ἀπὸ σαρανταοχτὼ ὧρες πρὶν μαζευτῆ ἐκεῖ, ἔχοντας μαζύ τους τρόφιμα, κουβέρτες, νερὸ καὶ καθίσματα, γιὰ «νὰ πάσουν θέσι» κοντὰ στὸ ἱκρίωμα καὶ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν ἔτσι καλύτερα τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ λησταρχου !

Τὴ στ.γμὴ ἐκείνη πλησίασε τὸν Φυσέκη καὶ πάλιν ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς Ντρουέ, καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἐπέμενε στὴ σιωπή του. 'Ο Καπετὰν - Φυσέκης ἀρνήθηκε ξανὰ νὰ κατονομάσῃ τοὺς ἄλλους συνενόχους του καὶ ξήτησε τὴν εὐλογία καὶ τὴ συγγνώμη τοῦ ἱερέως τῶν φυλακῶν.

Μετὰ τὴν τελευταία αὐτὴ ψυχικὴ παρηγορία του, οἱ δήμιοι σήκωσαν τὸν λήσταρχο, τὸν ξάπλωσαν ἀπάνω στὸ «Σταυρὸ τοῦ 'Αγίου 'Ανδρέου» (1), καὶ τὸν ἔδεσαν σφιχτὰ μὲ σχοινιά. Κατόπιν, καὶ σιμῶνα μὲ τὸ εὐρύγειτνὸ ὑστερόγραφο τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ δήμιος Κολλὰρ πέρασε ἕνα βρόχο στὸ λαιμὸ τοῦ καταδίκου. 'Ο δήμιος Σιμὸν πλησίασε τότε, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν Καπετὰν - Φυσέκη καὶ τραβῶντας τὸν βρόχο σφιχτά, τὸν στραγγάλισε, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ περισσότερο ἀπὸ τοὺς πόνους κι' ἀπὸ τὸ ξάπλωμά του στὸν τροχό !...

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ διασήμου ληστάρχου, ἡρωϊκό, μεγαλόψυχο κι' ἀντάξιο τῆς ἐγκληματικῆς προσωπικότητός του. 'Ο λαός, συμπονετικὸς πάντα στὶς «Μεγαλειότητες» ποὺ ξεπέφτουν, εἶχε παρασταθῆ στὴ δικαία αὐτὴ τιμωρία τοῦ ληστάρχου βουβός καὶ με ὁλοφάνερη συγκίνησι.

Ναί, ὅλα τὰ εἶχε ξεχάσει ὁ λαός! Εἶχε ξεχάσει καὶ τὰ τόσα ἐγκλήματα, καὶ τὴν τόση τρομοκρατία, καὶ τὸ τόσο αἷμα, καὶ τὰ τόσα δεινά, τὰ ὁποῖα εἶχε κοστίσει στὸ Παρίσι, ἡ δράσις τοῦ διαβοήτου ληστάρχου. Καὶ κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς αὐτῆς, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Νόμος καὶ τὸ Δίκαιον ἱκανοποιήθηκαν τόσο πανηγυρικὰ — μὲ τὴ θανάτωσι τοῦ κακούργου — ὁ λαὸς δὲν ἔβλεπε μπροστά του, παρὰ μονον τὸ ἑξῆς : "Οτι ἀπάνω στὸ ἱκρίωμα, ξαπλωμένος στὸν τροχό, μὲ σπασμένα ὅλα τὰ κόκκαλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδῶν του ἀπὸ τὸ σφυρὶ τοῦ δημίου κ' ὑποφέροντας φριχτὰ ἀπὸ ἀνεκφράστους πόνους, ξεψυχοῦσε ἕνας «ἄνθρωπος». Κι' ἔβλεπε ἐπίσης, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὸν ἡρωϊσμὸ ὥστόσο οὔτε νὰ φωνάξῃ ἀπ' τοὺς πόνους, ἀλλ' οὔτε καὶ τοὺς συντρόφους του — ὁσουδήποτε καὶ νὰ ἦσαν ἀχρεῖοι — νὰ προδώσῃ στὶς ἀρχές !...

Αὐτὰ τὰ διαφωτιστικὰ καὶ χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴν ψυχοσύνθεσι τοῦ πλήθους γεγονότα, ἔγραφε ὁ Μπαρμπιὲ στὸ παράρτημά του. Σὲ χιλιάδες ἀντιτύπων κυκλοφόρησε τὸ παράρτημα αὐτό, κατὰ τὸ ἴδιο βράδυ τῆς μοιραίας γιὰ τὸν Καπετὰν - Φυσέκη Παρασκευῆς 28 Νοεμβρίου 1721, κ' ἔγινε ἀνάρπαστο....

. . . . . .

Τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ ληστάρχου ἀκολούθησαν ἡ ἐκτελέσεις τῶν ἄλλων συγκαταδίκων του.

Στὶς 2 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους θανατώθηκε κι' ὁ Μπαλανύ. 'Αργοπόρησε τόσο ἡ ἐκτέλεσίς του, γιατὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἐπιβράδυνε τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου του, ἀποκαλώ πτυντας κάθε μέρα — καὶ κατὰ δόσεις ! — τοὺς ἄλλους συνενόχους του. 'Ο Μπαλανὺ αὐτός, γνωστὸς στὴ συμμορία τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη ὡς «Ἡ πιὸ νέος», ἦταν υἱὸς ἑνὸς πλουσίου ὁδαμαντοπώλου τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ κατάστημά του ἀπέναντι στὸ «Πὸν - Νὸτρ Νταμ». Μοναχογιὸς ὅμως καὶ «παραχαϊδεμένος» ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια, ὁ Μπαλανὺ ἔζησε διεφθαρμένα κι' ἐξώκειλε σὲ κάθε εἴδους κακοήθειες ὅταν μεγάλωσε ἀργότερα. 'Η πολυδάπανη ζωή του, τὸν ὠδήγησε — στὰ τελευταῖα — καὶ στὸ ἔγκλημα, καὶ κατατάχτηκε στὴ συμμορία τοῦ Καπετὰν - Φυσέκη, ὅπου ἔγινε φρυλικὸς κι' αὐτὸς γιὰ τὴ θηριωδία του καὶ γιὰ τὴν ἐπιδεξιότητά του.

Μετὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ Μπαλανύ, ἀκολούθησαν ἀλλεπάλληλες καὶ συχνότατες ἐκτελέσεις. 'Η Δικαιοσύνη, θὰ νόμιζε κανένας, ὅτι εἶχε μεθύσει ἀπὸ αἷμα κι' «ἔχε ἐκτροχιασθῆ !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος

(1) "Ο σταυρὸς αὐτός, ὅμοιος μὲ τὸν σταυρὸ ἀπάνω στὸν ὁποῖο μαρτύρησε ὁ 'Απόστολος 'Ανδρέας, ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ξύλα ἢ δυὸ σανίδες, τοποθετημένα χιαστί, δηλαδὴ σὲ σχῆμα Χ. Οἱ Γάλλοι τὸν σταυρὸ αὐτὸν τὸν ὀνομάζουν καὶ «τροχό».

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

'Η «βεντέττα» τῆς ὁθόνης Μαρία Λὸτ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΖΩΗ

1

2

3

4

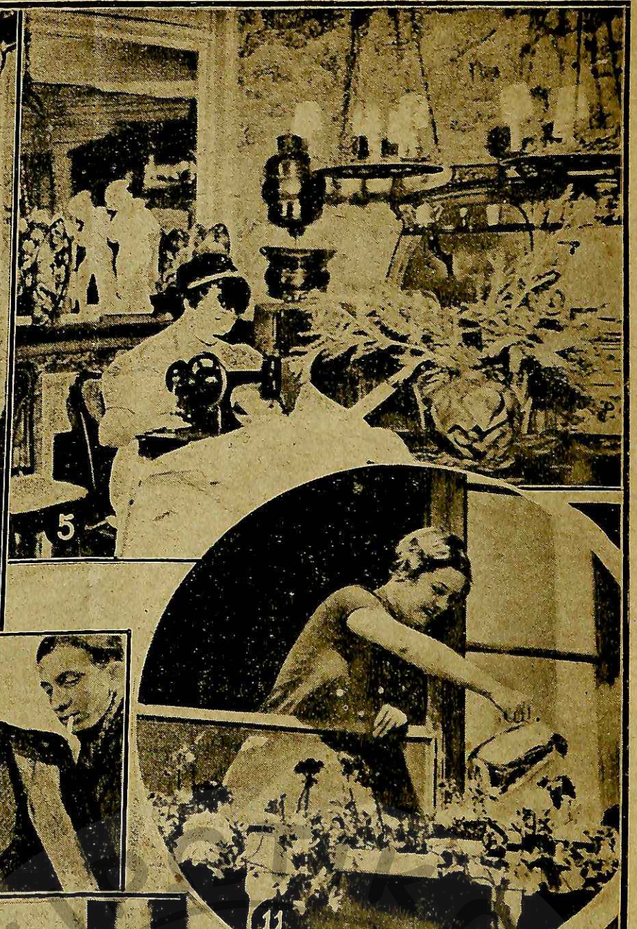
5

6

7

8

9

10

11

12

1) 'Η χαριτωμένη «βεντέτα» "Αννα Σίρλεϋ εἶνε πρώτης τάξεως μαγειρίσσα. Στὴ φωτογραφία μας φαίνεται τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζει στὴν κουζίνα τῆς τὰ ἁπλᾶ ταγιέ- της βίλλας της. — 3) 'Η περίφημη 'Ανναμπέλλα ὅταν βγαίνει ἔξω προτιμάει εἶνε ἀγνώρι- μας ἀπὸ τὶς γόβες καὶ τὰ πολύπλοκα φορέματα. — 4) νη της στὴ μηχανὴ τὰ ἀστρόρρουχά της. — 6) 'Ο διάσημος κωμικὸς Ραιμὸ 9) Οἱ τρεῖς-τους ὅταν μαγειρεύει τὴν περίφημη Μασσαλιώτικη μπουγιαμπέ- ὧρες τῆς ἐλευθερίας της θαυμάζοντας τοὺς ἀγαπημένους της παπαγάλους. — Γκλόρι εἶνε πρωταγωνίστρια τοῦ νέου φίλμ «Μαρλὺς κοπανίζουν, σὲ μιὰ ὁ ἡ περιποίησις τῶν ἀγαπημένων της λουλουδιῶν. — 12)

διάνους τοὺς ὁποίους θὰ σερβίρη στοὺς προσκαλεσμένους της. — 2) 'Η Γαλλὶς «βεντέτα» Ντανιὲλ Νταρριὲ σκουπίζει μόνη της τ' ἀγαπημένα της δωμάτια — 7) 'Η γοητευτικὴ Ζαννὲτ Μὰκ Ντόναλντ, τὶς ὧρες τῆς σχολῆς της, τὶς περνάνει μελετῶντας πιάνο καὶ μουσική. — 8) 'Η 'Εντελὶζ Φεγιὲρ περνάει τὶς Σιμπερακάγια, ὅταν βρίσκεται στὸ σπίτι της, ἀρέσκεται νὰ παραδίδεται σὲ ὀνειροπολήσεις. — 5) 'Η Πωλέττα Ντυμπόστ, τέλεια νοικοκυρούλα, ράβει μό- τοῦ «γουρλιώματος». — 10) 'Ο Γάλλος ἠθοποιὸς Πιὲρ 'Ωμὸν ἀγαπάει κι' αὐτός, ὅπως ὁ Ραιμό, νὰ καταγίνεται μὲ τὴ μαγειρική. — 11) Τὸ πάθος τῆς Μαίρης Λεφεὲβρ κάνει συλλογὴ ἀρχαίων πιάτων.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

ΤΟ "ΒΟΤΑΝΟ ΤΩΝ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΩΝ,,

Ἡ μάγισσες ἄλλοτε καὶ σήμερα. Ἡ δεισιδαιμονίες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἕνα ἄρθρο τῆς μοντέρνας Παρισινῆς μάγισσας Ζωρζέττας Λαμάρκ. Ὁ μανδραγόρας, τὸ φυτὸ τοῦ θανάτου. Πῶς ἀναφέρεται στὶς ἐντυπώσεις τῶν ἐξερευνητῶν. Ἡ ἐξομολογήσεις τοῦ τραγικοῦ Ἄγγλου δημίου Ἔλυς. Ἡ παραδόσεις τῶν χωρικῶν γιὰ τὸ «χέρι τῆς δόξας». Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνη πλούσιος, κλπ.

Α βότανα καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φυτὰ ἔπαιζαν στὶς μαγεῖες τοῦ παληοῦ καιροῦ πολὺ σπουδαῖο ρόλο. Κάθε κακὸ πνεῦμα εἶχε τὸ βότανό του, μὲ τὸ ὁποῖο κατέστρεφε τὰ θύματά του ἢ τὰ ἔκανε νὰ γίνωνται σκλάβοι τῆς θελήσεώς του. Κι' ὅλες ὅμως ἡ γρηὲς μάγισσες ἤξεραν ἕνα πλῆθος τρόπους νὰ γιατρεύουν τοὺς «νεραϊδοπαρμένους», χρησιμοποιῶντας ἄγνωστα βοτάνια, τὰ ὁποῖα, καμμιὰ φορά, σκότωναν τὸ ἄτυχο πλάσμα ποὺ εἶχε ξητήσει τὴν προστασία τῆς σατανικῆς μέγαιρας. Γι' αὐτό, σ' ὅλες τὶς ἐποχές, ἡ μαγεία χαρακτηρίστηκε ὡς ἐπικίνδυνη ἀγυρτεία, ἀληθινὸ ἔγκλημα, κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἐξασκοῦσαν φυλακιζόντουσαν καὶ πέθαιναν στὰ βασανιστήρια ἢ καιγόντουσαν ζωντανοί, γιὰ παραδειγματισμό. Ὡστόσο μέχρι σήμερα αὐτὴ ἡ μυστηριώδης εἰδικότης μερικῶν νὰ συνεννοοῦνται μὲ τοὺς διαβόλους τῆς κολάσεως, ὄχι μόνον κατόρθωσε νὰ μὴν ἐξαφανισθῆ, ἀλλὰ νὰ ἔχη φανατικοὺς θαυμαστάς. Ἀπειρα εἶνε τὰ παραδείγματα ἐπιστημόνων, ποὺ παρ' ὅλες τὶς σοφὲς γνώσεις τους, δηλώνουν ἀδυναμία νὰ ἐξηγήσουν τὶς διάφορες «συμπτώσεις», τὰ προφητικὰ ὄνειρα κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα καὶ καταφεύγουν κι' αὐτοὶ ἀκόμη στὶς παράδοξες μάγισσες τῆς ἐποχῆς μας. Ἔπειτα εἶνε γνωστὸ ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶχαν τὶς δεισιδαιμονίες τους καὶ πολλὲς φορὲς ἀνησυχοῦσαν ἀπὸ μιὰ προειδοποίηση τοῦ ὑπερπέραν. Γι' αὐτὸ βλέπουμε σ' ὅλο τὸν κόσμο νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν ἡ ἐγκληματικὲς μάγισσες. Δὲν εἶνε βέβαια τόσο ἀποκρουστικές, ὅσο τὶς παρουσιάζουν τὰ φρικαλέα μυθιστορήματα μερικῶν συγγραφέων, μὰ ἔχουν μιὰ σατανικὴ ἐξυπνάδα καὶ μεταχειρίζονται διαβολικὰ μεγαλεῖα, γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν τὰ θύματά τους. Κατὰ γενικὸ κανόνα εἶνε γυναῖκες. Ἡ ἡλικία τους ; Μ' αὐτὴ εἶνε πάντα ἀπροσδιόριστη. Συνήθως δὲν ὑπερβαίνουν τὰ σαράντα χρόνια. Πολλὲς ὅμως εἶνε ἀκόμη καὶ πιὸ νέες. Ντύνονται μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, περιποιοῦνται μὲ σοφὴ τέχνη τὴν ὁμορφιά τους, ἔχουν ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ τὸ «ἄντρον» τους δὲν εἶνε στολισμένο μὲ τρομαχτικὲς νυχτερίδες, μπαλσαμωμένα ποντίκια καὶ νεκροκεφαλές. Τὸ σημερινὸ «ἄντρο» μιᾶς μάγισσας μοιάζει περισσότερο μὲ μιὰ πολυτελῆ κατοικία μ' ὅμορφα καὶ ἀναπαυτικὰ ντιβάνια, βαρύτιμα χαλιὰ καὶ πολυτελῆ ἐπιπλα. Στὸ Παρίσι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς μάγισσες εἶνε καὶ ἡ κ. Ζωζέττα Λαμάρκ, ἡ ὁποία εἶνε συνεργάτις τοῦ ἑβδομαδιαίου πνευματιστικοῦ περιοδικοῦ «Ψυχή». Στὸ τελευταῖο λοιπὸν φύλλο του, ἡ κ. Λαμάρκ, μιλῶντας γιὰ τὰ διάφορα βότανα ποὺ μεταχειρίζονται ἡ μάγισσες γιὰ νὰ γιατρεύουν τὶς ψυχικὲς ἀρρώστειες τῶν ἀνθρώπων, ἀναφέρει καὶ τὸν μανδραγόρα, τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο καὶ τὸ πιὸ σατανικὸ φυτό, τὸ ὁποῖο, καθὼς λέει, ἔχει μυστηριώδεις καὶ παράξενες ἰδιότητες.

«Ὁ μανδραγόρας, γράφει ἡ κ. Λαμάρκ, ἦταν γνωστὸς ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια σ' ὅλους τοὺς λαούς, ὡς φυτὸ μὲ μαγικὲς ἰδιότητες κι' ἀναπαντέχητη δύναμι. Αὐτὸ τὸ φυτὸ ἔχει δυὸ βαθειὲς καὶ κοντὲς ρίζες καὶ δυὸ μεγάλα κλαδιά, ποὺ μοιάζουν μὲ ἀνθρώπινα πόδια. Τὰ φύλλα του εἶνε πλατειὰ καὶ γενικὰ τὸ σύνολό τους εἶνε τόσο περίεργο, ὥστε ἀμέσως προκαλεῖ στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τ' ἀντικρύση ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα φυτὰ ποὺ πράφονται μὲ ἔντομα καὶ μπορεῖ νὰ μεγαλώση καὶ νὰ γίνη τράστιο, ἂν ποτίζωνται ἡ ρίζες του μ' αἷμα. Ὅλοι οἱ περιηγηταὶ ἀναφέρουν μὲ τρόμο στὶς ταξειδιωτικὲς ἀναμνήσεις τους ὅτι εἶδαν ἀθρόπους στὶς ζοῦγκλες τῆς Ἀφρικῆς νὰ πέφτουν θύματα αὐτῶν τῶν φυτῶν καὶ ν' ἀγωνίζωνται μάταια νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ σατανικὴ ἐπιδρασί τους.

Ὁ μανδραγόρας, προπάντων τὴ νύχτα, βγάζει μιὰ βαρειὰ μυρωδιά, ποὺ ζαλίζει καὶ ναρκώνει τὴ θέλησι, ὅπως τὰ δραστικὰ δηλητήρια. Ἀλλοίμονο στὸν ἄτυχο πεζοπόρο, ποὺ θὰ τύχη νὰ τ' ἀγγίξη στὸ πέρασμά του ἢ θὰ θελήση νὰ ξεκουραστῆ κοντά του. Αὐτὸ τὸ φυτό, ποὺ ὅπως ἀναφέρουν, στὴ Μαύρη Ἠπειρο εἶνε τεράστιο, ἁπλώνει πρὸς αὐτὸν τὰ μακρυὰ κλαδιά του, τὸν ζαλίζει μὲ τὴ μυρωδιά του καὶ καλλιάει σὰν βδέλλα ἀπάνω του. Τότε ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ ρουφᾶη τὸ αἷμα καὶ δὲν τὸν ἀφήνει παρὰ μόνον ὅταν τοῦ πάρει καὶ τὴν τελευταία σταγόνα. Τὸ ἀνθρώπινο θῦμα ἔχει μεταβληθῆ τώρα πειὰ σ' ἕνα ἄδειο περγαμάτινο σακκί, ὑπερβολικὰ ἀναπτυγμένο κ' ἁπαίσιο, καὶ στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν μόνον ἡ σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα. Οἱ ἐξερευνηταὶ ποὺ ἔτυχε ν' ἀντικρύσουν αὐτὰ τὰ θύματα τοῦ μανδραγόρα, ὁμολογοῦν ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ τρομαχτικὸ θέαμα. Ἀλλὰ ὁ μανδραγόρας τρέφεται ἀκόμη καὶ μὲ ὅλα τὰ μικρὰ ζῶα τοῦ δάσους, ποὺ ἔχουν τὴν ἀπρονοησία νὰ περάσουν ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ πέσουν στὰ δίχτυα του. Εἶνε τὸ πιὸ ἐγκληματικὸ καὶ τὸ πιὸ περίεργο φυτὸ τῆς δημιουργίας. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ παράδοσι, ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ζῶα εἶχαν ἀνθρώπινη φωνή, ὁ μανδραγόρας ἦταν κι' αὐτὸς ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Μὰ γιὰ τὶς ἐγκληματικὲς πράξεις του τὸ καταράσθηκε ὁ δημιουργὸς καὶ τὸ μετέβαλε σ' ἀπαίσιο φυτό, δίνοντάς του μιὰ δυσάρεστη μυρωδιά, ὥστε νὰ τ' ἀποφεύγουν ὅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας. Μὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν τιμωρία του κι' ἐξακολουθεῖ νὰ σκοτώνη καὶ νὰ πίνη τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του. Ἡ πιὸ ἀναξιόπιστη παράδοσι εἶνε ἐκείνη ποὺ λέει πὼς ὁ μανδραγόρας λέγουν φυτὸ ποὺ βγαίνει κάτω ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ ἔχουν φυτρώσει κρεμασμένοι ἐγκληματίες. Ἄλλοι λένε ὅτι εἶνε τὸ σπέρμα ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ μόριο τῶν κρεμασμένων. Ἄλλοι πάλι ὅτι εἶνε τὸ φυτὸ ποὺ φυτρώνει ἀπὸ τὸ σπέρμα ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ μόριο τῶν κρεμασμένων. Ἄλλοι πάλι ὅτι εἶνε τὸ φυτὸ ποὺ φυτρώνει ἀπὸ τὸ σπέρμα ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ μόριο τῶν κρεμασμένων. Ἄλλοι πάλι ὅτι εἶνε τὸ φυτὸ ποὺ φυτρώνει ἀπὸ τὸ σπέρμα ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ μόριο τῶν κρεμασμένων.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ MANIER

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Αι, θὰ γίνῃ καλά, σοῦ λέω, θὰ γίνῃς καλά ! Θὰ σὲ σώσω ! Ἀφοῦ εἶσαι κοντά μου, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα !... Κύτταξέ με καλά... Εἶμαι γίγας, Γολιάθ, Ἥρα κλῆς !... Μπορῶ νὰ τὰ βάλω καὶ μὲ τὸ θάνατο καὶ νὰ τὸν νικήσω ! Δὲν γνώρισα ποτὲ στὴ ζωή μου τί θὰ πῇ ἡ λέξις φόβος ! Κανεὶς δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ μὲ τρομοκρατήσῃ, νὰ μὲ κάνῃ νὰ ὀπισθοχωρήσω !...

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τέτοια, ἔλεγε κάθε πρωὶ ὁ Λυσιὲν Φὸρ στὴ Λίζα.

Πρότεινε τὸ στῆθος του, ἔρριχνε τὰ μαλλιά του πίσω, μὲ μιὰ περήφανη κίνησι, ἔδαζε τὰ χέρια του στὴ μέση, καὶ φαινότανε πράγματι σὰν νὰ περιφρονοῦσε καὶ τὴν ἀρρώστεια καὶ τὸ θάνατο. Καὶ ἡ Λίζα, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, ὡχρή, ἀδύνατη, λεπτοκαμωμένη, φύλλο φθινοπωρινὸ ποὺ στροβιλίζεται στὸν ἀέρα, κύτταζε τὸ ἡφῶ της μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ θαυμασμό.

Ὁ Λυσιὲν ἦταν δυνατός, ἦταν ὡραῖος, ἦταν διάσημος, ἦταν ἀγαθὸς σὰν παιδί, καὶ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴ Λίζα. Ἡ εὐτυχία ποὺ δοκίμαζε ἡ ἄρρωστη κοπέλλα κοντά του, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ θάνατος δὲν τὴν φόβιζε πειά. Πίστευε ἔτι κι' αὐτὴ ὅτι ὁ φίλος της θὰ μποροῦσε μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του νὰ ἀμαιάση τὸν ὀλοῦρο καὶ ἀόρατο ἐχθρό, ποὺ τὴν περιτριγύριζε τόσον καιρό...

. . . . . .

Ὁ Λυσιὲν Φόρ, ποὺ εἶχε γίνει διάσημος σ' ὅλη τὴ Γαλλία μὲ τὰ λαϊκὰ τραγουδάκια του, στὰ ὁποῖα σατύριζε τὴ διαφθορὰ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν, εἶχε ἀρχίσει νὰ συγκεντρώνῃ στοιχεῖα γιὰ τὴ βασανισμένη ζωὴ τῶν κομπαρσῶν τοῦ λαοῦ — ἐπρόκειτο νὰ γράψῃ ἕνα μυθιστόρημα σὲ μιὰ ἐφημερίδα —, ὅταν, μιὰ μέρα, γνωρίστηκε μὲ τὴ Λίζα.

Ἐκείνη ἦταν πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα ὑποδημάτων. Ἡ πολλὴ καὶ ἐξαντλητικὴ δουλειά, ἡ ἔλλειψις καθαροῦ ἀέρος καὶ ἡ κακὴ συντήρησις, εἶχαν τσακίσει περισσότερο τὴν κλονισμένη ἤδη ὑγεία της. Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, ἡ Λίζα ἦταν ἀδύνατη καὶ λεπτοκαμωμένη, σὰν μικρὸ κοριτσάκι. Καὶ μονάχα τὰ μάτια της ξούσανε, μ' ἐντατικὴ λάμψι, στὸ ὠχρό, καχεκτικὸ πρόσωπό της.

Μόλις ὁ Λυσιὲν μπῆκε στὸ κατάστημα, γιὰ ν' ἀγοράσῃ παπούτσια, ἡ Λίζα τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως, γιατί εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς τὴ φωτογραφία του σὲ εἰκονογραφημένα περιοδικά. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ πρωὶ — τί περίεργη σύμπτωσι, ἀλήθεια ! — εἶχε κόψει ἕνα portrait του ἀπὸ μιὰ ἐπιθεώρησι καὶ τὸ κόλλησε στὸν τοῖχο τοῦ φτωχικοῦ δωματίου της, ἀνάμεσα στὶς φωτογραφίες μερικῶν ἀγαπημένων της ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου ! Ἡ συμπτωσις λοιπὸν αὐτὴ τὴν συγκίνησε σὲ βαθμὸ νὰ τὰ χάσῃ κυριολεκτικὰ καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ τί τῆς εἶπε ὁ πελάτης.

Ὁ Λυσιέν, βιαος καὶ ἀπότομος, καὶ μαθημένος νὰ τὸν ὑπακούουν ἀμέσως, λίγο ἔλειψε νὰ θυμώσῃ μὲ τὴν ἀπροσεξία καὶ τὴν ἀδεξιότητα τῆς ὑπαλλήλου. Μὰ ὅταν πρόσεξε καλύτερα τὴ Λίζα, ὅταν τὴν εἶδε καλύτερα τὴ Λίζα, ὅταν τὴν εἶδε νὰ τρέμῃ ἐλαφρὰ καὶ νὰ τὴν κυτάζῃ ἐκστατική, μαλάκωσε, ἔγινε γλυκομίλητος... Διαισθάνθηκε ὅτι ἡ ὠχρὴ αὐτὴ κοπέλλα ἔκρυβε στὰ στήθη της θησαυροὺς ἀγάπης, καλωσύνης καὶ ὑποταγῆς...

Καὶ ὁ Λυσιὲν ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ταραχὴ στὴν καρδιά του, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκινήσεως ποὺ τὸν ἔπιασε, ἦταν νὰ πάρῃ παπούτσια ἴδιο ἀριθμοὺς μικρότερα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ οὔτε ὁ ἴδιος !...

Ἔφυγε ἀπὸ τὸ κατάστημα μὲ κεφάλι σκυφτό, ἐνῶ ἕνα ἀόριστο χαμόγελο εὐτυχίας ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χείλη του...

Δὲν μπόρεσε νὰ λησμονήσῃ τὴ μικρούλα ἐκείνη. Ἀφοῦ βασανίστηκε γύρω ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρες μέρες μὲ τὴν ἀνάμνησί της, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ καὶ νὰ τῆς προτείνῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, νὰ ζήσουν μαζί... Στὴν ἀρχὴ ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της. Μὰ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὁ σπουδαῖος αὐτὸς ἄνθρωπος τὴν ἀγαποῦσε τραγματικά, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς κατώφερνε αὐτή, ἡ ταπεινὴ καὶ ἀναξία, νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ ἑνὸς κολοσσοῦ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὴ χαρά της.

—Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, ὅτι εἶμαι πολὺ ἄρρωστη...

—Ἄρρωστη, εἶπες ; φώναξε ὁ Λυσιέν. Μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτό. Θὰ γίνῃς καλὰ κοντά μου ! Αἰ ἡ ἀγίνης καλὰ εἶνε τὸ μοναδικὸ γιατρικὸ γιὰ κάθε εἴδους ἀρρώστεια. Κοντά μου θὰ γίνῃς ἡ πιὸ εὐτυχισμένη καὶ πιὸ γυναῖκα τοῦ κόσμου.. Τί σηροσία ἔχει ἂν εἶσαι λίγο ἀδύνατη ; Μέσα σ' ἕνα μῆνα θὰ γίνης ἀγνώριστη ! Θὰ δῆς, θὰ δῆς !...

Ἡ Λίζα ἄφησε τὸ κεφάλι της νὰ γείρῃ στὸ ἀθλητικὸ στῆθος τοῦ Φὸρ καὶ πιστεψε ἀμέσως ὅτι, μὲ μιὰ τέτοια προστασία, δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ φοβᾶται τὸ θάνατο...

. . . . . .

Ὁ Λυσιὲν φρόντισε νὰ ἐξασφαλίσῃ γιὰ τὴ φίλη του μιὰ ζωὴ ἄνετη. Τὴν ἐγκατέστησε σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα, τῆς ἔπιασε δασκάλες γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσί της, τῆς ἀγόρασε τουαλέττες καὶ κοσμήματα. Σκόπευε νὰ τὴν συστήσῃ στοὺς φίλους του, στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῶν Παρισίων, καὶ ἤθελε νὰ εἶνε ὑπερήφανος γι' αὐτήν.

Στὸ μεταξύ, δὲν ἔπαυε νὰ φροντίζῃ γι' αὐτὴν σὰν νοσοκόμος.

Καὶ ἦταν τόσο χαρούμενος, τόσο αἰσιόδοξος, ὥστε κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ στὴν ἄρρωστη ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ὑγεία του, ἀπὸ τὴν ξεχειλισμένη ζωτικότητά του.

—Εἶσαι καλύτερα, μικρούλα μου; τὴν ρωτοῦσε κάθε τόσο.

—Ναι ! τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη χαμογελῶντας.

—Τί σοῦ ἔλεγα ἐγώ; βροντοφώναξε τότε ὁ Φόρ. Θυμᾶσαι τί σοῦ ἔλεγα ; Κοντά μου θὰ γίνῃς καλά ! Κύτταξέ με ἐμένα... Εἶμαι θηρίο ! Μὲ μιὰ γροθιά μου μπορῶ νὰ γκρεμίσω τοῖχο ! Προκαλῶ τὴν ἀρρώστεια νἄρθῃ κοντά σου, ἂν τολμάῃ, καὶ νὰ σὲ πειράξῃ ! Θὰ τὴν ἀρτάξω μὲ τὰ δυὸ μου χέρια καὶ θὰ τῆς στρίψω τὸ λαιμό, σὰν ὄρνιθα !...

Καὶ ἡ Λίζα γελοῦσε σὰν μικρὸ παιδί...

Ποτὲ τῆς δὲν θὰ τὸ περιμένε νὰ γνωρίσῃ τέτοια εὐτυχία ! Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν καταδικασμένη νὰ περάσῃ ὁλόκληρη τὴ ζωή της στὸ κατάστημα. Ξαφνικὰ ὅμως παρουσιάστηκε ἕνας ἄγγελος, ὁ ὁποῖος τὴν τράβηξε μὲ τὰ στιβαρά του χέρια ἀπὸ τὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸ φῶς, στὸν ἥλιο !... Τὰ μάγουλά της ἄρχισαν σιγὰ - σιγὰ νὰ παίρνουν χρῶμα.. Μποροῦσε τώρα νὰ κάνῃ πεζοπορίᾳ ἀρκετῆς ὥρας, χωρὶς νὰ κουραστῇ. Καὶ ὁ κολοσσός, βλέποντας τὴ σημαντικὴ αὐτὴ βελτίωσι, χοροπηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του, ἐκδηλώνοντας τὸν ἐνθουσιασμό του μὲ ἀκατασχέτη φλυαρία...

. . . . . .

Ἕνα βράδυ ὅμως, ἐνῶ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ θέατρο, ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Ἡ Λίζα κρύωσε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ξύπνησε μὲ δυνατὸ βῆχα. Ἔτρεμε ὁλόκληρη καὶ τὰ δόντια της χτυπούσανε δυνατά.

Ὁ Λυσιὲν ἀνησύχησε. Ὡστοσο, φώνηξε ψύχραιμος.

—Δὲν εἶνε τίποτα ! εἶπε στὴ Λίζα. Μιὰ γριππούλα... Θὰ περάσῃ σὲ λίγες μέρες... Ἀφοῦ εἶμαι ἐγὼ κοντά σου, μὴ φοβᾶσαι τίποτα !...

Μὰ ὁ γιατρὸς ποὺ κύτταξε τὴ Λίζα, ἐν ἔβλεξε κι' αὐτὸς τόση αἰσιοδοξία

—Ἡ ἀσθενὴς πρέπει ν' ἀλλάξῃ κλίμα, εἶπε στὸ Λυσιέν. Τῆς χρειάζεται περισσότερος ἥλιος... Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὶς Κάννες. Διαφορετικά, δὲν μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ τίποτα...

Ἔφυγαν λοιπὸν γιὰ τὶς Κάννες. Ὁ Λυσιὲν ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατά, γιὰ νὰ δώσῃ φάρος καὶ ἐμπιστοσύνη στὴ Λίζα. Ἔβριζε τοὺς γιατροὺς καὶ τὰ γιατρικά, προκαλῶντας τὴν ἀστεία νὰ παλαίψῃ μαζί του, ἀπειλοῦσε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, τάβαζε μὲ Θεοὺς καὶ δαιμόνες, σύρλιαζε καὶ βρυχότανε !...

Καὶ ἡ Λίζα τὸν ἄκουγε μαγεμένη, θαυμάζοντας τὸν ἡμίθεό της... Μὰ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ χαμογελάσῃ... Ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις της νὰ φεύγουν σιγὰ - σιγά... Ὡστόσο, δὲν ἔλεγε τίποτα στὸ φίλο της... Ποιὸς ξέρει ! Ἴσως νὰ πίστευε κι' ἐκείνη ὅτι ὁ παντοδύναμος Λυσιὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν κάνῃ καλά !

Ἡ μέρες περνούσανε καὶ ἡ Λίζα δὲν ἔβλεπε καμμιὰ βελτίωσι. Ὁ Λυσιὲν δὲν ἔφευγε πειὰ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της. Μιὰ βαθειὰ ρυτίδα εἶχε σκάψει τὸ μέτωπό του. Αλλ' ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε καὶ πάλι σὰν βροντή, ὅταν ἔλεγε στὴ Λίζα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶται, ὅτι θὰ τὴν προστάτευε ἐναντίον ὅλων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων κινδύνων...

Ἕνα πρωὶ, ξύπνησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης. Ὁ ὕπνος τὸν εἶχε πάρει ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὴ φίλη του. Ἡ Λίζα κοιμότανε... Θεέ μου ! πόσο ἦταν ὠχρὴ ἐκείνο τὸ πρωΐ... Τὰ μάτια της ἦσαν στεφανωμένα μὲ μαῦρους κύκλους. Ὁ Λυσιὲν ἀνατέναξε βαθειά... Δὲν ἔχασε ὅμως τὸ θάρρος του. Καὶ γέρνοντας πάνω ἀπὸ τὴ Λίζα, ψιθύρισε :

—Κοιμήσου, ἀγαπημένη μου, καὶ μὴ φοβᾶσαι ! Ἐγὼ θὰ σὲ κάνω καλά ! Δὲν φοβᾶμαι τὸ θάνατο !... Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ κοντά μου !...

. . . . . .

Μὰ ἡ Λίζα δὲν θὰ ξανάκουγε πειὰ τὸ φίλο της !...

Εἶχε πεθάνει κείνη τὴ νύχτα, ἐνῶ ὁ Λυσιὲν κοιμότανε δίπλα της !...

Ἡ τελευταία της πνοὴ ἔφυγε ἐλαφρὰ κι' ἀθόρυβα, μ' ἕνα ἀναστεναγμό, ποὺ ξέφυγε μὲ παράπονο καὶ μὲ βογγητὸ εὐτυχίας !...

STEPHANE MANIER

ΤΙΚΟΤΗΤΑ ὅμως δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο φυτό, ποὺ τρέφεται ἀπὸ ἔντομα κι' ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μικρῶν ζώων».

Ἐδῶ τελειώνει τὸ ἄρθρο τῆς κ. Ζωρζέττας Λαμάρκ, τὸ ὁποῖο προκάλεσε ζωηρὲς συζητήσεις στοὺς ἐπιστήμονες τοῦ Παρισιοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν τὶς ἀγυρτεῖες καὶ τὶς μαγεῖες καὶ θεωροῦν αὐτοὺς τοὺς ὕποπτους μάγους ὡς τοὺς μεγαλυτέρους ἐγκληματίας τῆς ἐποχῆς μας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Σήμερα ἡ μαγεία ἔχει δικές της μεθόδους καὶ δὲν παραδέχεται τὰ δηλητηριώδη φίλτρα καὶ τὰ βότανα. Μὰ ἡ φήμη τοῦ φβότανου τῶν κρεμασμένων» ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ τρομοκρατῇ τοὺς ἁπλοϊκοὺς χωριάτες μὲ τὶς σατανικὲς ἰδιότητές του. Ὁ μανδραγόρας στὴν πραγμα-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κατὰ τὸ 1465, ὁ Γουτεμβέργιος ἔθεσε στὴ διάθεσι τοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὴ μεγαλειώδη ἐφεύρεσί του: Τὴν τυπογραφία.

Κι' ὡς τὸ 1500, ἡ Βενετία εἶχε τυπώσει 2835 τόμους βιβλίων, ἐνῶ ἡ Ρώμη 925 μόνον, τὸ Παρίσι 751, ἡ Κολωνία 530, καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλία μόνον... 141 τόμους !

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐ. ἔ. οἰκία ἐν Χαλανδρίῳ ἐκ 4 δωματίων ταπετσαρίας καὶ λοιπῶν χρειωδῶν, δι' ὁλοκλήρων τὴν θερινὴν περίοδον ἢ καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν συγχρόνως, μὲ ἐγκατάστασιν καλοριφὲρ κλπ. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΤΗΣ "ΧΩΡΑΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,,

Η παράδοξες ἐξομολογήσεις τοῦ ἐξερευνητοῦ Οὐίλλιαμ Σήμπρουκ. Η ἐπίσκεψί του σ' ἕναν ὑπάλληλο τῆς διοικήσεως τῆς Λιμπερίας. Ο δεκανεὺς μὲ τὸ κόκκινο χιτώνιο. Ο σατανικὸς «μίστερ Χάρρις». Μιὰ συνομιλία μὲ τὸν σαλπιγκτὴ Κλὸν καὶ τὸν Κροῦμεν. Η γελοιοποίησις τοῦ Σήμπρουκ στοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Ζάμπλι. Γιατὶ ἡ περιέργεια εἶνε πάντα ὁ χειρότερος ὁδηγὸς στὶς ἐξερευνήσεις, κλπ.

ΣΦΑΛΩΣ, ἡ περιέργεια εἶνε ὁ χειρότερος ὁδηγὸς γιὰ ἕναν ἐξερευνητὴ τῆς Νατούρης Ἱστορίας. Ξέρω ἐξ ἰδίας πείρας ὅτι σ' αὐτὴν τὴν ὑφήλιο τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς τραγικὲς περιπέτειές μου. Πῶς τώρα κατώρθωσα νὰ εἶμαι ἀκόμη ζωντανός, αὐτὸ βέβαια τὸ χρωστάω στὴ μεγάλη τύχη μου. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία, ποὺ μοῦ συνέβη στὴ Λιμπερία καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ἐκλαϊολογήσετε.

Κατὰ τὴν τελευταία μου ἐξερεύνηση, εἶχα φτάσει στὶς ὄχθες τοῦ ποτάμιου Καβαλύ. Πέρα, μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἐξωτικὰ δένδρα καὶ τοὺς πυκνοὺς θάμνους, ἁπλωνόταν ἡ χώρα τοῦ μυστηρίου, ἡ «Χώρα τῶν κακῶν πνευμάτων». Σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἡ μέρες εἶνε ἐπιτριχιαστικὲς καὶ ἡ νύχτα κρύβει πάντα ἕνα σωρὸ κινδύνους. Τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, συνηθισμένα στὴν εὔκολη λεία τους, ἤσαν γιὰ μᾶς ἀληθινὸ βάσανο. Ἀναγκαζόμαστε νὰ διακόπτουμε τὴν πορεία μας γιὰ νὰ ὑτερασπίσουμε τὴ ζωή μας, κ' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ τὸ ταξεῖδι μας γινόταν μαρτύριο. Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχα κάνει, ἔπρεπε νὰ βαδίζουμε πρὸς τὸ Νότο, πρὸς τὴ διεύθυνση ἑνὸς χωριοῦ ὀνομαζομένου Ζάμπλι. Ἐκεῖ μοῦ εἶχαν πεῖ ὅτι ὑπῆρχε ἕνας σταθμὸς μ ἕναν ὑπάλληλο τῆς διοικήσεως τῆς Λιμπερίας. Ἐκεῖ θὰ ξεκουραζόμουστε, πρὶν προχωρήσουμε μέσα στὴν ἄγρια περιοχή. Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι σταθήκαμε πολὺ τυχεροί. Στὸ Ζάμπλι φτάσαμε στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Τὸ μικρὸ χωριὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ εἴκοσι περίπου καλύβες, νύφα ἀπὸ ἕναν κεντρικὸ περίβολο, ποὺ θὰ ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία ὁ σταθμὸς τῆς διοικήσεως, γιατὶ ἀπάνω σ' αὐτὸν ὑψωνόταν μιὰ βρώμικη κα ξεθωριασμένη σημαία.

Μερικοὶ ἰθαγενεῖς μᾶς κύτταξαν ἀπὸ μακρυά, κανεὶς ὅμως δὲν ἤρθε νὰ μᾶς προσφέρη νερό, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά τους. Η πόρτα τοῦ περιβόλου ἦταν ἀνοιχτή. Ἄφησα τοὺς μαύρους μου, τὸ φορτίο καὶ τὶς ἀποσκευές μου, κ' ἀφοῦ διέταξα τὸν σαλπιγκτή μου νὰ τοὺς ἐπιβλέψη, μπῆκα μόνος στὸ...διοικητήριο. Ἕνας δεκανέας μὲ γυμνὰ πόδια καὶ χωρὶς πανταλόνι, ποὺ φοροῦσε μόνο ἕνα λινδιασμένο κόκκινο χιτώνιο καὶ κρατοῦσε ἕνα ὅπλο, μοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο καὶ μὲ ρώτησε στὴ διάλεκτο Πιτζὶν τί ἤθελα. Στὸ κέντρο τοῦ περιβόλου ὑψωνόταν ἕνα μεγάλο τετράγωνο σπίτι. Ἦταν τὸ διοικητήριο. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἔβλεπε ὅμως κανεὶς ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀνθρώπινη ψυχή. Ἦταν ἐρειπωμένο καὶ σ' ἄθλια κατάσταση. Δήλωσα ὅμως στὸν παράξενο δεκανέα ὅτι ἤμουν ἐξερευνητὴς κ' ὅτι ἤθελα νὰ δῶ τὸν διοικητή. Μοῦ ἀπάντησε μὲ ψυχρότητα τὸ χέρι καὶ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα κακίας, ποὺ μ' ἔκανε νὰ παγώσω ἀπὸ τὸ φόβο μου. Γρήγορα ὅμως ἀνέκτησα τὴν ψυχραιμία μου καὶ τοῦ ἐξήγησα σὲ κοινὴ Ἀγγλοαμερικανικὴ γλῶσσα ποιὸς ἤμουν καὶ τί ἤθελα. Μοῦ ἀπάντησε σὲ κυλιὰ διάλεκτο Πιτζὶν καὶ Μπαμπαρά.

Ἄρχισα νὰ αἰσθάνουμαι ἀνησυχία καὶ κάποια κρυφὴ ἔχθρα καὶ ταραχή. Αὐτὸς ὁ «μίστερ Χάρρις» δὲν μ' εἶχε παρακαλέσει οὔτε νὰ καθήσω, δὲν μοῦ εἶχε προτείνει νὰ μοῦ **προσφέρη ἐν'** ἀναψυκτικὸ κι' οὔτε μοῦ εἶχ' εὐχηθῆ τὸ καλῶς ἦλθα. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ τοῦ ἀπαντήσω στὴν ἴδια χυδαία διάλεκτο, μετρῶντας τὰ λόγια μου :

—Ἀκοῦτε, τοῦ εἶπα, δὲν εἶμαι οὔτε ἔμπορος, οὔτε πολιτικός, καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐκμεταλλευθῶ. Εἶμαι ἕνας πολίτης Ἀμερικανός, ἕνας ἰδιώτης. Γράφω βιβλία. Παντοῦ, σ' ὅλη τὴν Ἀφρική, μ' ὑποδέχτηκαν μὲ φιλία κι' οἱ μαῦροι κι' οἱ λευκοί. Τώρα βρίσκομαι στὴ χώρα σας, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, συνδέεται μὲ φιλία μὲ τὴν Ἀμερική. Σᾶς δηλώνω ὅτι ἔχω φέρει μαζύ τι, γιὰ κάποιο ἀνεξήγητο ἀκόμη λόγο, ἦταν εὐτυχὴς ποὺ δὲν εἶχα χαθεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ βεβαωθῆ γι' αὐτό. Σηκώθηκα τότε ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ τοῦ εἶπα :

—Καθὼς βλέπετε, βρίσκομαι ἐδῶ στὴ χώρα σας. Τί θὰ κάνετε; Ἀντιπροσωπεύετε τὴν τοπικὴ ἀρχή. Ἂν δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ παραμείνω στὴ χώρα σας, πέστε μου νὰ φύγω. Θὰ γυρίσω στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀνεχώρησα...

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ γάτος ἔδειξε τὰ νύχια του.

—Εἰσθωκατε στὸ ἔδαφός μας, εἶπε ὁ μίστερ Χάρρις. Εἶνε σοβαρὸ αὐτό.

—Λέτε ἀνοησίες καὶ τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά. Ἐλάτε, τί ζητᾶτε νὰ κάνετε ; Εἶσαστε ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκφράζεσθε μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς γύρευε ἀπὸ μένα. Η ἐλαχίστη ἐπαφὴ μὲ τὴν Μονροβία χρειαζόταν περισσότερο ἀπὸ ἕνα μήνα.

Μοῦ ἀπάντησε :

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ περμμένετε. Τὴν εἶχα πάθει. Καὶ μὲ τὸν πιὸ ὑποκριτικὸ τρόπο.

Δὲν ἐπρόκειτο τώρα γιὰ τοὺς τέσσερες ἀπλησμένους σκοπούς, ποὺ ἔσωναν τώρα στὰ σοβαρὰ τὴ δουλειά τους. Θὰ μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ σταθμοῦ ἢ τουλάχιστον φανταζόμουν ὅτι μποροῦσα. Μὰ ὁ ἥλιος θὰ ἔδυε σὲ μιὰ ὥρα καὶ δὲν θὰ εἶχαμε τότε καμμιὰ τύχη νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ μίστερ Χάρρις.

Ἔφυγε, κι' ἐγὼ περίμενα, ἀνάβοντας ἕν' ἄλλο τσιγάρο. Ἤμουν περισσότερο θυμωμένος καὶ στενοχωρημένος, παρὰ σοβαρὰ ἀνήσυχος. Οἱ αὐτὰ ὅμως δὲν μοῦ φαινόντουσαν ἰδιόλου εὐχάριστα. Σχεδὸν ἀμέσως ἐπέστρεψε μ' ἕναν Κροῦμεν (ἰροῦσε ἕνα χιτώνιο, εἶχε γένι τράγου, μύτη ἀετοῦ κι' ἕνα πρόσωπο ἀπὸ ἄγριο καὶ πὸ σκληρὸ ἀπὸ τὸ δικό του, μὰ λιγώτερο ὑπαστο, ζετο σὲ κοινὴ διάλεκτο Πιτζίν. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἀνῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ σταθμοῦ. Θὰ θουλος τοῦ μίστερ Χάρρις. Αὐτὸ τὸ νέο πρόσωπο μοῦ ζήτησε νὰ ἐ ὁ μίστερ Χάρρις εἶχε ἀνάγκη ἐνμη περισσότερο ἀπ' αὐτόν. Ἐπιτυ-ςα τὸν σαλπιγκτή μου Μόρι μαζύ τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ στείλω ἕνα σκοπὸ στὸν σαλπιγκτή μου γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι μοῦ χρειαζόταν γιὰ διερμηνεύς. Ἤρθε πολὺ ὑπερήφανος, μὲ τὴν κουρελιασμένη στολή του, μὲ τὴν περροῦκα του ἀπὸ τριχες πιθήκου μὲ τὴν σάλπιγγά του στ' ἀριστερὸ χέρι καὶ χαιρέτησε μὲ τέτοιο ὑπέροχο τρόπο, ὥστε οἱ σοπ στ' θηκαν προσοχή !

Ὁ σαλπιγκτής μου βάδιζε μὲ μεγαλοπρέπεια, σὰν σὲ στρατιωτικὴ παρέλαση. Στάθηκε σοβαρός, ὄρθιος μεν τὸν κύτταξε αὐστηρὰ καὶ μοῦ δες, σὲ μια γλῶσσα ποὺ ποτὲ ὥλοτε δὲν εἶχα ἀκούσει. Τὸ πρόσωπο κι' ἀπέτισε στὴ διάλεκτο Μπαρμπαρά :

—Τί φαμοῦ (δὲν καταλαβαίνω). Ὁ Κροῦμεν κάτι εἶπε πάλι. Τὸ πρόσωπο τοῦ σαλπιγκτοῦ ἔδειξε ποσοστέρη ἀπάθεια καὶ μιὰ ἀπελπισμένη ἔκφρασι. Ἀδύνατος ἡ σπανεσνονήσις. Τέλος ὁ Κροῦμεν κι' ὁ μίσυτερ Χάρρις, μὲ τὸ βλέμμα στὴν ἀρχὴ προσηλωμένο πάνω στὸν σαλπιγκτή μου, ἔκαναν ἕνα εἶδος συνδιασκέψεως στὴν ἐξαίτερη διάλεκτό τους.

Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ἀφοῦ μᾶς ἔκλεισαν σὲ μιὰ καλύβα καὶ μᾶς ἔφρούησαν μὲ σκοποὺς, δείχνοντας φανερὰ ὅτι μᾶς θεωροῦσαν ὡς αἰχμαλώτους, ὁ σαλπιγκτὴς Κλὸν μοῦ ἔδωσε μιὰ ἀκριβῆ καὶ πλήρη μετάφραση τῆς συνδιασκέψεως τῶν δύο ὑποκειμένων. Τὴν εἶχε προσέξει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος κι' ἰδοὺ τί εἶχε διαμειφθῆ:

Ὁ μίστερ Χάρρις. — Εἶδες ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποσκευές του ! Μοῦ εἶπε ὅτι ἔχει φέρει μαζύ του τρόφιμα καὶ πολλὰ δῶρα ! Ἔχω πληροφορίες ὅτι ἔχει καὶ πολὺ ροῦμι καθὼς καὶ πολεμοφόδια. Εἶδες ἐκεῖνο τὸ κυνηγετικὸ ὅπλο του ;...

Ὁ Κροῦμεν. — Σοῦ λέω νὰ κυττάξης τὴν κυλόττα του. Δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὲς ἡ κυλόττες ἐμένα ! Καὶ σοῦ λέω πάλι νὰ κυττάξης τὶς μπότες του...

Ὁ μίστερ Χάρρις.—Ἀλλὰ μοῦ δήλωσε ὁ ἴδιος ὅτι εἶνε ἰδιώτης ποὺ ταξειδεύει. Κι' ἔπειτα, δὲν προσεξες μὲ τί τρόπο μοῦ φέρεται ; Πάντοτε μ' εὐγένεια, σὰν νὰ μὲ φοβᾶται. Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ ἐξακριβώσῃς. Δὲν ἔχει καμμιὰ δύναμι νὰ μᾶς διατάξη.

Ὁ Κροῦμεν. — Γιὰ κύτταξε καλύτερα τὰ ροῦχα του. Ἔχω ἀνεβῆ πάνω σὲ καράβια ποὺ ἔρχοντα χωρημένος, παρὰ σοβαρὰ ἀνήσυχος. ταν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τὰ ροῦχα του εἶνε βρώμικα καὶ δὲν μ' ἀρέσουν καὶ τὶς μπότες του τὶς συχαίνομαι. Κύτταξα μήπως ἀνακαλύψω στὰ μανίκια του ἐκεῖνα τὰ σημάδια ποὺ

ὄξουν γιὰ τὰ τραύματα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν βρῆκα αὐτὰ τὰ σημάδια, νὰ εἶσαι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ βρῆς χρυσᾶ γαλόνια κρυμμένα κάπου μέσα στὸ καβούτι του καὶ θὰ μετανοήσης. Θὰ ἔχουμε ταραχὲς ἀργότερα...

Αὐτὸ λοιπὸν ἐπιζητοῦσε. Μὲ τὴν καλύτερη θέλησι τοῦ κόσμου, ἐπιθυμοῦσαν νὰ μ' ἀπογυμνώσουν, μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ πείσουν τὸν ἑαυτό τους ὅτι αὐτὴ ἡ πρᾶξις δὲν θὰ εἶχε ἐπακόλουθα. Μισοῦσα αὐτὸ τὸν μίστερ Χάρρις μὲ τοὺς σατανικοὺς τρόπους καὶ τὴν ἀγαθὴ ἐμφάνισι. Γιατί, σύμφωνα μὲ τὶς συμπληρωματικὲς πληροφορίες τοῦ σαλπιγκτή μου, ἐκεῖνος ποὺ βρῆκε τὴν ὀλιγώτερο εὐχάριστη μέθοδο τῆς λωποδυσίας μας δὲν ἦταν ὁ ἅγιος Κρούμεν, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ παράξενος διοικητής ! Εἶχε σκεφθῆ δηλαδὴ νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγουμε καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔπεφτε ἡ σκοτεινὴ νύχτα στὸ παρθένο δάσος, νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ καὶ νὰ μᾶς ἀπογυμνώσῃ !... Ὁ Κροῦμεν ὅμως εἶχε ἀντίθετη γνώμη. Κι' ἔτσι σκέφτηκα ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάνω, ἦταν νὰ παραμείνω στὴν καλύβα. Ἐλεελογοῦσα ὡστόσο τὸν ἑαυτό μου, γιατί εἶχα τὴν περιέργεια νὰ ἐπασκεφθῶ αὐτὸ τὸν διοικητὴ τῆς Λιμπερίας καὶ δὲν τραβοῦσα ἥσυχα τὸ δρόμο μου καὶ νὰ κατασκηνώσω μέσα στὸ δάσος, ὅπου τὰ θηρία ἤσαν πιὸ ἥμερα ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ πρωΐ, ὁ ἴδιος ὁ μίστερ Χάρρις ἦρθε νὰ μᾶς ἀναγγείλη ὅτι εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ γυρίσουμε πάλι στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Καβαλύ. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τοῦ ἀρήσουμε τὶς ἀποσκευές μου, τὶς μπόττες μου καὶ τὴν κυλόττα μου, ἡ ὁποία τόσο εἶχε σκανδαλίσει τὸν Κροῦμεν ! Διαμαρτυρήθηκα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι καὶ τὸν φοβέρισα ὅτι θὰ τὸν κατήγγειλα στὶς ἀρχὲς τῆς Λιμπερίας. Ἀλλὰ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὶς ὑποδείξεις του, ἂν ἀγαποῦσα τὴ ζωή μου. Ἔτσι, λυσσασμένος χυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ φιμό μου, ἀναγκάστηκα νὰ τὸν ἀρήσω νὰ μοῦ κλέψῃ τὰ πράγματά μου καὶ νὰ φύγω μόνος μου ἀπὸ τὸ Ζάμπλι, σὰν ζητιάνος. Ὅλοι οἱ μαῦροι τοῦ καραβανιοῦ, ὕστερ' ἀπὸ τὴ γελοιοποίησί μου, μ' εἶχαν ἐγκαταλείψει. Ὁ μόνος ποὺ μοῦ εἶχε μείνει πιστός, ἦταν ὁ σαλπιγκτής μου. Ὁ κακόμοιρος προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ, βρίζοντας αὐτὸν τὸν...ἐπίσημο ὡροῆντας. Πρώτη φορὰ εἶχα πάθει ἕνα τέτοιο ρεζιλίκι, κι' αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας μου. Ἔχω διάθεσι νὰ πιστεύω πειὰ ὅτι ἡ περιέργεια εἶνε ὁ χειρότερος ὁδηγὸς κάθε ἐξερευνητοῦ τῆς Μαύρης Ἠπείρου.

Ἐπὶ ἀρκετὸ καιρὸ μετὰ τὸν αἰμητρό αὐτὸ καυγᾶ τους, τὰ δυὸ σκυλλιὰ ἔζησαν χωριστά. περιφερειακὰ τὸν κύριό τους μέσα σμένα ἀπὸ τὸν κύριό τους μέσα σὲ δυὸ ξύλινα σπιτάκια. Ἀλλὰ με τὰ τὴν ἐπούωσι τῶν πληγῶν τῆς Τζέλμας, ὁ κύριός τους τὰ ἄφησε ἐλεύθερα καὶ τὰ δύο. Ὁ Βίσμαρκ τότε ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὴ συτρόφισσα τους καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἀσπρίζῃ μὲ τὴν μακριὰ γλῶσσα του καὶ νὰ τὴν δείχνῃ τὰ φιλιὰ του αἰσθήματα, ἀλλὰ ἡ Τζέλμα παρέμεινε ψυχρή. Κι' ὄχι μόνο ἐν' ἀνταποκρίθηκε στὶς χάρες του, ἀλλὰ καὶ τὸβαλε στὰ πόδια κ' ἔφυγε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔτσι ἡ Τζέλμα ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ κυρίου της, ὁ ὁποῖος ἀπέδωσε τὴ φυγή της στὸ φόβο της.

Μὰ ἡ ἐξαφάνισις τῆς Τζέλμας δὲν ἦταν ὁριστική. Ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸν περίπου μέρες, ἡ ὡραία φυγὰς ἐπέστρεψε, ὄχι ὅμως μόνη της, ἀλλὰ μαζὺ μὲ ἕνα γιγαντόσωμο καὶ ἀγριο τσοπανόσκυλλο !... Η Τζέλμα ἔφερε περίλαμπο, μὲ τὴν οὐρὰ κάτω ἀπ' τὰ σκέλια. Καὶ τότε ἡ ὡραία ἐκδικήτρια πλησίασε τὸν ἀγαπημένο της «σύζυγο», τὸν μισοανασήθηκε τὸ Βίσμαρκ, ξαπλώθηκε πλάι του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ τὶς πληγές του. Κι' αὐτός, σωφρονισμένος ἴσως, δέχτηκε τὶς περιποιήσεις της.

Κι' ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ ξανάρχισαν τὴν παλιά τους ἀγαπημένη κι' ἀρμονικὴ συμβίωσι.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο δείχνει ὅτι τὰ σκυλλιά, ὅπως καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐξελιγμένα εἴδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἔχουν ἀξιοσημείωτες πνευματικὲς ἱκανότητες κι' ὅτι μποροῦν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν σχέδια ἀρκετὰ πολύπλοκα.

* * *

Τὰ ζῶα, ἀναφορικῶς μὲ ὡρισμένες ψυχικὲς λειτουργίες, εἶνε ἀνάγλυφα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Η ὑτεροχή τους μάλιστα, ὡς πρὸς τὴ δύναμι τῆς προαισθήσεως — ἡ προαίσθησις εἶνε πολὺ περισσότερο ψυχικὴ λειτουργία, παρὰ ἐνστικτώδης — εἶνε ἀναμφισβήτητη. Μεταξὺ τῶν πολλῶν γνωστῶν ντοκουμέντων γιὰ τὴ δύναμι ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα νὰ προαισθάνωνται τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὰ ἴδια ἢ ἀγαπητά τους πρόσωπα, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἀκόλουθο :

Ὁ διάσημος Ἄγγλος καλλιτέχνης Οὐίλλιαμ Τεράϊς δολοφονήθηκε κατὰ τὸ 1901 ἀπὸ κάποιον παράφρονα, ἐνῶ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου. Λοιπόν, ὁ πιστὸς σκύλλος τοῦ καλλιτέχνου, ἕνα μεγαλόσωμο καὶ ἐξυπνότατο σκυλλὶ τῆς Νέας Γῆς, λίγη ὥρα πρὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ κυρίου του, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ λυπητερὰ καὶ τρομαγμένα καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ φύγῃ, νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ποὺ βρισκόταν ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ Τεράϊς ἀπησύχησαν στὸ τέλος καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὁδηγήσουν τὸ σκυλλὶ στὸν κύριό του, ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο, ἔμαθαν κατάπληκτοι ὅτι ὁ Τεράϊς δὲν ζοῦσε πειά. Κατὰ τὸν ἀρμάδιο συνεγράφη τοῦ δελτίου τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, ὁ σκύλλος προαισθάνθηκε τὴ δολοφονία τοῦ κυρίου του μιὰ ὁλόκληρη ὥρα πρὸ τῆς διαπράξεώς της.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΚΥΛΛΩΝ

Τί ἀφηγεῖται ἕνας συνεργάτης τοῦ Παρισινοῦ «Χρόνου». Οἱ δυὸ σκύλλοι τῆς Καβάλλας. Πῶς τσακώθηκε τὸ ἀνδρόγυνο. Ο ἐκδικητὴς τῆς συζύγου. Πῶς οἱ δυὸ σκύλλοι ἀγαπήθηκαν πάλι. Ο σκύλλος τοῦ Ἄγγλου καλλιτέχνου Τεράϊς. Πῶς προαισθάνθηκε τὴν δολοφονία τοῦ κυρίου του, κτλ.

Γάλλος συγγραφεὺς Καρνὰ ἐδημοσίευσε στὸ «Χρόνο» τῶν Παρισίων τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1915 τὴν ἀκόλουθη δραματικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν σκύλλων, ἡ ὁποία συνέβη στὴν Καβάλλα :

«Ο Βίσμαρκ καὶ ἡ Τζέλμα, δυὸ μεγαλοπρεπῆ κυνηγετικὰ σκυλλιά, ζοῦσαν ἐπὶ πέντε χρόνια μονιασμένα καὶ ἀγαπημένα. Μιὰ μέρα ὅμως ἐντελῶς ἀπρόοπτα καὶ ἀγνωστον γιὰ ποιὰ αἰτία, ὁ Βίσμαρκ ρίχτηκε ἐναντίον τῆς συντρόφισσάς του καὶ τὴν ξέσκισε γιὰ καλά, μὲ τὶς ἄγριες διαχωματιές ποὺ τῆς ἔδωσε. Τόση δὲ ἦταν ἡ μανία του, ὥστε θὰ κατασπάραζε τὴν «ἀγαπημένη» του, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἐγκαιρως ὁ κύριός του.

Ἐπὶ ἀρκετὸ καιρὸ μετὰ τὸν αἰμητρό αὐτὸ καυγᾶ τους, τὰ δυὸ σκυλλιὰ ἔζησαν χωριστά. περιφερειακὰ τὸν κύριό τους μέσα σμένα ἀπὸ τὸν κύριό τους μέσα σὲ δυὸ ξύλινα σπιτάκια. Ἀλλὰ με τὰ τὴν ἐπούωσι τῶν πληγῶν τῆς Τζέλμας, ὁ κύριός τους τὰ ἄφησε ἐλεύθερα καὶ τὰ δύο. Ὁ Βίσμαρκ τότε ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὴ συτρόφισσα τους καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἀσπρίζῃ μὲ τὴν μακριὰ γλῶσσα του καὶ νὰ τὴν δείχνῃ τὰ φιλιὰ του αἰσθήματα, ἀλλὰ ἡ Τζέλμα παρέμεινε ψυχρή. Κι' ὄχι μόνο ἐν' ἀνταποκρίθηκε στὶς χάρες του, ἀλλὰ καὶ τὸβαλε στὰ πόδια κ' ἔφυγε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔτσι ἡ Τζέλμα ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ κυρίου της, ὁ ὁποῖος ἀπέδωσε τὴ φυγή της στὸ φόβο της.

Μὰ ἡ ἐξαφάνισις τῆς Τζέλμας δὲν ἦταν ὁριστική. Ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸν περίπου μέρες, ἡ ὡραία φυγὰς ἐπέστρεψε, ὄχι ὅμως μόνη της, ἀλλὰ μαζὺ μὲ ἕνα γιγαντόσωμο καὶ ἀγριο τσοπανόσκυλλο !... Η Τζέλμα ἔφερε περίλαμπο, μὲ τὴν οὐρὰ κάτω ἀπ' τὰ σκέλια. Καὶ τότε ἡ ὡραία ἐκδικήτρια πλησίασε τὸν ἀγαπημένο της «σύζυγο», τὸν μισοανασήθηκε τὸ Βίσμαρκ, ξαπλώθηκε πλάι του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ τὶς πληγές του. Κι' αὐτός, σωφρονισμένος ἴσως, δέχτηκε τὶς περιποιήσεις της.

Κι' ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ ξανάρχισαν τὴν παλιά τους ἀγαπημένη κι' ἀρμονικὴ συμβίωσι.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο δείχνει ὅτι τὰ σκυλλιά, ὅπως καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐξελιγμένα εἴδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἔχουν ἀξιοσημείωτες πνευματικὲς ἱκανότητες κι' ὅτι μποροῦν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν σχέδια ἀρκετὰ πολύπλοκα.

* * *

Τὰ ζῶα, ἀναφορικῶς μὲ ὡρισμένες ψυχικὲς λειτουργίες, εἶνε ἀνάγλυφα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Η ὑτεροχή τους μάλιστα, ὡς πρὸς τὴ δύναμι τῆς προαισθήσεως — ἡ προαίσθησις εἶνε πολὺ περισσότερο ψυχικὴ λειτουργία, παρὰ ἐνστικτώδης — εἶνε ἀναμφισβήτητη. Μεταξὺ τῶν πολλῶν γνωστῶν ντοκουμέντων γιὰ τὴ δύναμι ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα νὰ προαισθάνωνται τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὰ ἴδια ἢ ἀγαπητά τους πρόσωπα, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἀκόλουθο :

Ὁ διάσημος Ἄγγλος καλλιτέχνης Οὐίλλιαμ Τεράϊς δολοφονήθηκε κατὰ τὸ 1901 ἀπὸ κάποιον παράφρονα, ἐνῶ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου. Λοιπόν, ὁ πιστὸς σκύλλος τοῦ καλλιτέχνου, ἕνα μεγαλόσωμο καὶ ἐξυπνότατο σκυλλὶ τῆς Νέας Γῆς, λίγη ὥρα πρὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ κυρίου του, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ λυπητερὰ καὶ τρομαγμένα καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ φύγῃ, νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ποὺ βρισκόταν ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ Τεράϊς ἀπησύχησαν στὸ τέλος καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὁδηγήσουν τὸ σκυλλὶ στὸν κύριό του, ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο, ἔμαθαν κατάπληκτοι ὅτι ὁ Τεράϊς δὲν ζοῦσε πειά. Κατὰ τὸν ἀρμάδιο συνεγράφη τοῦ δελτίου τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, ὁ σκύλλος προαισθάνθηκε τὴ δολοφονία τοῦ κυρίου του μιὰ ὁλόκληρη ὥρα πρὸ τῆς διαπράξεώς της.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Η Μώριν Ο'Σοὺλλιβαν κ' ὁ Ρόμπερτ Ταὺλορ ἄρχισαν στὰ «στοϊντιο» τῆς «Μέτρο» τὸ «γύρισμα» ἑνὸς καινούργιου φίλμ τοῦ Ἔντουαρντ Σέντγουϊκ, στὸ ὁποῖο ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ Τζόνυ Βαϊσμοὺλερ ὑποδύεται ἕναν πολὺ ἐνδιαφέροντα ρόλο.

* * *

Οἱ πρῶτοι «ἀστέρες» τῆς «Μέτρο» ἦσαν ἡ Λίλιαν Γκὺς, ἡ Μαὶη Μούρραϋ, ὁ Λὸν Τσάνεϋ καὶ ὁ Ραμὸν Νοβάρρο. Ὅσο γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ἔπαιξε ἀκόμη σὲ Σουηδικὰ ἔργα καὶ μόνο ὅταν γνώρισε τὸν Μάουριτς Στίλερ ἀξιώθηκε νἀφήσῃ τὴν πατρίδα της καὶ νὰ ἔ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σὲ κάθε στιγμὴ ἐγκάρδιες προπόσεις ἀντηλλάσσοντο. Σὰν ἄξιοι ἀντίπαλοι, ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ὁ ντετέκτιβ δὲν ἔπιναν οὔτε μιὰ σταγόνα λιγώτερο, οὔτε μιὰ σταγόνα περισσότερο ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον.

Ἀφοῦ ἔφαγαν τὸν ἀστακὸ καὶ τὸ κατόπουλο, ὁ Σὰρλ δέχτηκε τὸ σιγαρέττο ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ καθηγητής.

—Συνήθεια Ἀμερικανικὴ νὰ καπνίζω πρὶν ἀπ' τὰ ἐπιδόρπια. Ἔτσι φαίνεται πιὸ νόστιμο τὸ τυρὶ καὶ πιὸ δροσερὰ τὰ φροῦτα.

Ὁ Σὰρλ φύσηξε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸν καπνὸ τοῦ σιγαρέττου του. Ἐπιτέλους, ἡ στιγμὴ τοῦ θριάμβου του πλησίαζε.

Καθὼς καθάριζε μὲ μπανάνα, εἶπε :

—Δὲν σᾶς συνέβη συχνά, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τόσο γόνιμης σταδιοδρομίας σας, νὰ προσέξετε ὅτι, καὶ σ' αὐτὲς τὶς πιὸ τραγικὲς περιστάσεις ἀκόμα, ὑπάρχουν μερικὰ εὔθυμα σημεῖα ; Δὲν ἀνακαλύψατε καμμιὰ φορά, στὶς ἐρευνές σας, μερικὰ παράδοξα πράγματα, ποὺ ἱκανοποίησαν τὸ γοῦστο σας ;

—Μὰ βέβαια! εἶπε ὁ Λουσίντο. Ἐξ ἄλλου κι' ἡ ζωή ἡ ἴδια εἶνε ἕνας τερατώδης συνδυασμὸς γέλιων καὶ δακρύων. Νά, ἀκοῦστε μιὰ σχετικὴ ἱστορία.

Ζωηρά, ὁ Σὰρλ τὸν διέκοψε :

—Περιμένετε! Θέλετε νὰ βάλουμε ἕνα στοίχημα : Θὰ κερδίσω ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό μας διηγηθῆ τὴν πιὸ ὄμορφη σχετικὴ ἱστορία.

—Μπράβο! Ἐξ ἄλλου, τί πιὸ εὐχάριστο μποροῦμε νὰ ποῦμε, καθὼς θὰ πίνουμε τὰ κονιάκ μας ; Μιὰ στιγμὴ ὅμως, σᾶς παρακαλῶ...

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἔγνεψε στὸν ὑπηρέτη ποὺ ξέστρωνε τὸ τραπέζι :

—Ὅταν θὰ τελειώσης, τοῦ εἶπε, μπορεῖς ν' ἀποσυρθῆς. Εἰδοποίησε ἐπίσης τὴ μαγείρισσα ὅτι δὲν θὰ τὴ χρειαστῶ πειά.

Καί, καθὼς ἐξαπλώνηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, πρόσθεσε :

—Λατρεύω τὴ μοναξιά. Καὶ ἡ καλύτερη στιγμὴ τῆς ἡμέρας γιὰ μένα εἶνε αὐτή, ποὺ ἀφοῦ σύνουν οἱ ὑπηρέτες — δὲν θέλω νὰ κοιμοῦνται ἐδῶ — νοιώθω τὸν ἑαυτό μου μόνο, ἀπολαυ-θρωπεμένο ἀπ' τὸν κόσμο... Δὲν ἀνέχομαι παρὰ τὸ βοηθό μου, ποὺ εἶνε τὸ πιὸ σιωπηλὸ πλάσμα τοῦ κόσμου καὶ ὁ ὁποῖος, ἐξ ἄλλου, δὲν γυρίζει ποτὲ πρὶν ἀπ' τὶς δυὸ τὸ πρωΐ. Μὰ ἔφυγα ἀπ' τὸ θέμα μας. Ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ στοίχημα. Δεχθῆτε ἕνα ποῦρο κι' ἀρχίσατε. Σᾶς ἀκούω!

—Ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Σὰρλ. Ἀρχίστε πρῶτος.

—Ὄχι, ἀρχίστε σεῖς!

—Οὔτε ἐγὼ δὲν ἀρχίζω.

—Τότε ἂς ἀποφασίση ἡ τύχη.

—Ἔστω.

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε μιὰ χρυσὴ λίρα ἀπ' τὸ πορτοφόλι του, τὴν ὁποία ἔδωσε στὸν ἀστυνομικό.

—Ἡ κορώνα δική σας. Τὰ γράμματα δικά μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς πέταξε τὴ λίρα ὥς τὸ ταβάνι καί, ξαναπιάνοντάς την στὸ χέρι του, τὴν κύτταξε.

—Κορώνα! εἶπε. Τότε ἀρχίζω ἐγώ.

Τινάζοντας τὴ στάχτη τοῦ πούρου του, ὁ Σὰρλ σταύρωσε τὰ πόδια του. Ἀπὸ μέσα του, βλαστημοῦσε ἐναντίον τῆς τύχης του. Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ κέρδιζε ἂν τὴ διηγόταν τελευταία. Μὰ ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς τύχης καὶ νὰ μιλήση.

—Παραλείπω τὶς λεπτομέρειες, εἶπε. Δὲν θὰ χρησιμεύουν, παρὰ νὰ μπερδέψουν τὴν ἱστορία μου. Τὰ ὀνόματα, τὰ μέρη, ἡ χρονολογίες, λίγο ἐνδιαφέρουν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

»Λοιπόν, μιὰ μέρα εἶχα πάει γιὰ ὑπηρεσία σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι. Ἐκεῖ συνάντησα ἕναν παληὸ συνάδελφό μου, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν ἀστυνομία τοῦ τόπου. Ἡ ὑποδοχή του ἦταν ἐγκάρδια καὶ μὲ πῆρε γιὰ νὰ μοῦ κάνη τὸ τραπέζι.

»Μὰ μόλις εἴχαμε ἀρχίσει νὰ τρῶμε, ἔφτασε ἕνας ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχαν ἀνακαλύψει ἕνα πτῶμα σὲ κάποιο καταγώγιο.

»—Περίμενέ με ἐδῶ! μοῦ εἶπε ὁ παληὸς συνάδελφός μου. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτε καλύτερο, παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, καὶ τὸν συνώδευσα.

»Ὅταν φτάσαμε στὸ καταγώγιο, ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα, ὁ φίλος μου ἄρχισε ν' ἀνακρίνη τὴν ἰδιοκτήτριά του. Ἐγὼ πλησίασα τὸ πτῶμα, ποὺ κοίτοταν σὲ μιὰ λίμνη αἵματος. Εἶχε δεχτῆ μιὰ τρομερὴ μαχαιριὰ κατάστηθα.

»Ξέρω πολλοὺς ἀνθρώπους, γεροὺς ὡστόσο στὰ νεῦρα τους, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντικρύσουν ἕνα τέτοιο θέαμα. Μὰ καὶ σὲ μένα τὸν ἴδιο, τὸ θέαμα ἑνὸς σκύλλου διαμελισμένου φτάνει νὰ μοῦ ἀναστατώση τὴν καρδιά. Ὡστόσο, μπορῶ καὶ ἐξετάζω μὲ τὴν μεγαλείτερη ἀδιαφορία καὶ τὰ πιὸ σακατεμένα πτώματα. Ἐπαγγελματικὴ συνήθεια, βλέπετε...

»Φαντάζεστε λοιπὸν ποιὰ ἦταν ἡ ἐκπληξί μου, ὅταν εἶδα πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν σωριασμένος ἔτσι μπρὸς στὰ πόδια μου ἦταν ἕνα ὑπόκειμενον ποὺ μοῦ εἶχε σκαρώσει μιὰ πολὺ ἄσχημη δουλειὰ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν. Ἐρεύνησα τὶς τσέπες του, χωρὶς νὰ βρῶ τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Μὰ ξέφρια ἔνοιωσα κάτι σὰν θάμπωμα : Τὸ χέρι μου εἶχε ἀγγίξει τὸ στῆθος του καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ξεχώρισα ἕνα ἀδύνατο χτυποκάρδι.

»Ἔστειλα ἀμέσως νὰ φωνάξουν γιατρό. Καὶ ἡ πάλη γιὰ ν' ἀναστήσουμε αὐτὸ τὸ νεκρὸ ἄρχισε.

»—Ὑπάρχει μιὰ πιθανότης στὶς χίλιες νὰ τὸν κάνω ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του, μοῦ εἶχε πῆ ὁ γιατρός.

»Καὶ ὅμως ἔπρεπε, ἔπρεπε ἀπολύτως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του : Θὰ ἔδινα ὅ,τι ἔχω στὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήση. Θὰ μάθετε σὲ λίγο τὸ γιατί.

»Μισὴ ὥρα, τρία τέταρτα πέρασαν.

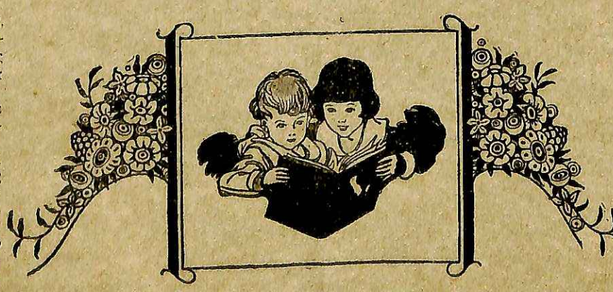

»Ὁ γιατρὸς κι' ἐγώ, ἤμαστε γονατισμένοι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο.

»Κατὰ κανονικὰ διαστήματα, αὐτὸς κι' ἐγὼ—χρηματίσα ἄλλοτε ἐσωτερικὸς σὲ κλινικὴ —τοῦ κάναμε διάφορες ἐνέσεις. Πλάϊ μας, ἕνα μπαλλόνι ὀξυγόνο περίμενε.

»Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς γινόντουσαν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδύνατοι.

»—Δὲν ὑπάρχει πειὰ ἐλπίδα! ψιθύρισε ὁ γιατρός.

Κι' ἔξαφνα ἡ πιθανότης, ἡ μιὰ στὶς χίλες, παρουσιάστηκε. Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔβηξε ἐλαφρὰ κι' ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ οὐ μόνο ἀνασηκώθηκε.

»Μ' αὐτὸ τὸ σβησμένο βλέμμα μὲ κύτταξε. Θἄλεγε κανεὶς σα στὸ σῶμα του εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν ἴριδα τοῦ ματιοῦ του.

»—Μίλησε, τοῦ εἶπα, κι' ἐγὼ θὰ σ' ἐκδικηθῶ!

»Ἀργά, τὸ μάτι του ξανακλεισε.

»Βλέπετε, τραύλισε μὲ δυσκολία ὁ γιατρός, ποὺ αὐτὴ ἡ δυσκηνη τὸν εἶχε κάνει πελιδνό, δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε τίποτε. Ἀφῆστε τον νὰ πεθάνη γαλήνια.

»Μὰ ἐγὼ τὸν παραμέρισα καὶ κόλλησα τὰ χείλη του στὸ αὐτί του ἐτοιμοθανάτου. Δὲν θυμοῦμαι πειὰ ποιὰ λόγια χρησιμοποίησα γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ ἐμψυχώσω λίγο τὴν πεθαμένη του σχεδὸν ζωή. Ὅταν λόγο δὲν μὲ κύτταζε πειά. Τὸ ἴχνος τῆς ζωῆς ποὺ εἶχε φωτίσει τὸ μάτι του, εἶχε πάει τώρα στὰ χείλη του. Ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη ἀνοιχτὸ τὸ μάτι του, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μιλήση.. Καὶ μίλησε..:

»Εἶχα πετύχει καλά, λέγοντάς του, ὅτι θὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνα κῦμα αἵματος τὸν ἔπνιξε καὶ τὸν σα εἶχα ἀνάγκη νὰ μάθω. Μοῦ εἶπε δὲν εἶνε ἴσως ἡ ἀκριβὴς λέξις. Ἐκφραζόπολοι, οἱ ὁποῖοι σχεδιάζουν τὶς λέξεις μὲ τὸ στόμα τους.

Ὁ καθηγητὴς Λουσίντο σηκώθηκε καὶ συνεχάρη τὸ Σὰρλ.

—Ἦταν συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ πάλη σας μὲ τὸ θάνατο. Μὰ δὲν βλέπω τοῦ εἶνε τὸ εὔθυμο καὶ τὸ ἀπρόοπτο ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι τοῦ στοιχήματός μας.

—Κάνετε μιὰ στιγμὴ ὑπομονή καὶ δὲν θ' ἀπογοητευθῆτε.

»Ὁ ἑτοιμοθάνατος λοιπὸν μοῦ εἶπε ὅσα ἤθελε νὰ μοῦ πῆ, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του, γιατὶ ἦταν μέλος μιᾶς διεθνοῦς σπείρας ἐξαιρετικὰ ὀνομαστῆς. Καὶ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, φιγουράριζε — ἀκοῦτε — τὸ ὄνομα ἑνὸς περιφήμου ἰδιωτικοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ ἔχει ἕνα ἐπίσης περίφημο ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο.

Ὁ Λουσίντο ἔσκασε στὰ γέλια.

—Θαυμάσια! φώναξε. Λιτὸ εἶνε κωμικώτατο! Ὁ σωφὲρ ἑνὸς διασήμου ἀστυνομικοῦ! Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ὑποψιάζεται τίποτε ;

—Ἀπολύτως τίποτε!

—Μὰ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀστυνομικός ; Ἀγαπητέ μου Σάρλ, πέστε μου γρήγορα τὸ ὄνομά του. Πεθαίνω ἀπὸ περιέργεια... Εἶνε πολὺ ἀστεῖο τὸ νὰ βρίσκεται ἕνας συνάδελφός μας σὲ τόσο δύσκολη θέσι.

Σιγὰ-σιγὰ τότε ὁ Σὰρλ ἐπρόφερε :

—Ὁ ἀστυνομικὸς αὐτὸς εἶνε ὁ καθηγητὴς Λουσίντο!

Κατάπληκτος, ὁ καθηγητὴς τραύλισε :

—Ἐγώ ;

—Ναί!

—Ὥστε ὁ Μάριος εἶνε...

—Ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς σπείρας ποὺ ἔκανε τὶς ληστεῖες τῆς Βασιλικῆς Τραπέζης τῆς Βαυκελόνης, τοῦ «Σαβόϋ» τοῦ Λονδίνου καὶ πολλὲς ἀκόμα!

—Καὶ δὲν τὸν συλλάβατε ἀκόμα ;

Ὁ Σάολ ἄδειασε μονορροῦφι τὸ ποτῆρι του μὲ τὸ κονιὰκ καὶ ἀπάντησε :

—Γιατὶ νὰ τὸν συλλάβω; Γιὰ νὰ εἰδοποιήσω ἔτσι τοὺς συνενόχους του ; Ὄχι, δὲν τὸ κάνω αὐτό...

—Μὰ τότε ;

—Τότε, ἀγαπητέ μου καθηγητά, ἂν ἡ καρδιὰ σας σᾶς τὸ λέη, θὰ φύγουμε μαζὺ καὶ θὰ σᾶς πάρω νὰ παρακολουθήσετε ἕνα μοναδικὸ «μπλόκο» : Θὰ συλλάβουμε ὅλη τὴ σπεῖρα μαζὺ μὲ τὸν ἀρχηγό της.

—Ἀδύνατον!

—Γιατὶ τὸ βρίσκετε ἀδύνατον ;... Θὰ τοὺς τσεπώσω ὅλους σὲ λίγο συγκεντρωμένους σὲ κάποιο ὑπόγειο. Ἔχω ραντεβοῦ μὲ πέντ' ἕξη ἀπ' τοὺς ἄνδρες μου καὶ θὰ πᾶμε νὰ τοὺς πιάσουμε σὰν τὰ ποντίκια στὴ φωλιά τους.

—Ἀσφαλῶς θὰ δεχτῆτε γι' αὐτὸ τὰ συγχαρητήρια τῶν προϊσταμένων σας στὴν Ἀσφάλεια.

Ὁ Σάολ χαμογέλασε μὲ μετριοφροσύνη.

—Δὲν τοὺς ἔχω πῆ ἀκόμα τίποτε... Θέλω νὰ κάνω μιὰ ἐκπληξι στὸν κ. Σερβιέ. Θὰ γκρινιάξη ἴσως στὴν ἀρχή, γιατὶ θ' ἀναγκαστῆ ν' ἀπολύση τὸν Πιὲρ Ραβιέρ.

—Ἀλήθεια ;

—Ναί ὁ Ραβιὲρ δὲν ἐνέγεται καθόλου στὴν κλοπὴ τῶν διαμαντιῶν. Τὰ ἔκλεψε ἡ σπεῖρα ποὺ πρόκειται νὰ συλλάβουμε.. Ἀλήθεια. Ξέρετε ποιὸς εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας ;

—Ποῦ νὰ τὸν ξέρω ;

—Βέβαια.. Ἐ, λοιπόν, εἶνε μιὰ γυναῖκα καί, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν κυρία μὲ τὰ γκρίζα ποὺ ἔπαιξε ἕνα τόσο περίεργο ρόλο στὴ δολοφονία τοῦ Ἐθαρίστ Ραβιέρ.

Ὁ Λουσίντο ἅναψε καὶ δεύτερ ποῦρο.

—Μὰ εἶνε καταπληκτικὰ ὅσα μοῦ λέτε! φώναξε. Δέχομαι μὲ χαρὰ τὴν πρότασί σας. Θὰ μ' ἐνδιέφερε ἐξαιρετικὰ νὰ παρακολουθήσω τὴν αἰχμαλωσία τῆς σπείρας. Τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου..

Ὁ Σὰρλ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Σηκώθηκε λοιπόν, λέγοντας :

—Κέρδισα λοιπὸν τὸ στοίχημα ;

—Ἀ! ὄχι, ὄχι, ἀκόμα! διαμαρτυρήθηκε ὁ καθηγητής. Ἔμαρτυρήθηκε ὁ καθηγητής. Ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ ἱστορία, πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὴ δική σας, νὰ σᾶς διηγηθῶ ποὺ σᾶς ἀφορᾶ !διαιτέρως.

Ὁ Σὰρλ κύτταξε τὸ Λουσίντο μὲ ἔκπληξι.

—Ποῦ μὲ ἀφορᾶ ἐμένα ; ρώτησε.

—Ναί!

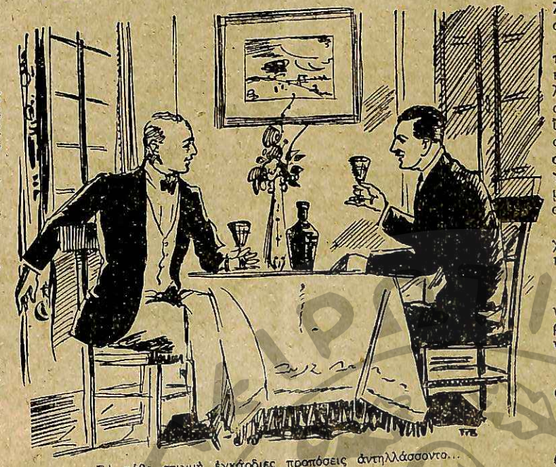

Σὲ κάθε στιγμὴ ἐγκάρδιες προπόσεις ἀντηλλάσσοντο...

—Περίεργο!

—Πιὸ περίεργο ἀπ' ὅ,τι μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε.

Ὁ Σὰρλ δίστασε μιὰ στιγμή, κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶπε :

—Εἶνε ἐννέα ἡ ὥρα καὶ δὲν προφτάνω νὰ σᾶς ἀκούσω ἐδῶ. Μὰ θὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ἱστορία σας, καθὼς θὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὴν προκυμαία τῶν Μεγάλων Αὐγουστίνων, ὅπου οἱ βοηθοί μου μὲ περιμένουν.

—Σᾶς ἀκολουθῶ, εἶπε ὁ Λουσίντο.

Καὶ μὲ τὴ σειρά του σηκώθηκε κι' αὐτός... Μά, καθὼς σηκωνόταν, τὸ μπράτσο του ἔσπρωξε ἕνα ποτῆρι, τὸ ὁποῖο ἔπεσε κάτω κι' ἔσπασε μὲ θόρυβο.

—Τί ἀδέξιος ποὺ εἶμαι! εἶπε.

—Τὸ ποτῆρι εἶχε ἄσπρο κρασί, παρατήρησε ὁ Σάρλ, κι' αὐτὸ φέρνει γοῦρι..

—Προηγοῦμαι γιὰ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, ἐπρόσθεσε ὁ Λουσίντο.

—Σᾶς παρακαλῶ, περάστε...

—Μὰ τί ἔχετε λοιπόν ;

Ἡ ἐρώτησις τοῦ ἀστυνομικοῦ ἦταν δικαιολογημένη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ποὺ ζωγραφιζόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Λουσίντο, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε! ψιθύρισε. Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνοίξω...

—Πῶς ;

—Ἀκατανόητο! Τοῦ κάκου στριφογυρίζω τὸ πόμολο... Ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει..

Ξαφνιασμένος, ὁ Σὰρλ παρακολουθοῦσε τὶς προσπάθειες ποὺ ἔκανε ὁ καθηγητὴς γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Μὰ ὅλες πήγαιναν χαμένες. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶχαν τραβήξει τὸ σύρτη ἀπ' ἔξω.

—Κλειδωμένοι!... Εἴμαστε κλειδωμένοι! οὐρλιαξε ὁ καθηγητής. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἔκανε αὐτό ;... Μυστήριο!...

Μὰ ἔξαφνα στάθηκε ἀκίνητος. Ὁ Σάρλ εἶχε βγάλει τὸ περίστροφό του καὶ τὸν σημάδευε μ' αὐτό. Μὲ τὰ μάτια σκοτείνα, μὲ τὸ μέτωπο χαραγμένο ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα, μούγκρισε !

—Ψηλὰ τὰ χέρια, καθηγητά Λουσίντο!

—Μὰ εἶσαι τρελλός... τραύλισε ὁ Λουσίντο, ὑψώνοντας συγχρόνως τὰ χέρια του.

—Σωπᾶστε!

Μιὰ καταπληκτικὴ ἐργασία τῆς σκέψεως, ἔκανε τοὺς κροτάφους τοῦ Σάολ νὰ πάλλουν. Κυριευμένος ἀπὸ ἴλιγγο, προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς συγκεχυμένες ἰδέες του, ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ ὑποσυνείδητό του καὶ προκαλοῦσαν μέσα του τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ καθηγητὴς τοῦ εἶχε σκαρώσει κάποιο ἄσχημο παιγνίδι. Μὰ τοῦ κάκου βασάνιζε τὸ μυαλό του, δὲν εὑρίσκε τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῆ αὐτὴ τὴ βεβαιότητα. Καὶ ὅμως, ὅλα τοῦ φαινόντουσαν τώρα ὕποπτα καὶ βρωμερά, χωρὶς νὰ ξέρη τὸ γιατί

—Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ μυστήρια στὸ σπίτι, ἑνὸς ντετέκτιβ, τοῦ ὁποίου ἡ δουλειὰ εἶνε νὰ τὰ διαφωτίζη! εἶπε ὁ Σάρλ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογήση τὴ στάσι του. Ὅ,τι μ' ἐμποδίζει νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀποστολή μου, μοῦ φαίνεται ὕποπτο καί, ὅσο δὲν βγαίνουμε ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ σᾶς θεωρῶ ὑπεύθυνο γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ.

Μὲ τὰ χέρια πάντοτε ὑψωμένα, ὁ Λουσίντο φαινόταν σὰν νὰ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του. Καὶ μὲ γαλήνη εἶπε :

—Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μὲ θεωρῆτε ὑπεύθυνο γι' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Δοκιμάστε καὶ σεῖς ν' ἀνοίξετε τὴν πόρτα, ἂν δὲ μὲ πιστεύετε καὶ θὰ δῆτε πὼς λέω τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὅμως, δὲν τὴν ἔκλεισα ἐγώ!

Μὲ δυσπιστία, ὁ Σὰρλ πλησίασε στὴν πόρτα, χωρὶς νὰ πάψη ν' ἀπειλῆ μὲ τὸ μπράουνιγκ τὸ στῆθος τοῦ καθηγητοῦ. Ἁπλωσε τὸ ἀριστερό του χέρι πρὸς τὸ πόμολο καὶ τὸ ἔπιασε...

Τότε ἕνας ἄγριος σαρκασμὸς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Λουσίντο, ὁ ὁποῖος χαμήλωσε ἀμέσως τὰ χέρια του, γιατὶ δὲν φοβόταν πειὰ τίποτε.

Πράγματι, μόλις ὁ Σάρλ ἔπιασε τὸ πόμολο, ἕνα παγερὸ καὶ δυνατὸ ρεῦμα συντάραξε ὅλα του τὰ μέλη. Τὸ περίστροφό του τοῦ ξέφυγε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη, σὰν νὰ τὸν εἶχε πιάσει ντελίριουμ τρέμενς, βγάνοντας στεναγμοὺς δαιμονισμένου, χωρὶς νὰ μπορῆ ν' ἀποσπάση τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Ὁ Λουσίντο τὸν κύτταξε νὰ χτυπιέται ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα φώναξε :

—Στόπ!

Ἀκούστηκε τότε ὁ κρότος ἑνὸς ἐλατηρίου κι' ὁ Σάρλ σωριάστηκε κάτω μὲ τὰ μάτια ἀναποδογυρισμένα.

IV

ΟΠΟΥ Ο ΣΑΡΛ ΧΑΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σὰρλ συνῆλθε γρήγορα ἀπ' τὴ λιποθυμία του. Ἡ πρώτη ἐντύπωσι ποὺ ἔνοιωσε τότε, ἦταν ἡ ψυχράδα τοῦ ἀτσαλιοῦ στοὺς καστοὺς τῶν χεριῶν του καὶ στοὺς ἀστραγάλους του. Ἦταν δεμένος χειροπόδαρα. Πρὶν ἀκόμα δώση σημεῖα ζωῆς, ἤξερε κιόλας ὅτι ἕνα διπλὸ ζευγάρι χειροπεδῶν κρατοῦσε ἀκίνητα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του, κι' ὅτι μιὰ λουρίδα ἀπὸ χοντρὸ πετσὶ συγκρατοῦσε δεμένα στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας τὰ μπράτσα του καὶ τὸ κορμί του.

Δὲν δοκίμασε τότε, οὔτε φόβο, οὔτε πεῖσμα, παρὰ μιὰ ἔντονη, ζωηρότατη περιέργεια : Ποτὲ ἄλλοτε δὲν τοῦ εἶχε τύχει νὰ τὸν κατατήσουν τόσο ἀκίνδυνο, τόσο ἀνίκανο νὰ ἐνεργήση καὶ τὸ παραμικρό, καὶ μὲ τόση ἐπιτηδειότητα μάλιστα!

Σίγουρος τώρα γιὰ τὴν ψυχραιμία του, ἄνοιξε ἀποφασιστικὰ τὰ μάτια.

Εἶδε ὅτι βρισκόταν ἀκόμη στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ. Πλάϊ-πλάϊ, καθισμένοι σὲ δυὸ

καρέκλες ὁ Λουσίντο κι' ἕνας τερατόμορφος νάνος — τὸν ὁποῖο ἀμέσως ἀναγνώρισε ὅτι ἦταν ὁ Σὰμ Στὸν—τὸν κύτταζαν.

—Χόπ!... Φίλτατε Σάρλ, εἶμαι κατενθουσιασμένος ποὺ σᾶς γνωρίζω! ξεφώνισε ὁ Σάμ, μὲ γέλιο σαρκαστικό.

—Πῶς αἰσθάνεστε τὸν ἑαυτό σας ; ρώτησε κι' ὁ καθηγητής.

—Καὶ τί γνώμη ἔχετε περὶ τῆς ἠλεκτροπληξίας ; ξανάπε ὁ Σάμ. Σᾶς δώσαμε μιὰ προκαταρκτικὴ ἰδέα περὶ τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας, ἡ ὁποία σὲ μᾶς ἀντικαθιστᾶ τὴ δική σας τὴ λαιμητόμο!... 'Ωραῖα ἐφεύρεσις, μὰ τὴν πίστι μου, ἡ λαιμητόμος, ἀλλὰ ὡραιοτέρα ἀκόμη ἡ «ἠλεκτρικὴ καρέκλα»!

Παρ' ὅλο τὸ ψύχραιμο θάρρος του, ὁ Σάρλ ἀνατρίχιασε μόλις θυμήθηκε τὴν τρομερὴ ἐπαφή του μὲ τὸ νικέλινο ἐκεῖνο πόμολο τῆς πόρτας.Διάβαλε!...

"Ολα ἐξηγόντουσαν, τώρα!... Μὲ πανουργία — τὴν ὁποία καθόλου δὲν μποροῦσε νὰ προβλέψῃ ὁ Σάρλ — τὸν ἔκανε ὁ Λουσίντο νὰ πιάσῃ τὸ νικέλινο ἐκεῖνο πόμολο, στὸ ὁποῖο ὁ Στὸν διοχέτευε συγχρόνως ἀπ' ἔξω ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ὑπεραρκετὸ νὰ τὸν μουδιάσῃ, ἂν ὄχι καὶ νὰ τὸν κεραυνοβολήσῃ.

Μὲ ψυχραιμία ὅμως, ρώτησε :

—Πῶς μπορέσατε νὰ ξέρετε ἀκριβῶς τὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ἔμελλα ν' ἀγγίξω τὸ πόμολο ;... Γιατὶ ὅταν ὁ καθηγητὴς τὸ ἄγγιξε, τὸ ρεῦμα δὲν ἦταν ἀκόμη διοχετευμένο!

—'Απλούστατα. Ἤμουν τοποθετημένος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, κι' ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρυπίτσα παρακολουθοῦσα ὅλα τὰ κινήματά σας! εἶπε ὁ Σάμ.

'Ο Λουσίντο ἄναψε ἕνα ποῦρο καὶ ἔβαλε ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα. "Επειτα εἶπε :

—"Ολα αὐτὰ βλέπετε, φίλτατε καὶ ἐξαίρετε συνάδελφε, προέρχονται ἀπὸ δικό σας σφάλμα.. "Αν μοῦ δίνατε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς διηγήσουν, ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε — πίνοντας ἐννοεῖται κι' ἀπὸ κανένα οὐΐσκυ, καὶ πνίζοντας ἀπολαυστικὰ τὰ ποῦρα μας — τὴν ἱστορία, ἡ ὁποία θ' ἀποτελοῦσε γιὰ τὸ στοίχημά μας, θὰ πειθόσαστε κι' ἐσεῖς ὁ ἴδιος, ὅτι λόγοι σπουδαιότατοι μὲ ἀνάγκασαν νὰ σᾶς κρατήσω μνημόνιό μου!.. 'Αντὶ ὅμως νὰ κάνετε αὐτό, ἀμέσως παραφερθήκατε μπρὸς σὲ μιὰ ἁπλοϊστάτη ἀστειότητά μου, καὶ μὲ διατάξατε νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου ψηλά, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ἂν λέω ψέμματα!... "Ετσι, σὲ παρακαλῶ Σάρλ, καὶ μὲ τὸ νέρι σου στὴν καρδιά σου : Πιστεύεις κι' ἐσύ, ἀλήθινά ὅτι μὲ τέτοιους τρόπους εὐγενιστεῖ κανένας τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν φιλοξενεῖ ;

'Ο ἐπιθεωρητὴς, μπρὸς στοὺς σαρκασμοὺς αὐτοὺς, κούνησε περιφρονητικὰ τὸ κεφάλι του— ἦταν ἡ μόνη κίνησις, τὴν ὁποία μποροῦσε νὰ κάνῃ—καὶ εἶπε :

—Μπάρ, σταγόνων ἡ ἀστειότητες παιγνίδι!... Πάστε σταράτα, τί σκοπεύετε νὰ κάνετε, καὶ ποιὲς εἶνε ἡ προθέσεις σας γιὰ μένα!

—Μπράβο! εἶπε ὁ καθηγητής. Τώρα μιλᾶτε θαυμάσια, καὶ θὰ φροντίσω νὰ σᾶς μιμηθῶ κι' ἐγώ!.. Πρῶτα-πρῶτα λοιπόν, θὰ κανονίσω τὸ ζήτημα τοῦ στοιχήματος... Κι' ὕστερα, θὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ τρέξετε στὸ ραντεβοῦ σας μὲ τοὺς κυρίους ἐκείνους τῆς 'Αστυνομίας!

'Ο Σὰμ Στὸν σηκώθηκε τότε, καὶ πρόσφερε στὸν ἀστυνομικὸ ἕνα γεμᾶτο ποτῆρι κονιάκ, τὸ ὁποῖο αὐτὸς ἀρνήθηκε μὲ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ του.

—"Ενα ποῦρο, τότε ;

—"Οχι!

—"Εχετε ἄδικο!... Αὐτὰ ποὺ πρόκειται ν' ἀκούσετε, ἀξίζουν τὸν κόπο, ὥστε νὰ δροσιστῆτε προηγουμένως καὶ νὰ στηλώσετε τὴν καοδιά σας καὶ τὸ κουράγιο σας!

'Ο Σὰρλ δὲν ἀποκρίθηκε.

—"Ε, μπαρμπα-Σάμ, μὴν ἐπιμένης τότε! διέταξε ὁ Λουσίντο. 'Ο φιλοξενούμενός μας εἶνε πεισματάρης, καὶ κοντεύει ἀρχίζει ἐδῶ καὶ καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια πρίν... Σημειῶστε δέ, ὅτι ἐγὼ θὰ φανῶ πιὸ ἀκριβολόγος ἀπὸ σᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν θελήσατε νὰ μοῦ ἀναφέρετε τὰ ὀνόματα τῆς Βιλλεφράνς τοῦ μπὰρ τοῦ «'Αστρου», τοῦ Μάρκου, κλπ!.. "Ε ;... Δὲν εἶμαι καλὰ πληροφορημένος ;

....Λοιπόν, ἂς ἀφήσουμε τώρα αὐτά, κι' ἂς ἔρθουμε στὴν ἱστορία μου : 'Εδῶ καὶ καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια πρίν, ἕνα ἔγκλημα τρομερὸ ἀναστάτωσε ὁλόκληρη τὴ Νέα 'Υόρκη... Τὸ θῦμα — ὁ Χένρυ Φάρελλ, βασιλεὺς τοῦ χάλυβος—πέθανε ξαφνικὰ κι' ἀπότομα, κατὰ τὴ διάρκεια κάποιου δείπνου!... "Επάνω του, βρῆκαν μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή, μέσα στὴν ὁποία εἰδοποιόταν γιὰ τὸν προσεχῆ θάνατό του... Τόσο δὲ ὁ μακαρίτης νόμιζε τὸν ἑαυτό του ἀσφαλῆ, ὥστε δὲν εἶχε φροντίσει νὰ εἰδοποιήσῃ οὔτε τὴν 'Αστυνομία!... 'Η 'Αστυνομία τότε τῆς Νέας 'Υόρκης, ἀνέλαβε ἀμέσως τὴ διαλεύκανσι τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος, καὶ θέλησε νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψία στὸ πτῶμα... 'Η οἰκογένεια ὅμως τοῦ Φάρελλ, ἀντιστάθηκε στὴν πρόθεσι αὐτὴ τῆς 'Αστυνομίας, θεωρῶντας την ὡς βεβήλωσι τοῦ νεκροῦ, κι' ὡς ἱεροσυλία... 'Η 'Αστυνομία ὅμως ἐπέμεινε στὴν ἄποψί της, ζήτησε γνωμοδότησι τοῦ 'Ανωτάτου Δικαστηρίου, κι' ἐκεῖνο ἐπέτρεψε τὴν ἐνέργεια τῆς αὐτοψίας... Μὲ μεγάλη πομπὴ τότε, ξέθαψαν τὸ πτῶμα—τὸ ὁποῖο εἶχε ἤδη ἐνταφιαστῆ—καὶ μετέφεραν τὸ καρφωμένο φέρετρο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν, στὴν «αἴθουσα νεκροψιῶν» τοῦ «'Εγκληματολογικοῦ Νοσοκομείου»...

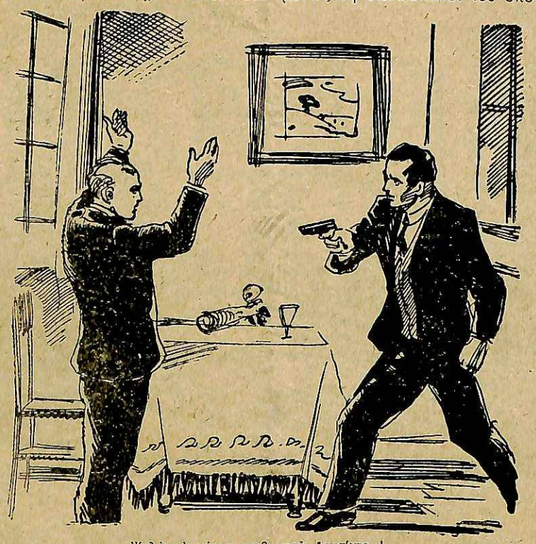

—Ψηλὰ τὰ χέρια, καθηγητὰ Λουσίντο !...

....."Οταν ὅμως ξεκάρφωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, τί νομίζετε ὅτι φάνηκε μέσα σ' αὐτό ;... Φάνηκε, φίλτατε Σάρλ, τὸ πτῶμα ἑνὸς Νέγρου, μισοκομματιασμένο κι' ἄλλωστε ἐννηάμισυ ἡμέρες ἄταφο!

'Ο ἀστυνομικὸς χλώμιασε : 'Εννηάμισυ, ἡ ὥρα!...

Μὰ ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ὥρα ἔπρεπε νὰ συναντήσῃ τοὺς ἀνθρώπους του, στὴν ἀποβάθρα τῶν Μεγάλων Αὐγουστίνων!

Μὲ ἀγρία προσπάθεια τέντωσε τοὺς μῦς τῶν μπράτσων του, γιὰ νὰ ξεφύγῃ. 'Η χειροπέδες ὅμως κι' ἡ πέτσινη λουρίδα, ἦσαν ἐξαιρετικὰ στερεές, καὶ τὸ μόνο ἀποτέλεσμα τῆς προσπαθείας του αὐτῆς, ἦταν νὰ φανοῦν στὸ μέτωπό του χονδρὲς σταγόνες ἱδρῶτος.

Οὔτε ὁ Λουσίντο, οὔτε ὁ Στόν, ἔβλεπαν ὅτι πρόσεξαν τὴ ματαία αὐτὴ προσπάθεια τοῦ ἀστυνομικοῦ...

'Ο καθηγητὴς ἄρχισε τότε νὰ λέῃ στὸ Σάρλ — μὲ ὕφος προσποιητῆς, σαρκαστικῆς ἀβρότητος οἰκοδεσπότου πρὸς φιλοξενούμενό του—τὰ ἑξῆς :

—Φίλτατέ μου, ἡ ἱστορία μου τελειοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος, καὶ θέλησε νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψία στὸ πτῶμα... 'Η οἰκογένεια ὅμως τοῦ Φάρελλ, ἀντιστάθηκε στὴν πρόθεσι αὐτὴ τῆς 'Αστυνομίας, θεωρῶντας την ὡς βεβήλωσι τοῦ νεκροῦ, κι' ὡς ἱεροσυλία... 'Η 'Αστυνομία ὅμως ἐπέμεινε στὴν ἄποψί της, ζήτησε γνωμοδότησι τοῦ 'Ανωτάτου Δικαστηρίου, κι' ἐκεῖνο ἐπέτρεψε τὴν ἐνέργεια τῆς αὐτοψίας... Μὲ μεγάλη πομπὴ τότε, ξέθαψαν τὸ πτῶμα—τὸ ὁποῖο εἶχε ἤδη ἐνταφιαστῆ—καὶ μετέφεραν τὸ καρφωμένο φέρετρο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν, στὴν «αἴθουσα νεκροψιῶν» τοῦ «'Εγκληματολογικοῦ Νοσοκομείου»...

....."Οταν ὅμως ξεκάρφωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, τί νομίζετε ὅτι φάνηκε μέσα σ' αὐτό ;... Φάνηκε, φίλτατε Σάρλ, τὸ πτῶμα ἑνὸς Νέγρου, μισοκομματιασμένο κι' ἄλλωστε ἐννηάμισυ ἡμέρες ἄταφο!

'Ο ἀστυνομικὸς χλώμιασε : 'Εννηάμισυ, ἡ ὥρα!...

Μὰ ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ὥρα ἔπρεπε νὰ συναντήσῃ τοὺς ἀνθρώπους του, στὴν ἀποβάθρα τῶν Μεγάλων Αὐγουστίνων!

Μὲ ἀγρία προσπάθεια τέντωσε τοὺς μῦς τῶν μπράτσων του, γιὰ νὰ ξεφύγῃ. 'Η χειροπέδες ὅμως κι' ἡ πέτσινη λουρίδα.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FABIAN TANNER

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΟΛΙΣ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ Χένρυ Μίλσοι εἶδε τὸν γείτονά του ὁ ὁποῖος στεκόταν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ κύτταζε μιὰ βιτρίνα. Ὁ νέος δίστασε μιὰ στιγμή, μὰ ἀμέσως κατόπιν πῆγε κι' αὐτὸς καὶ στάθηκε δίπλα του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, μέσα στὴ βιτρίνα ὑπῆρχαν καὶ μερικὲς σειρὲς ἀπὸ ξένα γράμματόσημα. Αὐτά, κύτταζε προσεκτικὰ ὁ γείτονας τοῦ Χένρυ, ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας μὲ ψαρὰ μαλλιά. Ξαφνικὰ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ καθὼς εἶδε τὸν Χένρυ τοῦ εἶπε :

— Πφφ ! Εἶνε γιὰ τὰ σκουπίδια !

— Τί πρᾶγμα εἶνε γιὰ τὰ σκουπίδια ; ρώτησε ὁ Χένρυ.

— Τὰ γραμματόσημα ! Εἶνε ὅλα ἀπομιμήσεις.

— Θὰ εἶσθε εἰδικὸς βέβαια ;

—Εἶμαι ! Ἔχω μάλιστα μιὰ καλὴ συλλογή. Ἐσεῖς ;

— Μμ !... Ἐγὼ οὔτε εἰδικὸς εἶμαι, οὔτε συλλογὴ ἔχω. Φαντάζομαι ὅμως πὼς θὰ εἶνε εὐχάριστη ἀπασχόλησις τὰ γραμματόσημα...

— Εἶσθε γείτονάς μου νομίζω... Σᾶς βλέπω συχνά.

— Ναί. Ἐσεῖς φαντᾶτε ἕνα ὄμορφο διαμέρισμα στὸ διπλανὸ σπίτι, ἂν δὲν κάνω λάθος ;

— Ὡμορφο διαμέρυσμα ! Πφφ! Δυὸ κάμαρες καὶ μιὰ τόση δὰ κουζινίτσα. Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε, ἐλᾶτε νὰ πάρουμε μαζὺ τὸ τσάϊ. Κατόπιν θὰ σᾶς δείξω τὴ συλλογή μου. Ἔτσι κι' ἔτσι, εἶμαι ὁλομόναχος καὶ πλήττω. Προτιμᾶτε ἡ συντροφιά σας παρὰ ἡ ἀπελπιστικὴ μοναξιά μου. Ὀνομάζομαι Σίμων Ρότζερς.

Βέβαια, ὁ τρόπος τῆς προσκλήσεως δὲν ἦταν πολὺ κολακευτικὸς γιὰ τὸν Χένρυ. Ὡστόσο, ἀκολούθησε τὸν γείτονά του γιατὶ εἶχε σοβαρὸ λόγο γι' αὐτό.

— Ἀλλὰ εἶνε χαριτωμένο τὸ διαμέρισμά σας, καὶ ἡ ἐπίπλωσίς του μὲ πολὺ γοῦστο, εἶπε ὁ Χένρυ. Ἀπορῶ πῶς παραπονεῖσθε ;

— Κάποτε, εἶπε ὁ Ρότζερς μὲ θλιμμένο ὕφος — εἶχα ἕνα δικό μου θαυμάσιο σπίτι μὲ γκαράζ καὶ κῆπο. Εἶχα μιὰ τρυφερὴ σύζυγο καὶ μιὰ προγονή, ἕνα σωστὸ διαβολοκόριτσο ! Μιὰ χαρούμενη φωτιὰ ἔκαιγε πάντα στὸ τζάκι μου καὶ ἡ μοῦν εὐτυχής, ἐνῶ τώρα... Ἴδαν, ποῦ κατάντησα, φίλε μου, νὰ ζεσταίνω τὰ δωμάτιά μου μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ θερμάστρα... Μιὰ παραδουλεύτρα ἔρχεται κάθε πρωῒ γιὰ νὰ συγυρίση τὸ σπίτι καὶ ἔπειτα φεύγει, ἐνῶ ἄλλοτε εἶχα μαγείρισσα καὶ καμαριέρα...

—Λυπᾶμαι, Μίστερ Ρότζερς, ποὺ ἡ οἰκονομικὲς δυσκολίες σᾶς ἀνάγκασαν...

— Ποιὸς σᾶς μίλησε γιὰ οἰκονομικὲς δυσκολίες ; Δὲν εἶνε τὸ χρῆμα ποὺ μοῦ λείπει. Ἐργάστηκα σαράντα χρόνια σὲ μιὰ Τράπεζα κ' ἔπειτα πέρυσι εἶμαι συνταξιοῦχος. Ἔτσι πλέον ἔχω δική μου περιουσία. Ἀλλὰ τελευταῖα, χώρισα ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου. Μαλώσαμε ! Ἦταν χήρα ὅταν τὴν παντρεύτηκα, πάνε δυὸ χρόνια τώρα, καὶ εἶχε μιὰ κόρη. Εἶνε μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα...

— Ἡ κόρη ; ρώτησε ὁ Χένρυ μὲ θέρμη. Ἡ προγονή σας ;

— Ὄχι, φίλε μου, αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἕνας φοβερὸς μπελᾶς, καὶ τίποτε παραπάνω ! Γιὰ τὴ μητέρα της, σᾶς μιλῶ. Εἶνε μιὰ καλὴ καὶ ἐξαίρετη γυναῖκα, μὲ πολλὴ λεπτότητα καὶ εὐγενικὴ ψυχή. Κι' ὅμως μαλώσαμε ! Τῆς παραχώρησα τὸ σπίτι ὁλόκληρο, ὅπως ἦταν... Μονάχα τὴ συλλογή μου τῶν γραμματοσήμων δὲν ἐννοοῦ νὰ θυσιάσω! Ἐξ αἰτίας τῆς συλλογῆς αὐτῆς, μαλώσαμε. Ὅταν πιοῦμε τὸ τσάϊ μας θὰ τὴν φέρω νὰ τὴ δῆτε.

Ὁ Ρότζερς ἑτοίμασε τὸ τσάϊ, ἔφερε ἕνα πιάτο μὲ μπισκότα καὶ διάφορα ἄλλα βουτήματα καὶ τὰ τοποθέτησε ὅλα ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἀλλὰ ὁ Χένρυ ἦταν ἀνυπόμονος, ὄχι τόσο νὰ δῇ τὴ συλλογή, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐνδιέφερε πολύ, ὅσο νὰ μάθῃ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μαλώσῃ ἕνα ἀγαστὰ μένο ἀνδρόγυνο ἐξ αἰτίας τῶν γραμματοσήμων. Σὲ λίγο δὲν βάσταξε καὶ εἶπε :

— Ἂν δὲν εἶνε ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου, θὰ ἤθελα, ἀφοῦ μοῦ εἴπατε τόσες λεπτομέρειες τῆς ἰδιαιτερης ζωῆς σας νὰ μάθω πῶς ἡ σύθυά αὐτὴ ἀπασχόλησίς σας ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χωρισθῆτε μὲ τὴ γυναῖκα σας ;

— Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα... Ἀπὸ τὰ νεανικά μου χρόνια μαζεύω γραμματόσημα. Εἶνε σαράντα χρόνια ποὺ ἔχω αὐτὴ τὴ μανία. Ἡ ἐργασία μου καὶ τὰ γραμματόσημά μου ὑπῆρξαν ἡ μόνες ἀσχολίες μου... Ὡσότου γνώρισα τὴν Ἔλλεν καὶ τὴν ἀγάπησα. Ἤμουν τότε ἑξῆντα χρόνων. Ἡ εὐχαρίστησίς μου ἦταν, ὅταν ἐπιστρεφα ἀπὸ τὴν Τράπεζα στὸ σπίτι μου, νὰ ἀραδιάζω ἀπάνω στὸ τραπέζι τὶς σειρὲς τῶν γραμματοσήμων μου. Νομίζω πὼς καὶ ἡ γυναῖκα μου θὰ συμμεριζόταν τὸ ἐνδιαφέρον μου. Αὐτὴ ὅμως μὲ κορόϊδευε. Ἤθελε νὰ τὴ συνοδεύω σὲ θέατρα καὶ σὲ διασκεδάσεις, πράγματα ποὺ ἐμένα δὲν μ' εὐχαριστοῦσαν. Ἄρχισε τότε ἡ γκρίνια καὶ μιὰ μέρα ἔγινε ἕνας φοβερὸς καυγᾶς. Ἡ προγονή μου, μάταια προσπάθησε νὰ μᾶς συμφιλιώσῃ. Ἐγώ, φουρκισμένος, ὅπως ἤμουν, πῆρα τὴ πολύτιμη συλλογή μου καὶ ἤρθα καὶ ἐγκατεστάθησα ἐδῶ, μόνος μου. Ἀλλὰ πλήττω τρομερά ! Εἶμαι, φαίνεται, καταδικασμένος ν' ἀγαπῶ ἢ τὴ γυναῖκα μου ἢ τὴ συλλογή μου. Ἀλλὰ γιατὶ ὄχι καὶ τὶς δυό, σᾶς ἐρωτῶ ;

Ὁ Χένρυ μὲ κότο συγκρατιόταν γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ, ἀλλὰ ἡ ἀπελπισία τοῦ γείτονά του, ἦταν τόσο ειλικρινής, ὥστε τὸν λυπήθηκε.

— Ἀλήθεια, φώτησε ὁ νέος, γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε, ἡ νέα ἡ ὁποία ἔρχεται συχνὰ μὲ τὸ ποδήλατο, καὶ σᾶς ἐπισκέπτεται εἶνε ἡ προγονή σας μήπως ;

— Ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ Τζάνετ. Ἔρχεται γιὰ νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶμαι κι' ἂν χρειάζομαι τίποτε. Κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται, ἐπιμένει πὼς πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπὸ τὴ μητέρα της, νὰ πουλήσω τὴ συλλογή μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω κοντά τους. Θὰ ἐπέστρεφα εὐχαρίστως, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ πουλήσω τὴ συλλογή μου. Εἶνε, βλέπετε, ἀδύνατο νὰ συμβιβαστοῦμε ! πρόσθεσε ὁ Ρότζερς στενάζοντας.

Μόλις τελείωσαν τὸ τσάϊ τους, ὁ οἰκοδεσπότης πῆγε κι' ἔφερε ἕνα μικρὸ σιδερένιο κιβώτιο, τὸ ὁποῖο περιεῖχε τὰ γραμματόσημα. Προσεκτικά, μ' ἀγάπη, ἀράδιασε ἀπάνω στὸ τραπέζι τὶς κόλλες με τὰ γραμματόσημα. Ὁ νέος κύτταξε ἀφηρημένος, γιατὶ ὁ νοῦς του ἦταν στὴ χαριτωμένη νέα, ἡ ὁποία περνοῦσε τακτικὰ μπροστά του ἀπάνω στὸ ποδήλατό της. Ὁ κρυφὸς πόθος του ἦταν νὰ γνωρισθῇ μαζύτης καὶ γι' αὐτὸ ἐπιζητοῦσε νὰ κάνῃ τὴ γνωριμία τοῦ Ρότζερς.

Μηχανικὰ ἀπαντοῦσε στὶς παρατηρήσεις τοῦ Ρότζερς, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοῖξε ἀπότομα καὶ ἡ νέα, τὴν ὁποία τόσο συλλογιζόταν, μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Ποιὸς εἶν' ὁ κύριος ; ρώτησε ἡ νέα, δείχνοντας τὸν Χένρυ. Τί γυρεύει ἐδῶ μέσα ;

— Εἶνε ὁ Μίστερ Χένρυ Μίλσοη, ἕνας γειτονάς μου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ φερθῇς μὲ εὐγένεια μαζύ του, εἶπε ὁ Ρότζερς μὲ αὐστηρὸ ὕφος. Ἐπίθυμοῦσε πολὺ νὰ δῇ τὴ συλλογή μου καὶ ἔτσι τὸν κάλεσα νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ μαζύ μου.

— Δὲν ἤξερα πὼς ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας γελοίος τύπος !... Καὶ εἶνε πολλὴ ὥρα ποὺ ἤρθε αὐτὸς ὁ κύριος ἐδῶ ;

— Ἀρκετή, μὰ γιατὶ ρωτᾶς ; Σ' ἐνδιαφέρει μήπως ;

— Γιατὶ μποροῦσες τοὐλάχιστον νὰ τοῦ πῇς πὼς νὰ βγάλῃ τὸ παλτό του !

— Ὦ, συγγνώμην ! εἶπε ὁ Ρότζερς τραπιασμένος κι' ἀμέσως βοήθησε τὸν νέο νὰ βγάλῃ τὸ παλτό του. Ἔπειτα τὸ πῆρε καὶ τὸ ἀκούμπησε ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε σήμερα τὸ ἀπόγευμα, εἶπε ἡ Τζάνετ θυμωμένη.

— Ποιὸς ξέρει τί θὰ τῆς εἶπες! φώναξε ὁ Ρότζερς πειρακτικά.

—Ναί, τὴ μάλωσα, γιατὶ κάθεται καὶ συλλογίζεται ἐσένα, ἐνῶ ἐσὺ δὲν δίνεις μιὰ δεκάρα γι' αὐτὴν ποὺ τόσο σ' ἀγαπᾶ. Ἄ ! πόσο σὲ μισῶ !

— Ἔχεις κάτι τρόπους, Τζάνετ ! Ντροπιαστικὰ γιὰ λογαριασμό σου !... Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, Μίστερ Μίλσομ. Μὴ δίνετε προσοχή, σᾶς παρακαλῶ, σ' αὐτὸ τὸ κακομαθημένο κορίτσι... Νὰ αὐτὴ εἶνε ἡ σειρὰ τῶν γραμματοσήμων τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Εἶμαι περήφανος, ξέρετε, γιατὶ ἡ σειρὰ αὐτὴ εἶνε πλήρης... Ἄ ! Θεέ μου... Ποῦ εἶνε ἡ κόλλα ὑπ' ἀρ. 3 τῆς Χονδούρας ;... Χρόνια ὁλόκληρα βασανίστηκα γιὰ νὰ τὴ συμπληρώσω... Μὰ τί ἔγινε λοιπόν ;... Τώρα δὰ ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἄ! Τζάνετ, καλὸ κορίτσι, ἐσὺ θὰ μοῦ τὴν πῆρες !

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, νὰ μὲ πῆς καὶ κλέφτρα ! εἶπε ἡ νέα περιφρονητικά. Ποῦ ἤθελες νὰ κρύψω ὁλόκληρη κόλλα ; Νὰ οὔτε τσέπη ἔχω, οὔτε κρατῶ καμμιὰ τσάντα. Κύτταξε μὴ τυχὸν σοῦ τὴν ἔκλεψε

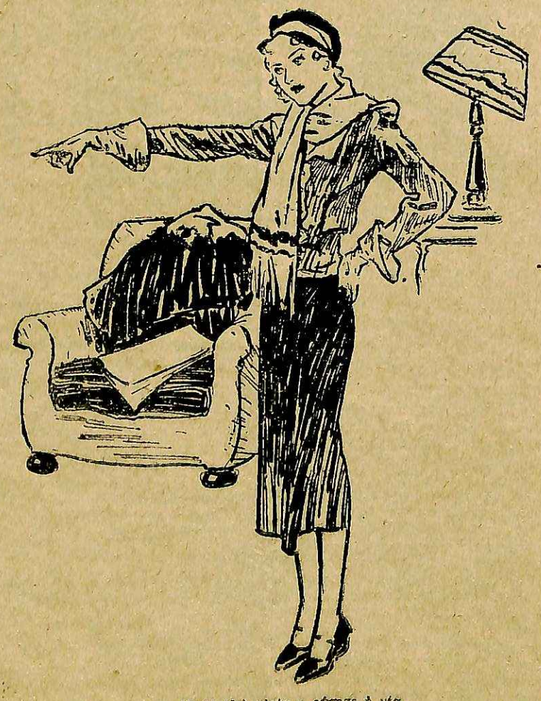

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ; ρώτησε ἡ νέα.

ὁ γείτονάς σου.

— Μὰ εἶνε ἀνήκουστο ! φώναξε ὁ Ρότζερς ἔξαλλος. Τί κάθεσαι καὶ λές ; Τὸν παρακολουθοῦσα ὅλη τὴν ὥρα καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Μίλσομ δὲν τὰ πῆρε. Μονάχα ἐσὺ εἶσαι ἄξια νὰ κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα. Ἐσεῖς ἡ γυναῖκες ἔχετε τὸν διάβολο μέσα σας !... Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, φίλε μου.

— Ἀφοῦ εἶμαι κλέφτρα, καλύτερα νὰ φύγω λοιπόν ! εἶπε ἡ Τζάνετ πεισμωμένη.

Ἡ νέα ἔφυγε καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες μάταια προσπάθησαν νὰ θροῦν τὰ γραμματόσημα ποὺ ἔλειπαν. Ὁ Ρότζερς ἦταν νευριασμένος καὶ ὁ Χένρυ στενοχωρημένος ἀποχαιρέτησε τὸν γείτονά του μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ περνοῦσε τὴν ἑπομένη γιὰ νὰ ρωτήσῃ ἂν ἡ σειρὰ τῆς Χοντούρας εἶχε βρεθῆ. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ρότζερς, ὁ Χένρυ εἶδε τὴ Τζάνετ, ἡ ὁποία τὸν περίμενε στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

— Ἀκοῦστε, εἶτε στὸν σαστισμένο νέο. Ξέρω καλὰ πὼς σεῖς πῆρατε τὰ γραμματόσημα, καὶ ἂν σὲ δέκα λεπτὰ δὲν ἔρθετε στὸ σπίτι μας, στὴ Λεωφόρο Λαμπούρνουμ ἀριθ. 14 καὶ μᾶς τὰ ἐπιστρέψετε, θὰ καλέσω τὴν ἀστυνομία καὶ θὰ σᾶς καταγγείλω...

Ὁ Χένρυ δὲν πρόφθασε κἂν νὰ διαμαρτυρηθῇ, γιατὶ ἡ νέα καβαλίκεψε ἀμέσως τὸ ποδήλατό της καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Χένρυ κατάπληκτος καὶ δυσαρεστημένος τὴν ἀκολούθησε. Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι της καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι, ἡ Τζάνετ πῆγε μόνη της καὶ ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα. Τὸν ἔμπασε στὸ σαλόνι, ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα καὶ κατόπιν διέταξε :

—Ξεκουμπῶστε τὸ πανωφόρι σας καὶ δῶστε μου τὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα βρίσκονται στὴ μέσα τσέπη.

— Μὰ τί λέτε, Μίς... ἄρχισε ὁ Χένρυ, ἐγὼ δὲν τὰ πῆρα...

Ἀλλὰ ἡ νέα, εἶχε βάλει κιόλας τὸ χέρι της μέσα στὴν τσέπη, βρῆκε τὴν κόλλα μὲ τὰ χαμένα γραμματόσημα καὶ θριαμβευτικὰ εἶπε :

— Ἰδού ! Ποιὸς τὰ πῆρε λοιπόν ;

— Ὄχι, ἐγὼ βέβαια ! ἀπάντησε ὁ νέος. Πιθανόν, ἐσεῖς θὰ τὰ πήρατε τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαζα τὸ πανωφόρι μου, καὶ σὰν λησμοσύτιρια μὲ πείρα, τὰ βάλατε ἐκεῖ. Γιατὶ ὅμως τὸ κάνατε αὐτὸ δὲν καταλαβαίνω ;

— Θὰ καταλάβετε ἀμέσως, Μίστερ Μίλσομ. Ἦταν ἕνα τσιγκνασμα γιὰ νὰ φέρω ἐδῶ τὸν πατέρα. Μείνετε ἥσυχος ἐδῶ, καὶ θὰ δῆτε τί θὰ γίνῃ...

Ἡ νέα βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ πῆρε τὸν Ρότζερς στὸ τηλέφωνο. Τοῦ εἶπε πὼς τὰ γραμματόσημα βρέθηκαν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πάῃ ἀμέσως ὁ ἴδιος, νὰ τὰ πάρῃ, γιατὶ ἂν σὲ δέκα λεπτὰ δὲν ἐρχόταν θὰ τὰ ἔφερνε στὴ φωτιά.

Πράγματι μετὰ λίγα λεπτά, ὁ Ρότζερς ἔφθασε καὶ ἡ Τζάνετ τὸν ἔμπασε στὴν τραπεζαρία, λέγοντάς του, πὼς πήγαινε νὰ φέρῃ τὰ γραμματόσημα. Ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της καὶ ἔτρεξε στὴ κρεββατοκάμαρα τῆς μητέρας της. Παραξενεμένος, ὁ Χένρυ μισάνοιξε τὴ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἄκουσε τὸν ἑξῆς καταπληκτικὸ διάλογο :

— Ὦ, μητέρα... μητέρα ! ἔλεγε ἡ νέα μὲ λυγμούς.

—Τί ἔπαθες, ἀγαπημένο μου παιδί ;

— Ὦ, δὲν ξέρεις τί μοῦ συνέβη ! Εἶνε κάτω ἐκεῖνος ὁ ἀπαίσιος τύπος, ὁ ὁποῖος ἔκλεψε τὰ γραμματόσημα τοῦ πατέρα. Τὸν κατάφερα νὰρθῇ ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς τὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ὁ ἄθλιος αὐτός, ὅταν βρέθηκε μόνος του μαζύ μου, θέλησε νὰ μὲ φιλήσῃ...

...Πήγαινε λοιπόν, μαννοῦλα μου ἐσύ, πάρε τὰ γραμματόσημα καὶ δῶσε τον, ἐγὼ δὲν πηγαίνω. Εἶνε στὴν τραπεζαρία, ἀκοῦς ; Ὄχι στὸ σαλόνι !

— Παράξενο μοῦ φαίνεται, νὰ ζητᾶς τὴ βοήθειά μου, Τζάνετ, γιὰ ἕνα τέτοιο ζήτημα ! Συνήθως ξέρεις πολὺ καλὰ νὰ ξεμπλέκῃς μόνη σου ἀπὸ τέτοιους ἐνοχλητικοὺς τύπους !

Ὁ Χένρυ ἄκουσε κατόπιν τὰ διαστικὰ βήματα τῆς Μίσσες Ρότζερς, ἡ ὁποία διευθυνόταν στὴ τραπεζαρία. Ἄκουσε τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε καὶ ἀμέσως κατόπιν ἕνα ξεφώνημα ἐκπλήξεως. Ἔπειτα ἡ πόρτα ἔκλεισε πάλι. Ἀμέσως σχεδόν, ἡ ἔκλεισε πάλι. Ἀμέσως σχεδόν, ἡ Τζάνετ μπῆκε στὸ σαλόνι καὶ μὲ ἀπάθεια τοῦ εἶπε :

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ! Πιστεύω πὼς τώρα ὅλα θὰ τελειώσουν καλά. Ἐπὶ τέλους ἂν ὁ πατέρα ἔχῃ τὴ μονομανία τῶν γραμματοσήμων, εἶνε μυρτὸ τὸ κακό. Ἂν ἦταν κανένας μέθυσος, θἄταν πολὺ πιὸ δυσάρεστο. Σᾶς εὐχαριστῶ, Μίστερ Μίλσομ, γιὰ τὴν ἀκουσία συνδρομή σας...

— Πιθανόν, εἶπε ὁ Χένρυ, ἀλλὰ ὡς δικαιολογία εἴπατε στὴ μητέρα σας πὼς ἐγὼ σᾶς φίλησα. Κι' ἐπειδὴ κατ' ἀρχὴν δὲν μ' ἀρέσουν τὰ ψέμματα, γι' αὐτό...

Προτοῦ ἡ νέα προφθάσῃ ν' ἀντιστασθῇ, ὁ Χένρυ τὴν εἶχε ἁρπάξει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε.

....

Τρεῖς μῆνες κατόπιν, ἡ Τζάνετ μπῆκε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ Ρότζερς, ὁ ὁποῖος ἦταν εὐτυχὴς τώρα, γιατὶ εἶχε συμφιλιωθῆ μὲ τὴ γυναῖκα του, καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ χέρι της, στὸ ὁποῖο ἔλαμπε τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀραβῶνος της.

— Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός ! στέναξε μ' ἀνακούφισι ὁ Ρότζερς. Ἔλεγε πὼς ὁ γάμος σου μὲ τὸν Χένρυ θὰ γένῃ γρήγορα, γιὰ νὰ γλυτώσω τόσα πειὰ ἀπὸ σένα !

— Ὅ,τι καὶ νὰ πῆς τώρα, δὲν θυμώνω, γιατὶ μοῦ ἔκανες τὸ χατῆρι νὰ γνωριστῆς μὲ τὸν Χένρυ, ὥστε νὰ τὸν γνωρίσω κι' ἐγώ. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, μ' ἄρεσε αὐτὸς ὁ νέος.

— Ὡστόσο δὲν μοῦ ἐξήγησες ποτέ, πῶς κατόρθωσες καὶ μοῦ πῆρες τὰ γραμματόσημα τῆς Χοντούρας μπροστά στὰ μάτια μου, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ.

— Ἀφοῦ τὰ βρῆκες πάλι, τί σὲ νοιάζει πῶς καὶ γιατὶ τὰ πῆρα ! Εἶμαστε ὅλοι εὐτυχισμένοι ; Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν !

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανέμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

" Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ "

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ διανομὴ ἤρχισε κατ' αὐτάς.

Ὅπως σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἕν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἕκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὀνομάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σᾶς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου θ' ἀρχίσῃ ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

" Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Θὰ ἐκδοθοῦν ἀμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνῶστων τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὺ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπίπονον διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΤΟ ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΦΙΟΓΚΟΙ

Ἕνα γλυκὸ πολὺ γνωστὸ μὰ ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ ξέρουν πολλοὶ πῶς γίνεται, εἶνε οἱ φιόγκοι.

Παίρνουμε δ αὐγά, μία λίτρα ἀλεύρι, 2 κουταλιὲς τῆς σούπας γάλα καὶ ὄχι ἕνα καρύδι βούτυρο, καθὲς καὶ μιὰ πρέζα ἁλάτι. Βάζουμε τὸ ἀλεῦρι σὲ μιὰ λεκάνη, σχηματίζουμε μιὰ τρύπα στὴ μέση καὶ ρίχνουμε μέσα ὅλα τὰ ὑλικά. Τὰ ζυμώνουμε καλὰ ὅλα καὶ ὅταν γίνουν μιὰ ζύμη μάλλον στερνή, τὴν ἁπλώνουμε σὲ πολὺ λεπτὸ φύλλο στὸν πάγκο τῆ καὶ τὴν κόβουμε λουρίδες, δέποντας φιόγκους. Βάζουμε καλὸ λάδι στὸ τηγάνι καὶ τοὺς τηγανίζουμε. Συγχρόνως τοὺς βάζουμε σὲ μιὰ πιατέλα μὲ στρατόχαρτο, γιὰ νὰ πιάνῃ τὸ λάδι καὶ ἔπειτα κάνουμε σιρόπι μὲ μέλι καὶ ζάχαρι. Βουτοῦμε σ' αὐτὸ τοὺς φιόγκους καὶ ὕστερα τοὺς πασπαλίζουμε μὲ κοπανισμένο καρύδι καὶ κανέλλα.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ξέρω κι' ἐγώ ; ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Πιπελέ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της μὲ εἰλικρινῆ θλῖψι. Ποιὸν νὰ πρωτοκυττάξῃ κανένας, κύριέ μου ;... Εἶνε τόσοι πολλοὶ οἱ πεινασμένοι, ὥστε δὲν ξέρει κανένας σὲ ποιὸν νὰ πρωτοδώσῃ, μιὰ μπουκιὰ ψωμὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά του !

Ἡ φλυαρία τῆς κυρὰ Πιπελὲ ἂν ἦταν ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὸ Ροδόλφο, φαντάζαι ὅμως ἐξαιρετικὰ ἀνιαρὴ στὸν ἀξιότιμο σὺζυγό της. Γι' αὐτὸ ὁ κὺρ' Πιπελέ, ρουφῶντας τὸ τελειταῖο ποτηράκι τοῦ ραικιοῦ του, τὴ διέκοψε λέγοντας στὸν νέο:

— Καπιάστε τώρα, κύριέ μου, νὰ δῆτε τὸ δωμάτιο... Ἀρκετὰ σᾶς ζάλισε ἡ γυναῖκα μου, μὰ εἶνε φλύαρη, βλέπετε, σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες !

— Πρόθυμος, κύριε Πιπελέ ! ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ Ροδόλφος. Ὅπως ὁρίζετε !... Πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ δωμάτιο καὶ ἂν μοῦ ἀρέσῃ σᾶς δίνω μερικὰ χρήματα γιὰ προκαταβολὴ τοῦ ἐνοικίου μου !

Ὁ θυρωρὸς δγῆκε ἀπὸ τὴ φωλιά του. Καὶ ὁ Ροδόλφος τὸν ἀκολούθησε.

Δ'

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ἡ σκάλα τῆς πολυκατοικίας ἦταν σκοτεινή, ὑγρή, κ' ἔτριζε ἀπαίσια σὲ κάθε σκαλοπάτι.

Στὸ πρῶτο πάτωμα ἦσαν τὰ διαμερίσματα τοῦ ἐστιατῆγοῦ. Ἄθλιοι οἱ τοῖχοι, ἄθλιο τὸ παρουσιαστικό τους καὶ μονάχα ἡ πόρτες του ἦσαν φρεσκοβαμμένες καὶ τὰ πάνελά τους ἔλαμπαν ἀπὸ τὸ γιαλίσμά τους ἐκ μέρους τῆς κυρὰ Πιπελέ.

Ὁ θυρωρὸς καὶ ὁ Ροδόλφος δίχως νὰ σταθοῦν, προχώρησαν στὸ δεύτερο πάτωμα. Δυὸ πόρτες παρουσιάστηκαν μπροστά τους, καὶ ὁ Ροδόλφας ἄθελά του — στέκοντας στὸ κεφαλόσκαλο — τὶς περιεργάστηκε λίγο, πρὶν ἀνεβῇ στὸ τρίτο πάτωμα.

Ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς πόρτες, ὡδηγοῦσε ἀσφαλῶς στὰ διαμερίσματα τῆς μέγαιρας θειὰ Μπουρέ. Στὴν κορυφὴ αὐτῆς τῆς πόρτας, ὑπῆρχε μιὰ βαλσαμωμένη κουκουβάγια, καφαρμένη στὸν τοῖχο. Στὴ μέση τοῦ ἑνὸς φυρφίλλου ὑπῆρχε ἕνας φεγγίτης κλειστός, καὶ προφιλαγμένος μὲ συρμάτινο δίχτυ, γιὰ νὰ βλέπῃ ἡ ἀποτρόπαιη οἰκοδέσποινα τοὺς ἐπισκέπτες της, πρὶν τοὺς ἀνοίξει νὰ μποῦν.

Ἡ δεύτερη πόρτα, αὐτὴ ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ διαμερίσματα τοῦ κυρίου Καίσαρος Βραδαμάντ, τοῦ ὁπόιου αὐτοῦ ἀδοντοϊατροῦ, προξένησε φρίκη στὸ Ροδόλφο: Τὸ ὄνομα καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἰατροῦ ἦσαν γραμμένα μὲ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου, καμωμένα μὲ δόντι ἀλόγου.

Ἡ δὲ λαβὴ τοῦ σουνιοῦ, μὲ τὴν ὁποία χτυποῦσαν τὸ κουδοῦνι, δὲν ἦταν οὔτε σιδερένια οὔτε ξύλινη, ὅπως συνηθιζόταν τότε: Τὴν ἀποτελοῦσε ἕνα χέρι ξεχωρὶς καὶ βαλσαμωμένο παθητικοῦ, ἀποίσιο στὴν ἐμφάνισι, ἀποτρόπαιο, καὶ τὸ ὁποῖο σοῦ προξενοῦσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν χέρι νεκροῦ παιδιοῦ !

Ὁ Ροδόλφος καθὼς εἶδε τὰ συναισθαμισένα δάχτυλα τοῦ μακάβριου αὐτοῦ χεριοῦ, ἀνατρίχιασε καὶ προσπέρασε διαστικά, γιὰ νὰ ἀνεβῇ στὸ τρίτο πάτωμα. Καθὼς ὅμως περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄκουσε μέσα στὸ διαμέρισια τοῦ ἰατροῦ πνιχτοὺς θρήνους, οἱ ὁποῖοι φάνηκαν σὰν νὰ τοὺς συγκράτησε ἀμέσως κάποιος μὲ μιὰ βίαιη προσπάθεια...

Ἔκπληκτος λίγο, κοντοστάθηκε. Καὶ ξαφνικά, μιὰ φρικώδης κραυγὴ ἀντήχησε πάλι, κραυγὴ ὀδυνηρή, σὰν νἀβγαινε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ συντάραξε τὴ σιγαλιὰ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου διαδρόμου !

Ὁ Ροδόλφος φρύαξε κυριολεκτικῶς, ἀπὸ τὸ σταραχτικὸ καὶ πέγθιμο τόνο τῆς κραυγῆς ἐκείνης. Κι' ἀσυγκράτητος, ὥρμησε, ἅρπαξε τὸ ξερὸ χέρι τῆς μαϊμοῦς, καὶ χτύπησε μὲ σφοδρότητα τὸ κουδοῦνι.

— Τί πάθατε, κύριε ; ρώτησε ἀμέσως μὲ ἀποριὰ ὁ θυρωρός.

— Αὐτὴ ἡ κραυγή !... Σέρω κι' ἐγώ !... Μὰ δὲν τὴν ἀκούσατε λοιπόν, ἐσεῖς ;

— Καὶ τί μ' αὐτό, σὰν τὴν ἄκουσα ; ξανᾶπε μὲ τὴν ἴδια ἀποριὰ ὁ κὺρ Πιπελέ. Θὰ εἶνε κανένας πελάτης, ποὺ τοῦ βγάζει τὰ δόντια του ὁ κύριος Βραδαμάντ!

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ τοῦ θυρωροῦ, φάνηκε βέβαια πολὺ λογικὴ στὸν Ροδόλφο, ἀλλὰ δὲν τὸν ἱκανοποίησε ὅμως βαθειὰ στὴν ψυχή του...

Ὡστόσο τὸ κουδοῦνι εἶχε χτυπήσει ἤδη... Μιὰ ὁλιγάπτιγμη σιωπὴ διαδέχτηκε τὸ χτύπημά του. Κρότος ἀπὸ πόρτες ποὺ ἀνοιγόκλειναν μέσα, ἀκούστηκε κατόπιν. Καὶ τέλος, πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι ἑνὸς φεγγίτη, ὁ ἀποῖος ὑπῆρχε στὴ μέση τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ θυρόφυλλα, φάνηκε μιὰ μορφὴ λιπόσαρκη καὶ κατασπρισμένη σὰν πτῶμα...

Δέκατο μαλλιὰ σὰν φούγγαρα, κοκκινόξανθα καὶ γκρίζα συγχρόνως, ἔστεφαν τὸ μισοφαλακρὸ κρανίο τῆς ἀποτρόπαιης αὐτῆς μορφῆς, κατέληγαν δὲ σὲ γένεια μακρυά, τοῦ ἴδιου χρώματος κι' αὐτά... Ἡ ὀττασία ἦταν φευγαλέα: Μιὰ στιγμὴ μονάχα κόλλησε στὸ τζάμι ἡ πτωμασπὸς ἐκείνη μορφή, κύτταξε ἔξω, κι' ἀμέσως ὕστερα ἀποσύρθηκε δίχως ν' ἀνοίξῃ !

Μὰ ὁ Ροδόλφος, κοιὼς πρόλαβε νὰ τὴ δῇ, ἔμεινε κεραυνόπληκτος ἀμέσως: Τὰ πρασινωπὰ ιώτια τῆς μορφῆς, τὰ δασύτριχα καὶ ψαρὰ φρύδια της, ἡ γαμψὴ σὰν ὄρνιου μύτη της, καὶ τὰ φουσκωμένα φουθούνια της, τοῦ θύμισαν ἀμέσως κάποιον ἀχρεῖον Καίσαρα Πωλιντόρ !... Κάποιον φαυλόβιον Καίσαρα Πωλιντόρ !...

Θυμοῦνται βέβαια οἱ ἀναγνῶσταί μας, ὅτι ὁ Μοὺρφ μιλῶντας μὲ τὸν πρεσβευτὴ βαρῶνο ντὲ Γκρόυνν, ἀνέφερε καὶ τὸν καταραμένο αὐτὸν Πωλιντόρ.

Δεκαέξη ὥς δεκαεφτὰ χρόνια εἶχε νὰ δῇ τὸν Πωλιντόρ. Μὰ δὲν μπόρεσε βέβαια καὶ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀπαισία μορφὴ τοῦ δαίμονος ἐκείνου γιὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀργότερα θὰ μάθουμε.

Καὶ τώρα, νὰ ποὺ τὸν εἶδε ὁλοζώντανο μπροστά του, στὴν πτωματόδη ἐκείνη μορφὴ τοῦ ὀδοντοϊατροῦ Βραδαμάντ, καθὼς τὴν εἶδε στιγμιαία πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ φεγγίτη !

Ὡστόσο, κάποιος διστασμὸς τυραννοῦσε τώρα τὸν Ροδόλφο. Ἦσαν ἀρά γε τὸ ἴδιο πρόσωπο, ὁ Πωλιντὸρ ἐκεῖνος καὶ ὁ Βραδαμάντ αὐτός ;... Ἡ μόνη διαφορὰ ποὺ εὕρισκε, ἦταν ὅτι ὁ πρῶτος εἶχε τότε μαῦρα μαλλιὰ ἐνῶ ὁ Βραδαμάντ εἶχε κοκκινόξανθα !

Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, ἡ ὁμοιότης τῶν δύο φαυλοβίων ὑποκειμένων ἦταν καταπληκτική: Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν σπάνιο πνεῦμα, ἄπειρες γνώσεις, μεγαλοφυΐα πρὸς τὸ κακό, φαυλοβία ψυχή, κι' ἀρχεία ζωή... Ὅπως ὁ Πωλιντὸρ τότε, ἔτσι καὶ ὁ Βραδαμάντ τώρα — κυκλοφοροῦσαν τοὐλάχιστον γι' αὐτὸν ἦταν κασενεχεῖς, ἀνόλαστος, βρωμερὸς στὰ πάθη του, ἐκφυλος, θηριώδης !... Καὶ λεγόντουσαν «Καίσαρες» κι' οἱ δυό !...

Ὢ, ἂν ὁ Βραδαμάντ δὲν εἶχε κοκκινόξανθα μαλλιά, θὰ ἦταν ἑπτάντος ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν σατανικὸ ἐκεῖνον Πωλιντόρ !... Τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι ἦσαν καὶ γκρίζα τὰ μαλλιά του, ὁ Ροδόλφος τὸ εὕρισκε φυσικότατο: Εἶχαν περάσει δεκαοχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὁ Πωλιντὸρ θὰ ἦταν ἕνας ὑπερώριμος, μεσόκοπος ἄνδρας, ποιός..

Γιὰ νὰ νικήσῃ κάθε διστασμό του ὁ Ροδόλφος, ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ τὸ εἴχαμε σπουδάσει τόσο γιὰ πολλοὺς λόγους, ρώτησε τὸν κὺρ' Πιπελέ:

— Εἶνε πολὺς καιρός, ἀπὸ τότε ποὺ κάθεται ἐδῶ ὁ κύριος Βραδαμάντ ;

—Μά... θὰ εἶνε κάτου ἕνας χρόνος, βέβαια ! ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός, ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι. Ναί, ἕνας χρόνος !... Ἀπὸ πέρυσι τὸν Ἰανουάριο... Πληρώνει ταχτικὰ τὸ νοίκι του !...

— Καὶ λέτε νὰ εἶνε ἀληθινὲς αὐτὲς ἡ ἀποπερᾶσαις φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν εἰς βάρος του ; ἐπεμείνε πάλι ὁ Ροδόλφος.

Ὁ κὺρ' Πιπελὲ κοκκίνισε ἀλλόκοτα. Ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του μὲ ἀηδία, καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω... Ἐγὼ ποτὲ μου δὲν πιστεύω τόσο φοιχτὰ πράγματα... Τρομάζω καὶ πού τὰ ἀκούω μονάχα !... Μὰ ἂς ἀνεβοῦμε, κύριε, γιατὶ μαγκίζομαι μὲ παρόμοιες συζητήσεις !

Ὁ Ροδόλφος θέλοντας καὶ μὴ, τὸν ἀκολούθησε. Ἐπιφυλάχτηκε νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀργότερα, τὴ σπαραχτικὴ ἐκείνη κραυγή, καθὼς καὶ τὴν ἀληθινὴ ταυτότητα τοῦ ὀδοντογιατροῦ. Κι' ἔτειτο ἀπὸ λίγες στιγμές, βρέθηκε στὸ τρίτο πάτωμα, ὅπου ἦταν τὸ δωμάτιο ποὺ ἐνοικιαζόταν.

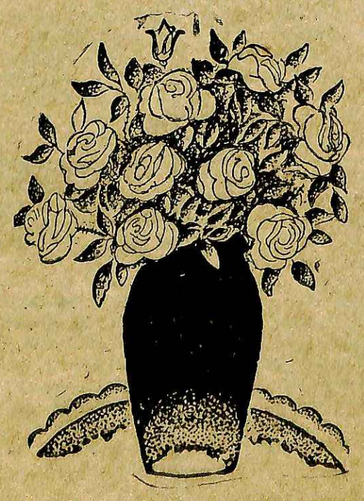

Πρὶν μπῇ στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ, ὁ Ροδόλφος, στάθηκε λίγες στιγμὲς ἄθελά του καὶ καμάρωσε τὴν πόρτα τοῦ πλαϊνοῦ δωματίου τῆς Γελασίνας. Ἀπάνω στὸ θυρόφυλλο μιὰ λεπτοτάτη ζωγραφιὰ ἀπὸ Ἔρωτας παχουλοὺς καὶ φτερωτούς, σχημάτιζε ἕνα πλαίσιο. Λίγα ψαλίδια, μιὰ δαχτυλήθρα, καὶ ἕνα σιδερο τοῦ σιδερώματος, συμπλήρωναν τὰ στολίδια τοῦ πλαισίου αὐτοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε — μὲ ζωγραφικὸν κρωστῆρα καὶ αὐτὴ — ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Γελασίνα, ράπτρια»

Ὁ Ροδόλφος ἀρσὺ θαύμασε τὴν ἀρκετὰ λεπτὴ τέχνη τοῦ ἰχνογραφήματος ἐκείνου, χωνεύλασε. Εἶχε μαντέψει τὸν ρράστη του !

Καὶ θέλοντας νὰ σκαλίσῃ — ἀπὸ ἀθῶα κακεντρέχεια ! — τὴν παλαιὰ πληγὴ τοῦ ἀγαθοῦ θυρωροῦ, τὸν ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια:

—Ποιὸς ζωγράφισε αὐτὸ τὸ ὡραῖο πλαίσιο, στὴν πόρτα τῆς μελλούσης γειτονοπούλας μου ;

Μπαρούτη κοντὰ στὴ φωτιά, δὲν θἄναβε τόσο ἀπότομα, ὅσο ἄναψε καὶ κόρωσε ὁ δυστυχὴς κὺρ' Πιπελέ !

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε σὰν ἀποπληκτικό, τὰ μάτια του πέταξαν φλάγες καὶ τὰ χείλη του ἀφροὺς, κι' ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγῆκαν μονώδεις ἡ ἀκόλουθες φράσεις:

— Ποιός ;... Ποιός ;... Ἀ! ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν βρομιάρη ἐκεῖνον, τὸν σοβατζῆ, τὸν ψευτοζωγράφο τῶν Καμπριών ;... Ἄχ, ρεζιλεμένε στὰ κόκκαλά του σὰν πεθάνει, πόσο μὲ τυράννησε αὐτὸς ὁ ψωριάρης σκύλλος !... Καὶ δὲν ντράπηκε καθόλου, καλέ μου κύριε, νὰ μοῦ ζωγραφίσῃ ἀπάνω στὴν πόρτα τοῦ κοριτσιοῦ κάτι ἀλόγυμνα παιδάκια μὲ φτεροῦγες καὶ κοιραφέλαλα !... Ἀμ' θὰ τὰ ἔξυνα ἐγὼ μὲ τὸ μισοχί μου, ἀλλὰ μ' ἐμπόδισε ἡ καλόκαρδη αὐτὴ κοπέλλα... Μοῦ εἶπε πὼς εἶνε ἀγγελούδια τοῦ Θεοῦ !... Μὰ ἔχει «μπέσσα» μέσα του, αὐτὸς ὁ ἀγιογδύτης ὁ παληο-Καμπριών ;... Αὐτὸς ποὺ...

— Ἀφῆστε τον νὰ πάῃ στὴν εὐχή, τὸν ἄθλιο διέκοψε φουφογελῶντας ὁ Ροδόλφος, γιατὶ ἔβλεπε πὼς ὁ φτωχὸς κὺρ' Πιπελὲ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξενυχτίσῃ, βρίζοντας τὸν ἐοημο ἐκείνον καλλιτέχνη.

—Ἀμ' τὸν φφίνο νὰ πάῃ καὶ στὸ διάολο, ἀκόμη ! παραδέχτηκε πρόθυμα ὁ κὺρ' Πιπελέ. Μόνο ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τὸν δεχθῇ κ' ἐκεῖνος, στὴν κόλασί του !...

Ὕστερα ἀπὸ τὴ συγκατάβασι αὐτὴ τοῦ κὺρ' Πιπελέ, ἡ ἁπλὰ αὐτὴ τοῦ κὺρ' Πιπελὲ, ἡ ἁπλὰ προκάλεσε τὸ γέλιο στὰ χείλη τοῦ Ροδόλφου, μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ στὸ ἐνοικιαζόμενο δωμάτιο.

Διέσχισαν πρῶτα ἕναν μικρό, μισοσκότεινο προθάλαμο, — ὁ ὁποῖος ἐνοικιαζόταν ἀναγκαστικὰ μαζὺ μὲ τὸ δωμάτιο — κι' ὕστερα βρέθηκαν τὸ δωμάτιο — κι' ὕστερα βρέθηκαν στὸ ἄλλο. Ἦταν μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, φωτεινή, τῆς ὁποίας τὰ δυὸ παράθυρα ἔβλεπαν πρὸς τὴν ὁδὸ Τίμπλου. Στοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης, ὑπῆρχαν ἐπίσης διάφορα καλλιτεχνικὰ ζωγραφήματα, ποιήντα κι' αὐτὰ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Καμπριών, τὰ ὁποῖα εἶχε σεβαστῆ ὁ διάδοχός του Φραντσουὰ-Ζερμαίν.

Ὁ Ροδόλφος, γιὰ πολλοὺς λόγους θέλοντας νὰ κατοικήσῃ στὸ δωμάτιο αὐτό, τὸ βρῆκε φυσικὰ θαυμάσιο. Κατόπιν, ἔβγαλε μὲ ταπεινότητα πέντε φράγκα, τὰ ποστέφερε στὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἀρθσει τὸ δωμάτιο, καὶ τὸ κρατῶ... Πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ προκαταβολή, ἀπέναντι τοῦ ἐνοικιοῦ.. Αὔριο θὰ φέρω καὶ τὰ ἐπιπλά μου !... Μήπως χρειάζεται νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ τὸν κύριο Κοκκινοχέρη ;

—Ὄχι, κύριε... Εἶνε περιπό !... Οἱ ἐνοικιασταὶ συμφωνοῦν μαζύ μου γιὰ τὸ ἐνοίκιο, καὶ ὁ κύριος Κοκκινοχέρης παραδέχεται ἀπὸ πρὶν τὶς συμφωνίες μου !... Ἀλπλαισίου αὐτοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε τὸν ὑπάρχει — μὲ ζωγραφικὸν κρωστῆρα καὶ αὐτὴ — ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Γελασίνα, ράπτρια»

Ὁ Ροδόλφος ἀρσὺ θαύμασε τὴν ἀρκετὰ λεπτὴ τέχνη τοῦ ἰχνογραφήματος ἐκείνου, χωνεύλασε. Εἶχε μαντέψει τὸν ρράστη του !

Καὶ θέλοντας νὰ σκαλίσῃ — ἀπὸ ἀθῶα κακεντρέχεια ! — τὴν παλαιὰ πληγὴ τοῦ ἀγαθοῦ θυρωροῦ, τὸν ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια:

—Ποιὸς ζωγράφισε αὐτὸ τὸ ὡραῖο πλαίσιο, στὴν πόρτα τῆς μελλούσης γειτονοπούλας μου ;

Μπαρούτη κοντὰ στὴ φωτιά, δὲν θἄναβε τόσο ἀπότομα, ὅσο ἄναψε καὶ κόρωσε ὁ δυστυχὴς κὺρ' Πιπελέ !

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε σὰν ἀποπληκτικό, τὰ μάτια του πέταξαν φλάγες καὶ τὰ χείλη του ἀφροὺς, κι' ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγῆκαν μονώδεις ἡ ἀκόλουθες φράσεις:

— Ποιός ;... Ποιός ;... Ἀ! ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν βρομιάρη ἐκεῖνον, τὸν σοβατζῆ, τὸν ψευτοζωγράφο τῶν Καμπριών ;... Ἄχ, ρεζιλεμένε στὰ κόκκαλά του σὰν πεθάνει, πόσο μὲ τυράννησε αὐτὸς ὁ ψωριάρης σκύλλος !... Καὶ δὲν ντράπηκε καθόλου, καλέ μου κύριε, νὰ μοῦ ζωγραφίσῃ ἀπάνω στὴν πόρτα τοῦ κοριτσιοῦ κάτι ἀλόγυμνα παιδάκια μὲ φτεροῦγες καὶ κοιραφέλαλα !... Ἀμ' θὰ τὰ ἔξυνα ἐγὼ μὲ τὸ μισοχί μου, ἀλλὰ μ' ἐμπόδισε ἡ καλόκαρδη αὐτὴ κοπέλλα... Μοῦ εἶπε πὼς εἶνε ἀγγελούδια τοῦ Θεοῦ !... Μὰ ἔχει «μπέσσα» μέσα του, αὐτὸς ὁ ἀγιογδύτης ὁ παληο-Καμπριών ;... Αὐτὸς ποὺ...

— Ἀφῆστε τον νὰ πάῃ στὴν εὐχή, τὸν ἄθλιο διέκοψε φουφογελῶντας ὁ Ροδόλφος, γιατὶ ἔβλεπε πὼς ὁ φτωχὸς κὺρ' Πιπελὲ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξενυχτίσῃ, βρίζοντας τὸν ἐοημο ἐκείνον καλλιτέχνη.

—Ἀμ' τὸν φφίνο νὰ πάῃ καὶ στὸ διάολο, ἀκόμη ! παραδέχτηκε πρόθυμα ὁ κὺρ' Πιπελέ. Μόνο ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τὸν δεχθῇ κ' ἐκεῖνος, στὴν κόλασί του !...

Ὕστερα ἀπὸ τὴ συγκατάβασι αὐτὴ τοῦ κὺρ' Πιπελέ, ἡ ἁπλὰ αὐτὴ τοῦ κὺρ' Πιπελὲ, ἡ ἁπλὰ προκάλεσε τὸ γέλιο στὰ χείλη τοῦ Ροδόλφου, μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ στὸ ἐνοικιαζόμενο δωμάτιο.

Διέσχισαν πρῶτα ἕναν μικρό, μισοσκότεινο προθάλαμο, — ὁ ὁποῖος ἐνοικιαζόταν ἀναγκαστικὰ μαζὺ μὲ τὸ δωμάτιο — κι' ὕστερα βρέθηκαν στὸ ἄλλο. Ἦταν μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, φωτεινή, τῆς ὁποίας τὰ δυὸ παράθυρα ἔβλεπαν πρὸς τὴν ὁδὸ Τίμπλου. Στοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης, ὑπῆρχαν ἐπίσης διάφορα καλλιτεχνικὰ ζωγραφήματα, ποιήντα κι' αὐτὰ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Καμπριών, τὰ ὁποῖα εἶχε σεβαστῆ ὁ διάδοχός του Φραντσουὰ-Ζερμαίν.

Ὁ Ροδόλφος, γιὰ πολλοὺς λόγους θέλοντας νὰ κατοικήσῃ στὸ δωμάτιο αὐτό, τὸ βρῆκε φυσικὰ θαυμάσιο. Κατόπιν, ἔβγαλε μὲ ταπεινότητα πέντε φράγκα, τὰ ποστέφερε στὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

Κατόπιν ἔβγαλε πέντε φράγκα καὶ τὰ πρόσφερε στὸ θυρωρό...

—Μοῦ ἀρθσει τὸ δωμάτιο, καὶ τὸ κρατῶ... Πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ προκαταβολή, ἀπέναντι τοῦ ἐνοικιοῦ.. Αὔριο θὰ φέρω καὶ τὰ ἐπιπλά μου !... Μήπως χρειάζεται νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ τὸν κύριο Κοκκινοχέρη ;

—Ὄχι, κύριε... Εἶνε περιπό !... Οἱ ἐνοικιασταὶ συμφωνοῦν μαζύ μου γιὰ τὸ ἐνοίκιο, καὶ ὁ κύριος Κοκκινοχέρης παραδέχεται ἀπὸ πρὶν τὶς συμφωνίες μου !... Ἀλπλαισίου αὐτοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε — μὲ ζωγραφικὸν κρωστῆρα καὶ αὐτὴ — ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Γελασίνα, ράπτρια»

Ὁ Ροδόλφος ἀρσὺ θαύμασε τὴν ἀρκετὰ λεπτὴ τέχνη τοῦ ἰχνογραφήματος ἐκείνου, χωνεύλασε. Εἶχε μαντέψει τὸν ρράστη του !

Καὶ θέλοντας νὰ σκαλίσῃ — ἀπὸ ἀθῶα κακεντρέχεια ! — τὴν παλαιὰ πληγὴ τοῦ ἀγαθοῦ θυρωροῦ, τὸν ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια:

—Ποιὸς ζωγράφισε αὐτὸ τὸ ὡραῖο πλαίσιο, στὴν πόρτα τῆς μελλούσης γειτονοπούλας μου ;

Μπαρούτη κοντὰ στὴ φωτιά, δὲν θἄναβε τόσο ἀπότομα, ὅσο ἄναψε καὶ κόρωσε ὁ δυστυχὴς κὺρ' Πιπελέ !

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε σὰν ἀποπληκτικό, τὰ μάτια του πέταξαν φλάγες καὶ τὰ χείλη του ἀφροὺς, κι' ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγῆκαν μονώδεις ἡ ἀκόλουθες φράσεις:

— Ποιός ;... Ποιός ;... Ἀ! ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν βρομιάρη ἐκεῖνον, τὸν σοβατζῆ, τὸν ψευτοζωγράφο τῶν Καμπριών ;... Ἄχ, ρεζιλεμένε στὰ κόκκαλά του σὰν πεθάνει, πόσο μὲ τυράννησε αὐτὸς ὁ ψωριάρης σκύλλος !... Καὶ δὲν ντράπηκε καθόλου, καλέ μου κύριε, νὰ μοῦ ζωγραφίσῃ ἀπάνω στὴν πόρτα τοῦ κοριτσιοῦ κάτι ἀλόγυμνα παιδάκια μὲ φτεροῦγες καὶ κοιραφέλαλα !... Ἀμ' θὰ τὰ ἔξυνα ἐγὼ μὲ τὸ μισοχί μου, ἀλλὰ μ' ἐμπόδισε ἡ καλόκαρδη αὐτὴ κοπέλλα... Μοῦ εἶπε πὼς εἶνε ἀγγελούδια τοῦ Θεοῦ !... Μὰ ἔχει «μπέσσα» μέσα του, αὐτὸς ὁ ἀγιογδύτης ὁ παληο-Καμπριών ;... Αὐτὸς ποὺ...

— Ἀφῆστε τον νὰ πάῃ στὴν εὐχή, τὸν ἄθλιο διέκοψε φουφογελῶντας ὁ Ροδόλφος, γιατὶ ἔβλεπε πὼς ὁ φτωχὸς κὺρ' Πιπελὲ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξενυχτίσῃ, βρίζοντας τὸν ἐοημο ἐκείνον καλλιτέχνη.

—Ἀμ' τὸν φφίνο νὰ πάῃ καὶ στὸ διάολο, ἀκόμη ! παραδέχτηκε πρόθυμα ὁ κὺρ' Πιπελέ. Μόνο ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τὸν δεχθῇ κ' ἐκεῖνος, στὴν κόλασί του !...

Ὕστερα ἀπὸ τὴ συγκατάβασι αὐτὴ τοῦ κὺρ' Πιπελέ, ἡ ἁπλὰ αὐτὴ τοῦ κὺρ' Πιπελὲ, ἡ ἁπλὰ προκάλεσε τὸ γέλιο στὰ χείλη τοῦ Ροδόλφου, μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ στὸ ἐνοικιαζόμενο δωμάτιο.

Διέσχισαν πρῶτα ἕναν μικρό, μισοσκότεινο προθάλαμο, — ὁ ὁποῖος ἐνοικιαζόταν ἀναγκαστικὰ μαζὺ μὲ τὸ δωμάτιο — κι' ὕστερα βρέθηκαν στὸ ἄλλο. Ἦταν μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, φωτεινή, τῆς ὁποίας τὰ δυὸ παράθυρα ἔβλεπαν πρὸς τὴν ὁδὸ Τίμπλου. Στοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης, ὑπῆρχαν ἐπίσης διάφορα καλλιτεχνικὰ ζωγραφήματα, ποιήντα κι' αὐτὰ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Καμπριών, τὰ ὁποῖα εἶχε σεβαστῆ ὁ διάδοχός του Φραντσουὰ-Ζερμαίν.

Ὁ Ροδόλφος, γιὰ πολλοὺς λόγους θέλοντας νὰ κατοικήσῃ στὸ δωμάτιο αὐτό, τὸ βρῆκε φυσικὰ θαυμάσιο. Κατόπιν, ἔβγαλε μὲ ταπεινότητα πέντε φράγκα, τὰ ποστέφερε στὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

Κατόπιν ἔβγαλε πέντε φράγκα καὶ τὰ πρόσφερε στὸ θυρωρό...

—Μοῦ ἀρθσει τὸ δωμάτιο, καὶ τὸ κρατῶ... Πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ προκαταβολή, ἀπέναντι τοῦ ἐνοικιοῦ.. Αὔριο θὰ φέρω καὶ τὰ ἐπιπλά μου !... Μήπως χρειάζεται νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ τὸν κύριο Κοκκινοχέρη ;

—Ὄχι, κύριε... Εἶνε περιπό !... Οἱ ἐνοικιασταὶ συμφωνοῦν μαζύ μου γιὰ τὸ ἐνοίκιο, καὶ ὁ κύριος Κοκκινοχέρης παραδέχεται ἀπὸ πρὶν τὶς συμφωνίες μου !... Ἀλπλαισίου αὐτοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε — μὲ ζωγραφικὸν κρωστῆρα καὶ αὐτὴ — ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Γελασίνα, ράπτρια»

Ὁ Ροδόλφος ἀρσὺ θαύμασε τὴν ἀρκετὰ λεπτὴ τέχνη τοῦ ἰχνογραφήματος ἐκείνου, χωνεύλασε. Εἶχε μαντέψει τὸν ρράστη του !

Καὶ θέλοντας νὰ σκαλίσῃ — ἀπὸ ἀθῶα κακεντρέχεια ! — τὴν παλαιὰ πληγὴ τοῦ ἀγαθοῦ θυρωροῦ, τὸν ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια:

—Ποιὸς ζωγράφισε αὐτὸ τὸ ὡραῖο πλαίσιο, στὴν πόρτα τῆς μελλούσης γειτονοπούλας μου ;

Μπαρούτη κοντὰ στὴ φωτιά, δὲν θἄναβε τόσο ἀπότομα, ὅσο ἄναψε καὶ κόρωσε ὁ δυστυχὴς κὺρ' Πιπελέ !

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε σὰν ἀποπληκτικό, τὰ μάτια του πέταξαν φλάγες καὶ τὰ χείλη του ἀφροὺς, κι' ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγῆκαν μονώδεις ἡ ἀκόλουθες φράσεις:

— Ποιός ;... Ποιός ;... Ἀ! ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν βρομιάρη ἐκεῖνον, τὸν σοβατζῆ, τὸν ψευτοζωγράφο τῶν Καμπριών ;... Ἄχ, ρεζιλεμένε στὰ κόκκαλά του σὰν πεθάνει, πόσο μὲ τυράννησε αὐτὸς ὁ ψωριάρης σκύλλος !... Καὶ δὲν ντράπηκε καθόλου, καλέ μου κύριε, νὰ μοῦ ζωγραφίσῃ ἀπάνω στὴν πόρτα τοῦ κοριτσιοῦ κάτι ἀλόγυμνα παιδάκια μὲ φτεροῦγες καὶ κοιραφέλαλα !... Ἀμ

λουθήση κρυφά καὶ νὰ μάθη !

Τέλος, μὴν μπορῶντας νὰ δικαιολογήση περισσότερο τὴν παραμονή του ἐκεῖ, ἀποχαιρέτησε τὴν κυρὰ Πιπελέ, λέγοντάς της :

— Σ' ὅλα λοιπὸν εἶμαστε σύμφωνοι, κυρία... Τὸ δωμάτιό μου θὰ τὸ συγυρίζετε ἐσεῖς, μὲ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ σᾶς εἶπα... Αὔριο θὰ φέρουν τὰ ἐπιπλά μου, καὶ θὰ παρασταθῶ κι' ἐγὼ στὴ μεταφορά τους !

Ἔξω στὸ δρόμο τώρα, καὶ περπατῶντας ἀργὰ ὁ νέος, βυθίστηκε σὲ πέλαγος σκέψεων. Εὕρισκε στουδαιοτάτη, τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψή του στὴν πολικατοικία τῆς ὁδοῦ Τέμπλου. Κι' ἀναφεφαλαιώνοντας διαρκῶς τὶς ἀνακαλύψεις του, τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, ἔβγαλε τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα θὰ χρησίμευαν ὡς βάσις τῶν μελλοντικῶν ἐνεργειῶν του:

1ον) Ἡ Γελασίνα ἀσφαλῶς γνώριζε, ποῦ βρισκόταν τώρα ὁ Φρανσουὰ - Ζερμαίν.

2ον) Μιὰ νεαρὴ γυναίκα, ἡ ὁποία — δυστυχῶς — φαινόταν νὰ εἶνε ἡ λατρευτὴ του μαρκησία ντ' Ἀρβίλ, ἀγωνιζόταν μ' ἐπιτυχία, ὡς τώρα, ἐναντίον τοῦ ἐνόχου αἰσθήματός της πρὸς τὸν «στραπατσὸ». Ἀλλὰ τοῦ εἶχε δώσει γιὰ τὴν ἑπομένη καινούργιο ραντεβοῦ —ὅπως ἔδειχνε τὸ ἀνυπόγραφο γράμμα ποὺ διάβασε στὴν κυρὰ Πιπελὲ — κι' ἴσως νὰ μὴν ἄντεχε πειὰ στὸ αὐριανὸ αὐτὸ ραντεβοῦ της: Ἤξερε γάϊαρε γιὰ πάντα τὴν τιμή της, αὔριο !

Ἄ, μὲ πόση λύσσα κρυφὴ συλλογιζόταν ὁ Ροδόλφος, τὸ γελοῖο αὐτὸ ὑποκείμενο, τὸ ὁποῖο ἔγραφε στὴν κυρὰ Πιπελὲ νὰ τοῦ ἀνάψη πάλι τὶς φωτιὲς τῶν τζακιῶν καὶ νὰ τοῦ τακτοποιήση τοὺς θαλάμους !... Καὶ μὲ πόση ὀδύνη σκεπτόταν ὁ Ροδόλφος τὴν ἀγαπημένη του μαρκησία, νὰ εἶνε σφιγμένη στὴ βρωμερὴ ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθρωπαρίου ἐκείνου !... Ἐνῶ αὐτὸς ὁ Ροδόλφος, οὔτε τόλμησε ποτὲ του νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια : Τόσο ἦταν κρυφὴ καὶ ἱερὴ ἡ λατρεία του γιὰ ἐκείνη καὶ τόσο ἀγαποῦσε κι' ἐκτιμοῦσε τὸν μαρκήσιο σύζυγό της, τὸν παιδικό κι' ἐπιστήθιο αὐτὸν φίλο του !...

3ον) Μέσα στὴν πολυκατοικία αὐτὴ ὑπῆρχε ἐπίσης ἕνας τίμιος, φιλόπονος ἀλλὰ καὶ πάμπτωχος οἰκογενειάρχης τεχνίτης, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὴν ἐσχάτη ἀθλιότητα καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ ὁποίου θὰ μετοῦσε στοὺς «πέντε δρόμους» εὐθὺς - μεθαύριο ὁ Κοκκινοχέρης.

4ον) Κάποιο ἄλλο, σκοτεινὸ καὶ καταχθόνιο, δρᾶμα, παιζόταν ἀπὸ τὴν πολικατοικία. Πρωταγωνιστὴς τοῦ ἦταν ὁ ἀβελιὼς ὀδοντοπάτρὼς Βραδαμάντ — ἴσως ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἀλλόκοτο σατανικὸν Πολιντὸρ — καὶ θῆμα μιὰ γυναίκα: Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀνῆκε στὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία, ἂν ἔκρινε κανένας ἀπὸ τὸ δουκικὸ στέμμα τοῦ μαντηλιοῦ της ! καὶ

5ον) Ἡ Κουκουβάγια, ἡ μάγισσα καὶ τοκογλύφος θειὰ Μπουρὲ, καὶ ὁ ἀπερίγραπτος Κοκκινοχέρης, βρισκόντουσαν σὲ ἐντενοτάτη συνεργασία καὶ κατανινόνταν σὲ μυστηριώδεις ἀσχολίες, στὸ καταγώνιο τῆς μαγίσσης.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ συμπεράσματα.. καθὼς τὰ μελετοῦσε διασκῶς ὁ Ροδόλφος καὶ καθὼς τοῦ πονοῦσαν τὴν κεφαλιὰ — ἡ λατρευτή του ντ' Ἀρβίλ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ «στραπατσοῦ» ! — τὸν ζάλισαν ἐπὶ τέλους καὶ τοῦ θόλωσαν τὸ μυαλό. Ἀπὸ πρὶν ἐκόμη, σκόπευε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸν συμβολαιογράφο Ζὰκ Φεράν, σχετικὰ μὲ τὴν ἀληθινὴ καταγωγὴ τῆς Κελαϊδίστρας.

Ἡ ταραχὴ του ὅμως, πρὶν ἐκπόδισε. Ἐνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ ἠσυχάση λίγο. Ἀνέβαλε λοιπὸν τὴν ἐπίσκεψή του στὸν συμβολαιογράφο γιὰ τὴν ἑπομένη καὶ τράβηξε στὸ μεγαρό του τῆς ὁδοῦ Πλουμέ. Ἐκεῖ ἀναπαύτηκε λίγο, καὶ ἐπειδὴ νύχτωνε πειά, ἄρχισε νὰ ντύνεται γιὰ τὸν χορὸ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, στὸν ὁποῖο — ἄπως εἴδαμε καὶ ἀπὸ τὴ συνδιάλεξη τοῦ Μούρφ μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Γκράσων — ἦταν καλεσμένος.

Πρὶν ὅμως ἀκολουθήσουμε τὸν Ροδόλφο ἐστὸν πρεσβευτικὸ αὐτὸν χορό, ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν κώμησσα Σάρρα καὶ στὸν ἀδελφό της Τόμ. Εἶχε στουδαιότατα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, καὶ πρέπει νὰ ξέρουμε τὸ παρελθόν τους, στενὰ σχετισμένο μὲ τοὺς ἄλλους ἥρωας τῆς ἱστορίας μας.

Ε'
ΣΑΡΡΑ ΚΑΙ ΤΟΜ

Ἡ Σάρρα Σήτων, ἦδη χήρα τοῦ

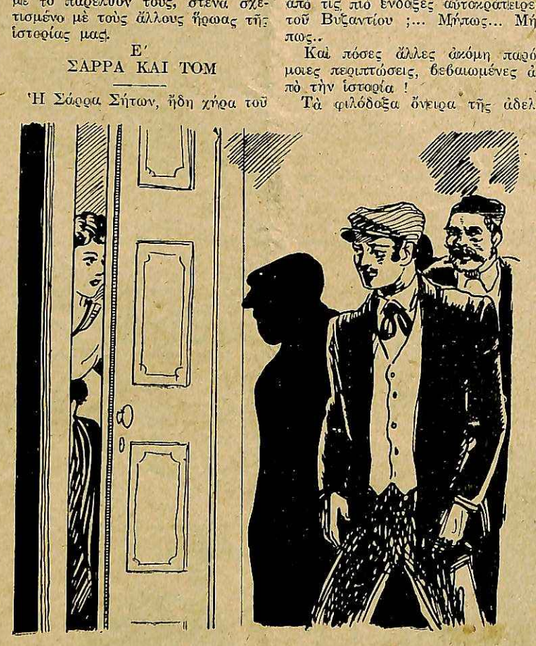

Πράγματι ἡ πόρτα εἶχε μισανοίξει καὶ φάνηκε ἕνα μάτι ἐκφραστικὸ ποὺ κύτταζε...

κόμητος Μὰξ - Γκρήγκορ ἦταν τριανταέξη περίπου ἐτῶν καὶ κατεγόταν ἀπὸ μιὰ διάσημη οἰκογένεια τῆς Σκωτίας.

Ὁ πατέρας τῆς λεγόταν βαρῶνος Ἄρθουρ Σήτων ντ' Ἄλσμπουρ, καὶ ζοῦσε διαρκῶς ἀποτραβηγμένος στὸν πύργο του καὶ στὰ ἀπέραντα κτήματά του.

Σὲ ἡλικία δεκαεφτὰ ἐτῶν ἡ Σάρρα, ὡραίνεψε ἀπ' τοὺς γονεῖς της, κι' ἀνεξάρτητη πειὰ ἄρχισε νὰ περιφγῆται τὴν Εὐρώπη μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της Τὸμ Σήτων ντ' Ἀλσμπουρ.

Ἡ νέα αὐτὴ εἶχε δυὸ ἐλαττώματα, σὲ τρομερὸ βαθμὸ ἀνεπτυγμένα: Ἦταν ὑπερήφανη, καὶ φιλόδοξη. Εἶχε ἐπίσης τὸ ἀτύχημα ν' ἀνατραφῆ ἀπὸ μιὰ Σκωτίδα γωρική, ἐπειδὴ ἦταν διαρκῶς φιλάσθενη ἡ μητέρα της, καὶ ἡ Σκωτὶς αὐτὴ εἶχε ὁλοθερμὴ ἐπιροὴ στὸν χαρακτῆρα τῆς Σάρρας: Ἀκουτάπουστα τῆς προέλεγε — ἴσως ἀπὸ δεισιδαιμονία, ἴσως ἀπὸ χρηματικὰ ἐλατήρια — λαμπρότατο μέλλον, καὶ τὴ βεβαίωνε πὼς θὰ στεφθῆ καὶ βασίλισσα ἀκόμη, κάποια ἡμέρα !

Ἀναθρεμμένη ἔτσι ἡ Σάρρα, καὶ ζῶντας καθ' ὅλη τὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία της στὰ ταραχεῖα καὶ ὁμιχλώδη βουνὰ τῆς βορεινῆς πατρίδος της, πίστεψε ὁλόψυχα τὶς ἀνόητες προφητεῖες τῆς τροφοῦ της. Ὁ ρωμαντικὸς καὶ βίαιος χαρακτὴρ της ἄλλωστε, καὶ ἡ ἔλλειψις καταλληλοτέρας ἀνατροφῆς ἀπὸ τὴ διαρκῶς ἄρρωστη μητέρα της, συνετέλεσαν πολὺ στὴν παρώλυση ἐξαψη τῶν φιλοδοξιῶν της !... Μήπως καὶ ἡ Ἰωσηφίνα— σκεπτόταν συχνὰ — δὲν ἔγινε αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας ἀπὸ σύζυγος ἑνὸς ἁπλοῦ εὐπατρίδου ποὺ ἦταν ;... Μήπως ἡ Θεοδώρα, ταπεινὴ κόρη τοῦ λαοῦ, δὲν ἔγινε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες αὐτοκράτειρες τοῦ Βυζαντίου ;... Μήπως... Μήπως..

Καὶ πόσες ἄλλες ἀκόμη παρόμοιες περιττώσεις, βεβαιωμένες ἀπὸ τὴν ἱστορία !

Τὰ φιλόδοξα ὄνειρα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Σάρρας ! Ἦταν μιὰ φύσις ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ κατέλλα αὐτή. Εἶχε ἐξαισία καλλονή, φαντασιώτατη φιλομάθεια, φλογερώτατο χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ξεροὴ ψυχή, καταχθονία κακεντρέχεια, δεσποτικὸ ὕφος, καὶ ἀδάμαστη θέλησι: Ἦταν ἕνα γνήσιο προϊὸν τῆς τραχυτάτης — σὲ κλῖμα καὶ σὲ ἔδαφος — πατρίδος της !

Ποὺ φύγουν ἀπὸ τὴ Σκωτία τὰ δυὸ ἀδέλφια, εἶχαν ἤδη σχηματίσει τὸ σχέδιό τους. Εἶχαν ἤδη βρῆ τὸν κτάχο — τὸν ὑποψήφιο ἡγεμονικὸ γαμπρὸ — τὸν ὁποῖο θὰ ἀνελάμβανε ἡ Σάρρα νὰ πλανέψη μὲ τὰ χαρίσματά της, καὶ νὰ τὸν ἀναγκάση ὕστερα — ξετρελλαμένο πειὰ ἀπὸ ἀγάπη — νὰ τὴν κάνη σύζυγό του !

Τὸν εἶχαν βρῆ αὐτὸν τὸν γαμπρό, πρὶν τὸν γνωρίσουν ἀκόμη προσωπικῶς. Τοὺς τὸν εἶχε ὑποδείξει τὸ «Ἡμερολόγιο Γκόταν», τὸ διεθνὲς αὐτὸ εὐρετήριο τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Ἰδοὺ σὲ ποιὸ μέρος τοῦ ἡμερολογίου σταμάτησαν τὰ δυὸ ἀδέλφια, βρίσκοντάς το ὡς τὸ πιὸ κατάλληλο γιὰ τοὺς σκοποὺς των:

«ΜΕΓΑ ΔΟΥΚΑΤΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΟΣΤΑΤΙΝ.

—Μέγας δούξ: ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Ἐγεννήθη στὶς 10 Δεκεμβρίου 1764. Ἐγήρεσε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1808. Ἡ μακαρίτισσα σύζυγός του λεγόταν Ἐλουϊσία - Ἀμαλία, θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος Βυργάδεν.

—Υἱὸς καὶ διάδοχός του: ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Ἐγεννήθη στὶς 17 Ἀπριλίου 1803. Εἶμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη δούκισσα μητέρα του Ἐλουϊσία - Ἀμαλία σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν»

Κατὰ τὸ 1821 λοιπόν, ὁ διάδοχος τοῦ μεγάλου δουκάτου τοῦ Γεροστάϊν πρίγκηψ Ροδόλφος ἦταν ἡλικίας δεκαοχτὼ ἐτῶν. Ἦταν θαυμασία νιὰ, γιὰ τὴ μόλις δεκαεπταετῆ Σάρρα !... Μὰ πῶς θὰ τὸν γνώριζε ;... Πῶς θὰ παρουσιαζόταν στὴν ἡγεμονικὴ Αὐλὴ τοῦ Γεροστάϊν ἡ φιλόδοξος νεαρὰ Σκωτὶς γιὰ νὰ πιλιξῆ τὸν νεαρὸ καὶ φλογερὸ διάδοχο στὰ μαγικὰ θέλγητρα τῆς ἐξωτερικῆς προσωπικότητός της ;

Δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο αὐτό, γιὰ μιὰ ἐπίμονη φύσι σὰν τὴ δική της !

Ξεκίνησε μὲ τὸν Τὸμ ἀπὸ τὴ Σκωτία καὶ πῆγε πρῶτα ἐπὸ Παρίσι. Τὸ λαμπρὸ οἰκογενειακό τους ὄνομα, τοὺς ἄνοιξε ἐμέσως τὰ σαλόνια τῆς ἐκεῖ Ἀγγλικῆς Πρεσβεύτριας καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου γοήτρου ἔνοιωσε ξαφνικὰ συμπάθεια γιὰ τὴ νεαρὴ ξένη καὶ ἀριστοκρατικὴ συμπατριώτισσά της.

Κάθησαν λίγους μῆνες ἐπὶ Παρίσι. Ἡ καλλονή καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ καταγωγὴ τῆς Σάρρας, ἔκαναν τὸ κρότο. Τὴ διαφιλονεικοῦσαν τὰ πὸ λαμπρὰ σαλόνια τῆς γαλλικῆς κωμοπολιτείας. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἡ Σάρρα εἶχε τὴν γνωριμία τοῦ γηραιοῦ μαρκησίου ντ' Ἀρβίλ, στενοῦ φίλου τοῦ πατροῦ των Ἄλλοτε.

Ἡ συγκίνησις τοῦ γαλλικῆς καρδιᾶς του, ἔκαναν τὸν γηραιὸ μαρκήσιο ντ' Ἀρβίλ, στενὸ φίλο τοῦ πατροῦ των Ἄλλοτε.

Ἦταν εὐτύχημα σωστό, γιὰ τὰ δυὸ ἀδέλφια, αὐτὴ ἡ γνωριμία τους. Γιατί ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλ ἦταν ἐπίσης ἐπιστήθιος φίλος τοῦ μεγάλου δούκα Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Γεροστάϊν, στὸν ὁποῖο εἶχε — ὅπως ξέρουμε ἤδη — προσφέρει σημαντικὲς ὑπηρεσίες.

Στὸν μεγάλο δοῦκα Μαξιμιλιανὸ λοιπόν, τὸν πατέρα τοῦ Ροδόλφου, δὲν δίστασε νὰ γράψη μιὰ θερμὴ συστατικὴ ἐπιστολὴ ὁ γερομαρκήσιος, συστήνοντάς του νὰ δεχθῆ εὐμενῶς στὴν Αὐλή του τὰ δυὸ ἀδέλφια: Τὸν βαρῶνο Τὸμ Σήτων ντ' Ἄλσμπουρ, καὶ τὴν ἀδελφή του Σάρρα, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ περιηγηθοῦν τὴ Γερμανία, καὶ ἔπειτα ὅλη τὴν Εὐρώπη ! !

Μὲ τόσο ἀποτελεσματικὸ ὅπλο «ὠπλισμένη» ἡ φιλόδοξη Σάρρα, ἔχοντας κιόλας βελτιώσει σὲ ὕψιστο βαθμὸ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα χαρίσματά της στὸ διεθνὲς «σχολεῖο» τῶν Παρισινῶν σαλονιῶν, ξεκίνησε μὲ τὸν ἀδελφό της γιὰ τὸ Μεγάλο Δουκᾶτο τοῦ Γεροστάϊν.

Ἡ ἀφιξίς της προκάλεσε πραγματικὰ ζωηροτάτη συγκίνηση στὴν Αὐλή, ἰσοβαθῆ καὶ πατριαρχικὴ ἐκείνη Αὐλή. Ὁ μέγας δοὺξ Μαξιμιλιανός, πατέρας τοῦ Ροδόλφου, κυβερνοῦσε τὸ κράτος του μὲ πατρικὴ στοργή, καὶ ἡ ἡγεμονία του ἦταν ἡ πιὸ εὐδαίμων ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας. Ὑποδέχθηκε μὲ ἄφθαστη εὐμένεια τὰ δυὸ ἀδέλφια, τὰ ὁποῖα τόσο θερμὰ τοῦ σύστηνε ὁ φίλος του καὶ εὐεργέτης του μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλ.

Ἡ φιλοξενία αὐτὴ διήρκεσε πολλοὺς μῆνες. Πολλὲς φορὲς ἡ Σάρρα καὶ ὁ Τὸμ, προστοιὼθηκαν ὅτι ἤθελαν νὰ φύγουν. Ἀλλὰ εἶχαν κατορθώσει ἐντωμεταξὺ νὰ δείξουν τόση σεμνότητα, τόση διπλωματικὴ ἐπιδεξιότητα, καὶ τόσα χαρίσματα στὴ μουσική, στὴ ζωγραφική καὶ στὰ διάφορα σπόρ, ὥστε ὅλοι εἶχαν καταγοητευθῆ, κι' ἔφεραν ζωηρότατες ἀντιρρήσεις. Κι' ἔτσι, μέσα σὲ λίγους μῆνες, κατώρθωσαν τὸ ἑξῆς μεγάλο τὰ δυὸ ἀδέλφια: Ὁ Τὸμ διωρίστηκε «Πρῶτος Σταυλάρχης» τοῦ μεγάλου δουκὸς καὶ ἡ Σάρρα «Κυρία τῆς Τιμῆς» τῆς μεγάλης δοὺκίσσης Ἰουδήθ, μητέρας τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, καὶ μάμμης τοῦ νεαροῦ διαδόχου Ροδόλφου !

Ὁλόκληρη ἡ Αὐλὴ λάτρεψε τοὺς δυὸ ἀδελφούς. Ἰδίως ἡ Σάρρα, εἶχε γίνει τὸ ἀντικείμενο τοῦ γενικοῦ θαυμασιοῦ. Νοιώθοντας πόση νοικοκυροσύνη βασίλευε στὸ ἐντυχισμένο ἐκεῖνο κοάτος, καὶ βλέποντας πόσο εὐδεβεῖς καὶ ἤθικοὶ καὶ φιλότεκνοι ἦσαν ὅλοι — ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα μ/γαν δοῦκα ὃς τὸν τελειτατο ὑπήκοό του — εἶχε μεταμορφωθῆ κυριολεκτικὰ ἡ πανοῦργος καὶ κατασθενὰ αὐτὴ Σάρρα: Εἶχε γίνει σωστὸς ἄγγελος χάριτος, σεμνότητος, καλωσύνης καὶ φιλοπονίας !

Ἐπίσης εὐτύχημα γιὰ τὰ σχέδιά της. Ἦταν καὶ ἡ ἄπουσα τοῦ νεαροῦ διαδόχου ἀπὸ τὴν Αὐλή, κατὰ τοὺς τρεῖς μῆνες τῆς ἀοίδεύς της. Ὁ Ροδόλφος, λίγες ἡμέρες πολὺ ἔσθει ἡ Σάρρα, εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν ἐπαρχιακῶν στρατοθηκῶν τοῦ κράτους — ἦταν ἐπίτιμος ἀοχηγοτάτηγος —μαζὶ μὲ τὸν ὑπασπιστή του καὶ μὲ τὸν ἄλλοτε παιδαγωγό του Μούρφ.

Ἡ ἀπουσία λοιπὸν αὐτὴ τοῦ βασιλόπαιδος ἀπὸ τὴν Αὐλὴ ἐβοήθησε πολὺ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν στρατευμάτων τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ πολὺ παραπάνω τὴν ἐπιθεώρησι τῶν στρατοθηκῶν τοῦ ἡγεμόνος του ἀνίμερα στοὺς σταθοῦμε στὴν ἀποφασιστική—καὶ μὲ τόσο θλιβερὲς συνέπειες — μάχη, τὴν ὁποία ἔδωσε ἐναντίον του ἡ Σάρρα, ἂς οἰξουμε μιὰ ματιὰ στὴν παιδικὴ του ἡλικία.

Μικρὸς ἀκόμη ὁ Ροδόλφος, ἦταν πολὺ ἀσθενικὸν κοάσεως. Διαρκῶς ἀρρωστοῦσε, μὲ τὸ παραμικρὸ κρύο ἀρρωστοῦσε, μὲ τὸ παραμικρὸ κρυόγχος γλωμός καὶ σκελετωμένος. Σ' αὐτὸ ἀσφαλῶς συντελοῦσε καὶ ἡ τυφλὴ στοργὴ τῆς ἄπιχης μητέρας του, ἡ ὁποία — τρέμοντας γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της — τὸν περιέβαλε μὲ ἀφάντασες προφυλάξεις, ἡ ὁποῖες δυνάμωναν τὸ κακὸ ἀντὶ νὰ τὸ θεραπεύσουν.

Ὅταν ἔσθασε σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν ὁ Ροδόλφος, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάση τὴ μητέρα του. Καὶ ὁ βασιλόπαις μαθητής του. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ μεταιδοφωσὶς τοῦ Ροδόλφου εἶχε γίνει ἀπίστευτη, καταπληκτική, ἀφάντε-

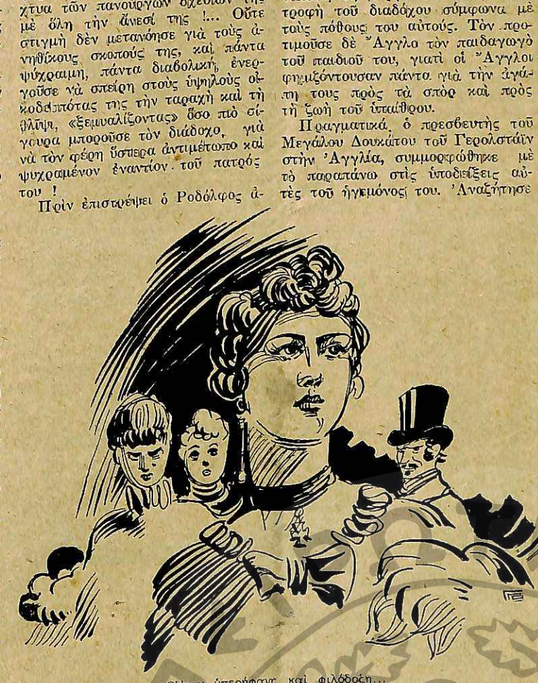

Ἦταν ὑπερήφανη καὶ φιλόδοξη...

παιδί του. Δὲν εἶχε ὅμως ὁ μέγας δοὺξ τὴ νοστροπία τῆς συζύγου του, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Καὶ ποτὲ του δὲν εἶχε δῆ μὲ ἐνοποιημένο βλέμμα, τὶς ἀπειρες προφυλάξεις μὲ τὶς ὁποῖες ἡ μητέρα τοιγύριζε τὸ φιλάσθενο παιδί της.

Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ δώση ἄλλου εἴδους ἀνατροφὴ στὸν Ροδόλφο, φυσικὴ, λιτὴ, ἀγροτικὴ, σύγουρος, ὅτι μιὰ τέτοια ζωὴ ἦταν ἡ πιὸ συμφέρουσα καὶ ἡ πιὸ ὑγιεινή. Καὶ πραγματοποιῶντας αὐτὴ τὴ σκέψι του, ἔγραψε σχετικὰ στὸν πρεσβευτὴ του στὸ Λονδῖνο, παρακαλῶντας τον νὰ τοῦ βρῆ ἕναν εὐπατρίδη Ἄγγλο κατάλληλον νὰ ἀναλάβη τὴ μόρφωσι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ διαδόχου σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους του αὐτούς. Τὸν προτιμοῦσε δὲ Ἄγγλο τὸν παιδαγωγὸ τοῦ παιδιοῦ του, γιατὶ οἱ Ἄγγλοι φιλομόνται, πάντα διαβολιὴ ἐνεργοῦσε νὰ σπείρη στοὺς ὑψηλοὺς οἰκοδεσπότας τῆς τὴν ταραχὴ καὶ τὴ κοδεσπότας τῆς τὴν ταραχὴ καὶ τὴ βιβλίῃ, «ξεμυαλίζοντας» ὅσο πιὸ σὶβλίῃ, «ξεμυαλίζοντας» ὅσο πιὸ σὶγουρα μποροῦσε τὸν διάδοχο, γιὰ νὰ τὸν φέρη ὕστερα ἀντιμέτωπο καὶ ψυχραιμένον ἐναντίον τοῦ πατρός του !

Πρὶν ἐπιστρέψει ὁ Ροδόλφος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν στρατευμάτων τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ πρὶν παραδοθῆ τὴν ὑποταγὴ τῆς συζύγου του, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Καὶ ποτὲ του δὲν εἶχε δῆ μὲ ἐνοποιημένο βλέμμα, τὶς ἀπειρες προφυλάξεις μὲ τὶς ὁποῖες ἡ μητέρα τοιγύριζε τὸ φιλάσθενο παιδί της.

Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ δώση ἄλλου εἴδους ἀνατροφὴ στὸν Ροδόλφο, φυσικὴ, λιτὴ, ἀγροτικὴ, σύγουρος, ὅτι μιὰ τέτοια ζωὴ ἦταν ἡ πιὸ συμφέρουσα καὶ ἡ πιὸ ὑγιεινή. Καὶ πραγματοποιῶντας αὐτὴ τὴ σκέψι του, ἔγραψε σχετικὰ στὸν πρεσβευτὴ του στὸ Λονδῖνο, παρακαλῶντας τον νὰ τοῦ βρῆ ἕναν εὐπατρίδη Ἄγγλο κατάλληλον νὰ ἀναλάβη τὴ μόρφωσι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ διαδόχου σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους του αὐτούς. Τὸν προτιμοῦσε δὲ Ἄγγλο τὸν παιδαγωγὸ τοῦ παιδιοῦ του, γιατὶ οἱ Ἄγγλοι φιλομόνται, πάντα διαβολιὴ ἐνεργοῦσε νὰ σπείρη στοὺς ὑψηλοὺς οἰκοδεσπότας τῆς τὴν ταραχὴ καὶ τὴ βιβλίῃ, «ξεμυαλίζοντας» ὅσο πιὸ σὶγουρα μποροῦσε τὸν διάδοχο, γιὰ νὰ τὸν φέρη ὕστερα ἀντιμέτωπο καὶ ψυχραιμένον ἐναντίον τοῦ πατρός του !

Ὅλη ἐπιστρέψει ὁ Ροδόλφος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν στρατευμάτων τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ πρὶν παραδοθῆ τὴν ὑποταγὴ τῆς συζύγου του, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Καὶ ποτὲ του δὲν εἶχε δῆ μὲ ἐνοποιημένο βλέμμα, τὶς ἀπειρες προφυλάξεις μὲ τὶς ὁποῖες ἡ μητέρα τοιγύριζε τὸ φιλάσθενο παιδί της.

Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ δώση ἄλλου εἴδους ἀνατροφὴ στὸν Ροδόλφο, φυσικὴ, λιτὴ, ἀγροτικὴ, σύγουρος, ὅτι μιὰ τέτοια ζωὴ ἦταν ἡ πιὸ συμφέρουσα καὶ ἡ πιὸ ὑγιεινή. Καὶ πραγματοποιῶντας αὐτὴ τὴ σκέψι του, ἔγραψε σχετικὰ στὸν πρεσβευτὴ του στὸ Λονδῖνο, παρακαλῶντας τον νὰ τοῦ βρῆ ἕναν εὐπατρίδη Ἄγγλο κατάλληλον νὰ ἀναλάβη τὴ μόρφωσι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ διαδόχου σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους του αὐτούς. Τὸν προτιμοῦσε δὲ Ἄγγλο τὸν παιδαγωγὸ τοῦ παιδιοῦ του, γιατὶ οἱ Ἄγγλοι φιλομόνται, πάντα διαβολιὴ ἐνεργοῦσε νὰ σπείρη στοὺς ὑψηλοὺς οἰκοδεσπότας τῆς τὴν ταραχὴ καὶ τὴ βιβλίῃ, «ξεμυαλίζοντας» ὅσο πιὸ σὶγουρα μποροῦσε τὸν διάδοχο, γιὰ νὰ τὸν φέρη ὕστερα ἀντιμέτωπο καὶ ψυχραιμένον ἐναντίον τοῦ πατρός του !

Αὐτὸ ὅμως θὰ προκαλοῦσε τὴν ἀνησυχία, στὸν ἱστορικὸ καὶ προσεχτικὸ πατέρα του καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ λάβη τὰ μέτρα του ἐγκαίρως. Θὰ προκαλοῦσε τὴν ἀναχώρησι τῆς ἐπικίνδυνης Σάρρας ἀμέσως ἢ τοὐλάχιστον θὰ παραδεχόταν ἡ τιτικὴ ἑβδομὰς τῆς φιλοξενίας της στὴν Αὐλή !

Εὐτυχῶς λοιπόν, ἔλειπε τότε ὁ Ροδόλφος. Καὶ ἔλειψε καὶ ὅλους δυὸ - τρεῖς μῆνες ἀκόμη. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, κατώρθωσε ἡ Σάρρα — ἀνενόχλητη — νὰ σαγηνεύση ὅλους ἀνεξαιρέτως τὸν γλυκὸ καὶ σκελετωμένος. Σ' αὐτὸ ἀσφαλῶς συντελοῦσε καὶ ἡ τυφλὴ στοργὴ τῆς ἄπιχης μητέρας του, ἡ ὁποία — τρέμοντας γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της — τὸν περιέβαλε μὲ ἀφάντασες προφυλάξεις, ἡ ὁποῖες δυνάμωναν τὸ κακὸ ἀντὶ νὰ τὸ θεραπεύσουν.

Ὅταν ἔσθασε σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν ὁ Ροδόλφος, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάση τὴ μητέρα του. Καὶ ὁ βασιλόπαις μαθητής του. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ μεταιδοφωσὶς τοῦ Ροδόλφου εἶχε γίνει ἀπίστευτη, καταπληκτική, ἀφάντε-

Ἦταν ὑπερήφανη καὶ φιλόδοξη...

τὸν κατάλληλο παιδαγωγὸ τοῦ μέλλοντος ἡγεμόνος του ἀνίμερα στοὺς σταθοῦμε στὴν ἀποφασιστική—καὶ μὲ τόσο θλιβερὲς συνέπειες — μάχη, τὴν ὁποία ἔδωσε ἐναντίον του ἡ Σάρρα, ἂς οἰξουμε μιὰ ματιὰ στὴν παιδικὴ του ἡλικία.

Μικρὸς ἀκόμη ὁ Ροδόλφος, ἦταν πολὺ ἀσθενικὸν κοάσεως. Διαρκῶς ἀρρωστοῦσε, μὲ τὸ παραμικρὸ κρύο ἀρρωστοῦσε, μὲ τὸ παραμικρὸ κρυόγχος γλωμός καὶ σκελετωμένος. Σ' αὐτὸ ἀσφαλῶς συντελοῦσε καὶ ἡ τυφλὴ στοργὴ τῆς ἄπιχης μητέρας του, ἡ ὁποία — τρέμοντας γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της — τὸν περιέβαλε μὲ ἀφάντασες προφυλάξεις, ἡ ὁποῖες δυνάμωναν τὸ κακὸ ἀντὶ νὰ τὸ θεραπεύσουν.

Ὅταν ἔσθασε σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν ὁ Ροδόλφος, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάση τὴ μητέρα του. Καὶ ὁ βασιλόπαις μαθητής του. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ μεταιδοφωσὶς τοῦ Ροδόλφου εἶχε γίνει ἀπίστευτη, καταπληκτική, ἀφάντε-

Ἐλεύθερος ἐκεῖ ὁ Ροδόλφος ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξὴ ἐπιμονοτικὰ τῆς Αὐλῆς τοῦ πατρός του, καταγινόταν μαζὶ μὲ τὸν Ἄγγλο παιδαγωγό του σὲ ἀσχολίες ἀγροτικές. Στυλιγκά, καὶ ὅσο μεγάλωνε, ἡ μόνες του διασκέδασις ἦσαν ἡ πάλη, ἡ πυγμαχία, τὸ κυνήγι, ἡ ἱππασία. Στὸν καθαρὸ ἀέρα τῶν βουνῶν καὶ τῶν δασῶν, τὸ κορμὶ του ξωντάνεψε καὶ τὰ μάγουλά του πῆραν τὸ χρῶμα μιᾶς σιδερένιας ὑγείας.” Ἀν καὶ ἦταν πάντα λεπτὸς καὶ νευρώδης στὸ κορμί του, ὅστόσο κατεπιάνόταν ἄφοβα μὲ τὶς πιὸ κοπιῶδεις ἀσκήσεις. Κι' ὅπου ἡ σωματικὴ του φώμη — ἡ τρομερὴ ἄλλαξε — φαινόταν νὰ μὴν ἀντανακλοῦνται ἡ καμμιὰ πολὺ σκληρὴ ἀσχολία του, ἔδειχνε τότε τόση καρτερία, τόση ἐπιμονὴ καὶ τόση ἐπιδεξιότητα, ὥστε κατώρθωνε νὰ βγαίνη νικητὴς στὰ τελειταῖα !

Μιὰ τέτοιου εἴδους ἀλλὰ καὶ τόσο συνεχὴς σωματικὴ ἀνατροφή, ἦταν φυσικὸς νὰ καθυστερήση τὴ διανοητικὴ του ωρφωσι. Πολὺ ὀλίγα πράγματα ἤξερε ὁ Ροδόλφος, ἂν καὶ εἶχε φθά

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ ΖΩΩΝ

Γιατί ή μέδουσες στέκονται πάντα πλαγίως μέσα στὸ νερό; Ἡ ἐπίδρασις τοῦ «ὠτολίθου» στὸ νευρικό του σύστημα. Πῶς κοιμοῦνται τὰ πουλιὰ ἐπάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων. Ἡ ἀκροβασίες τῶν ἀστεριῶν. Πῶς ἀπὸ τὰ κομμένα πόδια τοῦ ἀστερία γίνονται καινούργιοι ἀστερίες. Ψάρια ποὺ σκαρφαλώνουν ἐπάνω σὲ δέντρα. Ἔντομα ποὺ πλέουν ἐπάνω στὴ θάλασσα.

ΠΑΡΧΟΥΝ ὡρισμένα γεγονότα, ποὺ μᾶς κατατάσσουν ἀμέσως μὲ τὶς ὑφηλοτέρες ἰκανότητες ἑνὸς ἑκάστου, μολονότι δὲν ἔχουν προκύψει στὴ φύσι μὲ τὰ μέσα ποὺ θὰ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτό.

Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε σήμερα μερικὰ σχετικὰ παραδείγματα.

Ἡ μέδουσες, οἱ παράδοξοι αὐτοὶ θαλάσσιοι ὀργανισμοί, ὅταν κολυμποῦν μέσα στὸ νερὸ στέκονται πάντοτε πλαγίως, χωρὶς τὰ ρεύματα νὰ τὶς κάνουν νὰ χάσουν τὴν κλίσι τους. Πῶς καταφθάνουν καὶ διατηροῦν αὐτὴ τὴ στάσι τους ;

Ἂν κάψετε μιὰ μέδουσα, θὰ βρῆτε σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματός της μικρὲς φοῦσκες, ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν ὁποίων εἶνε γεμάτη ἀπὸ μικροσκοπικὲς τρίχες καὶ ἡ ὁποῖες ἔχουν στὸ κέντρο ἕνα μικρὸ στιτανώδη λίθον, ποὺ μποροῦμε νὰ τὸν συγκρίνουμε — γιὰ νὰ γίνουμε περισσότερο καταληπτοί, μὲ μιὰ μικρὴ πέτρα ποὺ κολυμπᾶ ἐλεύθερα σὲ μιὰ κοίλη σφαῖρα γεμάτη νερό.

Ὅταν ἡ μέδουσα λοιπὸν βρίσκεται ἰσορροπία, ἡ πετρίτσα αὐτὴ — ὁ «ὠτόλιθος» — δὲν ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὶς τρίχες τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς φούσκας. Ἀλλὰ μόλις τὸ σῶμα τῆς μεδούσης κάνει μιὰ κλίσι πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερά, ὁ ὠτόλιθος βαραίνοντας πρὸς ἐκεῖνα τὸ σημεῖο, ἀκουμπᾶ στὶς τρίχες.

Ἡ τρίχες ἐκεῖνες ἀποτελοῦν τὸ νευρικὸ σύστημα, τρόπον τινά, τῆς μεδούσης. Καὶ ἡ ἐλαφρὰ διαταραχὴ ποὺ ὑφίστανται, λόγῳ τῆς ἐπαφῆς τους μὲ τὸν ὠτόλιθο, εἰδοποιεῖ τὸ ζῶο ὅτι ἄλλαξε στάσι καὶ τὸ ὑποχρεώνει νὰ σταθῇ πάλι καθέτως, σὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ ὠτόλιθος νὰ μὴν ἐναχλῇ τὶς τρίχες !

Τὶ θαυμάσιο, πράγματι, σύστημα ἰσορροπίας μέσα σὲ ἕνα δργανισμὸ ποὺ φαίνεται πρωτάγονος ἐν πρώτῃ ὄψει !

* * *

Στὸ βασίλειο τῶν ζώων θὰ βροῦμε κι' ἄλλα ἀξιοπερίεργα παραδείγματα ἰσορροπίας :

Δὲν σᾶς προξενεῖ ἐντύπωσι τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ πουλιὰ μποροῦν νὰ κοιμοῦνται βαθειὰ ἐπάνω σ' ἕνα λεπτὸ κλαδάκι, χωρὶς νὰ πέφτουν ποτὲ κάτω, οὔτε κι' ὅταν ὁ ἄνεμος κουνᾷ τὸ κλαδὶ δῶ κι' ἐκεῖ ;

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι, στὴν περίπτωσι αὐτὴ παίζουν ρόλο καὶ τὰ γαμψὰ πόδια τοῦ πουλιοῦ, τὰ ὁποῖα, ἀσυναισθήτως σφίγγουν τὸ κλαδὶ πάνω στὸ ὁποῖο στηρίζονται.

Τὸ γάντζωμα αὐτὸ τῶν ποδιῶν εἶνε ἀνεξάρτητο τῆς θελήσεως τοῦ πουλιοῦ καὶ τόσο δυνατό, ὥστε τὸ πουλὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκοτώσουν τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πασμένο ἀπὸ τὸ κλαδί.

Πολλοὶ κυνηγοὶ περιμένουν νὰ νυχτώσῃ γιὰ νὰ κυνηγήσουν φασιανούς. "Οταν λοιπὸν πυροβολήσουν ἕναν ἀτ' αὐτοὺς καὶ ἰδοῦν ὅτι δὲν φτερούγισε, καταλαβαίνουν ὅτι τὸν... σκότωσαν καὶ ὅτι μποροῦν νὰ πετάξουν μιὰ πέτρα στὸ κλαδὶ γιὰ νὰ πέσῃ τὸ πουλὶ κάτω !

* * *

Ὁ «ἀστερίας», ἕνας ἄλλος παράξενος θαλάσσιος ὀργανισμὸς ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα ἀστρου μὲ πέντε ἀκτῖνες, κάνει θαύματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ οὔτε ὁ ἐμπειρότερος Ἰνδὸς φακίρης.

Πιάστε ἕναν «ἀστερία» στὴν ἀκροθαλασσιὰ — τὸ πράγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο — καὶ βάλτε τον σὲ μιὰ μεγάλη γυάλα, στὴν ὁποία ρίχνετε καὶ διάφορα ἀντικείμενα. Θὰ ἰδῆτε τότε τὸν «ἀστερία» νὰ σκαφαλώνῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κινούμενος σὰν τροχὸς καὶ πατῶντας ἀλ-

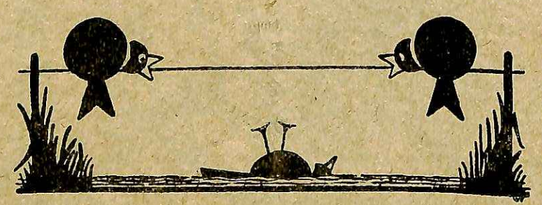

ληλοδιαδόχως στὶς πέντε ἀκτῖνες του ! Θὰ τὸν ἰδῆτε νὰ περπατᾷ κατὰ τὸν παράδοξο αὐτὸν τρόπο, πάνω σὲ λεπτὰ ξυλαράκια. Θὰ τὸν ἰδῆτε νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ μικρὲς τρύπες καὶ θὰ μείνετε κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ σώματός του.

Ἀλλ' ὁ «ἀστερίας» σᾶς ἐπιφυλάσσει κι' ἄλλες ἐκπλήξεις.

Ἂν μέσα στὴ γυάλα φίξετε κανένα κοφτερὸ ἀντικείμενο καὶ δῆτε τὸν «ἀστερίαν» νὰ χάνῃ ἕνα δυὸ πόδια του (ἂς ὀνομάσουμε ἔτσι τὶς ἀκτῖνες του), μὴ λυπηθῆτε γι' αὐτό !

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ ἰδῆτε τὸν «ἀστερίαν» νὰ βγάζῃ ἄλλο πόδι στὴ θέσι τοῦ κομμένου !

Καὶ μὲ μεγαλείτερη ἀκόμη κατάπληξι, θὰ ἰδῆτε τὸ ἄλλο πόδι, τὸ κομμένο, νὰ μεγαλώνῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ μετὰ παρέλευσι ὀλίγων ἡμερῶν νὰ μεταβάλλεται κι' αὐτὸ σὲ νέο, ζωντανὸ «ἀστερία» !

Ποιὸς φακίρης θὰ μποροῦσε νὰ ξανασχηματισθῇ σὲ ἄνθρωπο ἀπὸ ἕνα κομμένο πόδι του ;

* * *

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε δυσκολώτατο νά... περπατήσῃ κανεὶς πάνω στὸ νερό.

Ὡστόσο ὑπάρχουν ὡρισμένες ἀράχνες, «Ὑδρόμετραι» καλούμενες, ἡ ὁποῖες ἔχουν τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἱκανότητα, χάρις στὴν ἰδιαίτερη κατασκευὴ τῶν ποδιῶν τους.

Καὶ ἡ σφῆκες καὶ ἡ μέλισσες μποροῦν νὰ περπατήσουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως νάναι ἐντελῶς γαλήνια. Ἂν πέσουν σὲ κανένα ρεῦμα ἢ ἂν βραχῇ τὸ σῶμα τους, δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἐλεύθερα καὶ πνίγονται.

Πολὺ περίεργη εἶνε ἡ περίπτωσις ὡρισμένων πουλιῶν, τὰ ὁποῖα τρέχουν πάνω στὸ νερό, σὰν νὰ πατοῦσαν πάνω στὸ στερεώτερο ἔδαφος, χωρὶς νὰ βυθίζωνται ποτέ!

Αὐτὴ τοὐλάχιστο τὴν ἐντύπωσι μᾶς δίδουν, ὅταν τὰ βλέπουμε. Στὴν πραγματικότητα ὅμως συγκρατοῦνται στὸν ἀέρα ἀπὸ τὰ φτερά των καὶ στηρίζονται ἐλαφρὰ μόνον στὰ πόδια τους, πάνω στὴ θάλασσα.

* * *

Τὸ θεωροῦμε περιττὸ νὰ σᾶς μιλήσωμε γιὰ τὰ ἀκροβατικὰ θαύματα ποὺ κατορθώνουν ἡ μυῖγες, τὰ πουλιὰ καὶ οἱ ποντικοί.

Τὸ πεφιμένατε, ὅμως, ποτέ σας ν' ἀκούσετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ ψάρια ποὺ σκαφαλώνουν στὰ δέντρα ;

Ὑπάρχει ἕνα ψάρι «ἀναβάτης» ὀνομαζόμενο καὶ τὸ ὁποῖο βρίσκεται μονάχα στὶς λίμνες καὶ τὰ τέλματα τῆς Νοτίου Ἀσίας. Τὰ φτερὰ τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ, ἔχουν στὶς ἄκρες ἰσχυρώτατα ἀγκάθια, μὲ πλῆρες νευρικὸ σύστημα. Καὶ χάρις στὰ ἀγκάθια αὐτά, ὁ «ἀναβάτης» ὅταν μόνο μπορεῖ νὰ βγῇ στὴν ξηρὰ καὶ νὰ κάμῃ βόλτες (!), περπατῶντας ὄρθιος, ἀλλὰ καὶ νὰ σκαφαλώσῃ στὰ δέντρα ποὺ συναντᾷ στὸν δρόμο του !...

* * *

Τί νὰ σᾶς ποῦμε τώρα γιὰ τοὺς μαθήκους ;

Ἡ ἀκροβατικὴ δεινότης τους εἶνε καταπληκτική. Κανεὶς ἀκροβάτης δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς μιμηθῇ ! Ὁ Γερμανὸς ζωολόγος Μπρέμ, γράφει γι' αὐτοὺς σ' ἕνα σχετικό του ἄρθρο :

«...Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔχουν φτερά. Κάνουν μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία τηδήματα τὰ δέκα μέτρων. Πέφτουν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς πανύψηλου δέντρου καὶ πιάνονται μὲ μαεστρίαν ἀπὸ ἕνα κλαδὶ ποὺ βρίσκεται δεκαπέντε μέτρα πιὸ κάτω ! Ὁ λεπτὸς κορμὸς ἑνὸς ἀναρριχητικοῦ φυτοῦ χρησιμεύει ὥς... εὐρύχωρος λεωφόρος γιὰ ἕνα πλῆθος ! Μποροῦν νὰ πέφτουν μὲ ἀστραπιαία, ταχύτητα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, χωρὶς νὰ χάνουν ποτὲ τὴν ἰσορροπία τους. Πιάνονται ἀπὸ τὰ κλαδιὰ μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὴν οὐρά τους ἀκόμα !»

* * *

Ὁ ἴδιος ὁ ζωολόγος Μπρὲμ διηγεῖται ὅτι εἶδε κάποτε ἕνα ἀγριοκάτσικο νὰ πηδᾷ στὴν κορυφὴ ἑνὸς πασσάλου καὶ νὰ στέκεται ἐκεῖ μὲ τὰ τέσσερα πόδια του μαζεμένα !

Σᾶς χρειάζονται τώρα κι' ἄλλα παραδείγματα γιὰ νὰ πεισθῆτε γιὰ τὴ θαυμαστὴ ἀκροβατικὴ δεινότητα ποὺ ἐπιδεικνύουν ἀγριόμορφα ζῶα ἀπὸ τὴ Φύσι ;

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μερικὲς νοικοκυρὲς κυττάζουν μὲ ζηλοτυπία ἄλλες ποὺ ἔχουν πιὸ πολλὰ χρήματα καὶ ξοδεύουν ἀφειδῶς. Τὶς βλέπουν νὰ κάνουν τουαλέττες, νὰ σπαταλοῦν στὸ φαγητὸ καὶ τὶς θεωροῦν προνομιοῦχες.

Ἐν μέρει εἶνε προνομιοῦχες, ἀλλὰ ἂς ἐξετάσουμε, θὰ ἰδοῦμε ὅτι αὐτὲς εἶνε πολὺ λίγες καὶ ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ ζυγίζουν καλὰ τὰ ἔξοδά τους. Προσοχὴ ὅμως ! οἰκονομία δὲν θὰ πῇ στέρησις.

Πρέπει νὰ εἴμαστε καλὰ ντυμένοι, πρέπει νὰ τροφάμεθα καλά, πρέπει νὰ κατοικοῦμε σὲ εὐάερο καὶ εὐήλιο σπίτι, γιατὶ τὸ ὑγρὸ σπίτι θὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξοδεύουμε σὲ γιατροὺς τὰ λεπτὰ ποὺ κερδίζουμε ἀπὸ τὴ διαφορὰ τοῦ ἐνοικίου.

Τὰ ἐπιπλά μας εἶνε παλαιὰ καὶ δὲν μποροῦμε γ' ἀγοράσουμε ἄλλα; Πολὺ καλά, μὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ φ' ἀνανεώνουμε, νὰ τὰ διορθώνουμε, νὰ τὰ διορθώνουμε γιὰ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν πολλὰ χρόνια.

Ἂν τὰ ἐπιπλά μας εἶνε δρύϊνα μὲ κερὶ καὶ νέφτι, ὅπως τὰ παρκὲ ἀπὸ καρυδιὰ ἢ ἄλλο ξύλο θέλουν λούστρο, μὰ προσωρινῶς καθαρίζει καὶ ἂν τὰ τρίψουμε μὲ λίγο ξίδι καὶ λάδι σὲ ἴσα μέρη.

Βουτοῦμε ἕνα πανάκι καὶ τὰ τρίβουμε καλά. Ἐμπαδίζουμε ἔτσι καὶ τὴ σκόνη νὰ κολλᾷ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Μαΐου, δωματίων ταπετσαρίας καὶ λοιπῶν χρειωδῶν, δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον ἢ καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν συγχρόνως, μὲ ἐγκατάστασιν καλοριφὲρ κλπ. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΑΠΟ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΣΛΑΪΣ

Ἡ ἐκπληκτικὴ περιπέτεια μιᾶς Τσεχοσλοβάκας. Πῶς πῆγε στὸ Πὸρτ Τσέστερ τοῦ Νέου Κόσμου. Ὑπηρέτρια στὸ μέγαρο τοῦ Φράνκ Σαίδιν. Οἱ ἄτυχοι γάμοι ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου. Τρεῖς σύζυγοι μακαρίτισσες. Μιὰ ἀπρόοπτη πρότασις. Ὁ παραμυθένιος γάμος τῆς Ἄννας Σλάϊς. Ἀπό... τὴ σκοῦπα στὴν εὐτυχία! κλπ. κλπ.

ΝΑΜΦΙ Β Ο-ΛΩΣ ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἐκπλήκτ ι ς ἀπρόοπτα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῇ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὥς τὴν ἄλλη. Ἡ παράξενη ἱστορία ποὺ θὰ διηγηθοῦμε πιὸ κάτω, ὅσο κι' ἂν μοιάζῃ σὰν ἕνα συναρπαστικὸ μυθιστόρημα, εἶνε τόσο αὐθεντική, ὥστε ἔχει προξενήσει κατάπληξι στὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη.

Ἐδῶ καὶ δεκαεφτὰ χρόνια, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἥσυχη Ἄννα Σλάϊς, παράτησε τὸ φτωχὸ σπίτι της ποὺ εἶχε στὴν Τσεχοσλοβακία καὶ πῆγε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τύχη της.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ἔφθασε στὸ Πὸρτ-Τσέστερ, μιὰ μικρὴ πόλι κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ζοῦσε ἕνας μαρκουὶς συγγενὴς τῆς ὡς ἱπποκόμος στὸ μέγαρο ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου, τοῦ περιφήμου Φράνκ Σαίδιν.

Ὁ συγγενὴς ἐκεῖνος τῆς Ἄννας Σλάϊς τὴν παράλαβε ἀπὸ τὸ ὑπερωκεάνειο καὶ τὴν ὁδήγησε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ κυρίου του, ὅπου κατόρθωσε νὰ τῆς δώσῃ μιὰ θέσι ὑπηρετρίας.

Ἡ Ἄννα Σλάϊς δὲν ἦταν νέα, οὔτε κι' ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Πάρα ὅμως τὰ 45 χρόνια της διατηροῦσε κάποια δροσιὰ καὶ εἶχε ἕνα παραπολὺ συμπαθητικὸ πρόσωπο. Ὡστόσο, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Φράνκ Σαίδιν, ὅπως συνήθως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιστάσεις, δὲν τῆς ἔκανε γλυκὰ μάτια, γιατὶ στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, δὲν εἶχε στὴν ἄκρη οὔτε δέκα δολλάρια. Ἦταν μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ποὺ δούλευε σκληρὰ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της.

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι σὲ μέρα, ἡ Ἄννα Σλάϊς ἔχει ἀναρίθμητους θαυμαστὰς καὶ χιλιάδες ὑποψηφίους μνηστῆρες. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε τώρα ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ μεγάρου, στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν ὡς ὑπηρέτρια καὶ ποὺ πλέον εἶνε κάτοχος μιᾶς περιουσίας, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τὰ 20 ἑκατομμύρια δολλάρια !...

Πῶς ἔγινε ἄραγε αὐτὴ ἡ μυθιστορηματικὴ ἀλλαγή ; Τὰ περίεργα αὐτὰ γεγονότα ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Στὴ μικρὴ πόλι τοῦ Πὸρτ Τσέστερ, ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Φράνκ Σαίδιν ἦταν πασίγνωστος ὄχι μόνο γιὰ τὶς μεγάλες καὶ ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις του, ἀλλὰ γιὰ τὶς ἀτυχεῖς συζυγικές του περιπέτειες.

Ὁ Φράνκ Σαίδιν εἶχε παντρευτῆ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὄμορφη, μὲν ἰδιότροπη νέα, τὴν Φλόρανς Σμίθ, κόρη ἑνὸς γιατροῦ, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια συμβιώσεως, ζήτησε, μιὰ μέρα, διαζύγιο, δίκως νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς σοβαρὸς λόγος καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, παίρνοντας μαζί της καὶ τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι τους.

Ὁ Σαίδιν, ἀπαρηγόρητος, προσπάθησε νὰ ματαιώσῃ τὴ διάλυσι τοῦ γάμου, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταφέρῃ τίποτα. Ἡ γυναῖκα του πῆρε τὸ διαζύγιο, τὴν ἄδεια ν' ἀναθρέψῃ αὐτὴ τὴν κόρη τους καὶ ἐπὶ πλέον μιὰ ἑβδομαδιαία διατροφὴ ἀπὸ 1,000 δολλάρια !...

Ὁ πολυεκατομμυριοῦχος ὑποστάχθηκε στὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Μόλις ὅμως πέθανε ἡ Φλόρανς Σμὶθ κι' αὐτὸ συνέβη ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια, διάσθηκε νὰ ξαναπαντρευτῇ. Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν στάθηκε τυχερός. Ἡ δεύτερη γυναῖκα του, ἂν καὶ ἦταν κόρη ἑνὸς παλαιοῦ φίλου του, μόλις ἐγκαταστάθηκε στὸ πολυτελές μέγαρο τοῦ Σαίδιν, ἄρχισε νὰ δείχνῃ μιὰ ἀχαρακτήριστη περιφρόνησι πρὸς τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ ἐδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν πολυεξόδων ἰδιοτροπιῶν της.

Αὐτὴ ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ τοῦ Φράνκ Σαίδιν κράτησε τρία ὁλόκληρα χρόνια, ὅταν ἄξαφνα ἡ δεύτερή του γυναῖκα ἀρρώστησε καὶ πέθανε, γυναῖκα ἀρρώστησε καὶ πέθανε, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δύσκολη ἐγχείρησι. Ὁ Φράνκ Σαίδιν τότε, μὲ τὴ σειρά του καὶ μὲ τὸ δίκηο του, ἔδειξε δομάτιό της, ἔβγαλε τὰ ροῦχα τῆς μιὰ τέτοια περιφρόνησι στὴ μνήμη της, ὥστε ἡ ἰδιότροπη γυναῖκα του φάρτηκε στὸ νεκροταφεῖο τῶν φτωχῶν τοῦ Πὸρτ Τσέστερ !...

Μὰ καὶ ὁ τρίτος γάμος του δὲν ὑπῆρξε πιὸ εὐτυχὶ σ μ έ νος. Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα ὁ ἄτυχος πολυεκατομμυριοῦχος πῆρε τόσο αὐταρχικὴ καὶ σκληρόκαρδη γυναῖκα, ὥστε ἀπὸ τ ὴ δεύτερη κιόλας μέρα ἄρχισε νὰ εὔχεται τὸν γρήγορο θάνατό της. Ἀκριβῶς δὲ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Ἄννα Σλάϊς μπῆκε στὴν ὑπηρεσία του.

Ἡ ὑπηρέτρια αὐτὴ ἔκανε μὲ τόσο ζῆλο καὶ μὲ τόση προσοχὴ τὴ δουλειά της, ὥστε δὲν κάνησε μόνο τὴν προσοχὴ, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμὸ τῶν κυρίων της. Ὁ μίστερ Σαίδιν ἔλεγε, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν Ἄννα Σλάϊς, ἡ σκάλες τοῦ μεγάρου του δὲν ἦσαν ποτὲ τόσο καθαρὲς καὶ ἡ «μίσσες» Σαίδιν ἔλεγε στὶς φίλες της ὅτι ἦταν πρόθυμη νὰ βάλῃ δέκα χιλιάδες δολλάρια στοίχημα ἂν μποροῦσαν νὰ βροῦν κι' ἕνα μονάχα μέριο σκόνης στὴν κρεββατοκάμαρά της !....

Ἦταν ὅμως μοιραῖο νὰ μείνῃ, ὁ μίστερ Φράνκ Σαίδιν, χῆρος καὶ γιὰ τρίτη φορά. Ὅταν λοιπὸν πέθανε ἀπὸ ἕνα βαρὺ κρυολόγημα ἡ τρίτη κυρία Σαίδιν, οἱ ὑπηρέτες τοῦ μεγάρου συλλογίστηκαν ὅτι δὲν θὰ εἶχαν πειὰ κέρδια, γιατὶ ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Σαίδιν εἶχε κλείσει τὰ 70 κι' ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος, σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία πολὺ δύσκολη παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῇ γιὰ τέταρτη φορά.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Φράνκ Σαίδιν ἔκανε τὴ σκέψι ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἔτσι χῆρος, ὥς τὴν τελευταία ἡμέρα του, ὅταν ἕνα πρωῒ, συνέβη κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς.

Ἐκείνη τὴν μέρα, ἡ Ἄννα Σλάϊς καθάριζε τὶς σκάλες, ὅταν μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια τῆς εἶπε, ὅτι ὁ κύριος τὴν περίμενε στὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ τῆς πῇ κάτι.

Ἡ Ἄννα ἀνέβηκε γρήγορα στὸ δομάτιό της, ἔβγαλε τὰ ροῦχα τῆς ὑπηρεσίας, φόρεσε ἕνα ἁπλὸ φόρεμα καὶ παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸν μίστερ Φράνκ Σαίδιν. Τί τὴν ἤθελε ἀράγε ; Μήπως δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἕνας ἀπὸ τὴ δουλειά της ; Μήπως ἤθελε νὰ τὴν διώξῃ ; Καὶ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι τί θ' ἀπογίνονταν ἡ δύστυχη ; Ἐκεῖνος ὁ συγγενὴς της ποὺ τὴν εἶχε βοηθήσῃ, στὴν ἀρχή, πολὺ δεκαφτὰ χρόνια δὲ ἔ ν ζοῦσε πειά...

Ὁ μίστερ Σαίδιν τὴ δέχτηκε σοβαρὸς καὶ κυττάζοντάς την πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του, τῆς εἶπε :

— Ἄννα, εἶνε δεκατέσσερα χρόνια, νομίζω, π ο ὺ βρίσκεσαι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια μὲ μισόσβηστη φωνή.

— Ἔ, λοιπόν, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σοῦ ἔκανα ποτὲ κάμμιὰ παρατήρησι ! συνέχισε ὁ μίστερ Σαίδιν.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

Ἐκεῖνος τότε ἄρχισε νὰ ἐπαινῇ τὸ ζῆλο της καὶ τὴν εὐσυνειδησία της καὶ τέλος, μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀπάθεια, ἐπρόσθεσε :

— Ἄννα, τώρα ποὺ εἶμαι γέρος κι' ὁλομόναχος μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Καθὼς βλέπεις λοιπὸν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κάποια ποὺ νὰ φροντίζῃ γιὰ μένα. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ;

— Ἐγώ ;... ἔκανε γλωμιάζοντας ἡ ὑπηρέτρια.

— Ναί, ἐσύ, Ἄννα !... τῆς ἀπάντησε σταθερὰ ὁ πολυεκατομμυριοῦχος.

Καὶ χαμογελῶντας τὴν ξαναφώνησε :

— Λοιπόν, θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ;

— Μάλιστα, μίστερ Σαίδιν... τοῦ ἀπάντησε τότε μὲ ἁπλότητα ἡ Ἄννα Σλάϊς.

— Εὐχαριστῶ ! τῆς εἶπε ὁ πολυεκατομμυριοῦχος τοῦ Πὸρτ Τσέστερ. Αὔριο λοιπὸν στὶς 4 ἡ ὥρα, τὸ ἀπόγευμα, θὰ γίνῃ ὁ γάμος μας. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐγὼ θὰ ἔχω ἑτοιμάσει τὰ χαρτιά μας...

Κι' ἔτσι, ὥς τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέρας, κανεὶς ὑπηρέτης δὲν κατάλαβε τίποτα. Ἡ Ἄννα Σλάϊς, ὅπως πάντα, τελείωσε τὶς δουλειές της, ἔφαγε μαζὶ μὲ τὸ προσωπικὸ καὶ κοιμήθηκε στὸ δωμάτιο ποὺ μοιραζόταν μὲ μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ ἀπόγευμα, τόσο οἱ ὑπηρέτες, ὅσο καὶ ἡ ὑπηρέτριες τὴν εἶδαν νὰ μπαίνῃ σὲ ἕνα αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τὸν κύριό της καὶ μὲ μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια... Ποῦ πήγαιναν ἀράγε ;

Αὐτὸ τὸ ἔμαθαν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὅταν ὁ μίστερ Φράνκ Σαίδιν συγκέντρωσε ὅλο τὸ προσωπικὸ στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ μεγάρου καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε νυμφευθῇ, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τὴν Ἄννα Σλάϊς.

Περιττὸ εἶνε νὰ προσθέσῃ κανεὶς ὅτι μόνο ὁ τέταρτος γάμος τοῦ πολυεκατομμυριούχου, ἦταν ὅπως τὸν ἤθελε. Ὁ Φράνκ Σαίδιν ἔζησε ἥσυχα καὶ εὐτυχισμένα τὰ τρία ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ πέθανε πρὸ ἡμερῶν, ἀφήνοντας γενικὴ κληρονόμο του τὴν καλόκαρδη καὶ τυχερὴ Ἄννα Σαίδιν.

«Ἡ γυναῖκα αὐτή, —γράφει στὴ διαθήκη του ὁ πολυεκατομμυριοῦχος τοῦ Πὸρτ Τσέστερ, — δὲν ὑπῆρξε μόνο ὑπόδειγμα ὑπηρετρίας, ἀλλὰ καὶ ὑπόδειγμα τοιχρεοῦς καὶ καλῆς συζύγου».

Κι' ἔτσι ἡ Ἄννα Σαίδιν ἔχει σήμερα μιὰ περιουσία ἀπὸ 20 ἑκατομμύρια δολλάρια !...

ΠΩΛ ΠΡΕΝΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποια είναι η ιδανική σύζυγος;

ΙΕ'

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Ο υπό το ψευδώνυμον «ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΣ» (Θεσ)νίκη), μᾶς απαντᾶ:

«Αγαπημένη μου «Οικογένεια». Η γνώμη μου επί του ερωτήματος που θέσες, είνε ή εξῆς: Ιδανική, ιδανικωτάτη σύζυγος θά ἦτο σήμερα, ἂν ζοῦσε ἡ... Εὔα, σάν τέλειο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ νὰ μὴ ζητῶ τὰ ἀδύνατα μοῦ ἀρκεῖ μία σύζυγος ποὺ θὰ συγκεντρώνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ἀπὸ τὰ προτερήματα τῆς Εὔας, μᾶς Εὔας ὅμως τῆς εὐτυχισμένης ἐποχῆς τοῦ Παραδείσου, πρίν... ἀνθίση ἡ μοιραία μηλιὰ καὶ ὁ ὄφις... στερηθῇ τὰ πόδια του... Μὲ ἀγάπην.

Ὁ «Πρωτόπλαστος»

* * *

Ο κ. ΚΩΝΣΤ. ΣΟΚΟΛΗΣ, (Πάτραι), μᾶς γράφει:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐρώτημά σας γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἰδανικῆς συζύγου. Τὴν σύζυγον τὴν ὁποίαν θέλω γιὰ τὸ μέλλον τῆς ζωῆς μου, τὴν θέλω νὰ εἶνε καλή, νὰ εἶνε ἐργατική, νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν οἰκογένειάν της. Δεύτερον νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρα καὶ ξηλεύῃ τὸν ἄνδρα της, ὅπως συνήθως κάνουν ὅλες ἡ γυναῖκες, δότι εἶνε κουτὲς καὶ ἀπὸ τὴν κουταμάρα τους φέρνουν ἄσχημα ἀποτελέσματα. Τρίτον, τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποία θέλω γιὰ τὸ μέλλον τῆς ζωῆς μου, τὴν θέλω ἐξ ἔρωτος, διότι ἡ συμπάθεια εἶνε τὸ καλύτερον εἰς τὴν ζωήν. Μετὰ τιμῆς. Ὁ ἀναγνώστης τῆς «Οἰκογενείας»

Κωνσταντῖνος Σοκόλης»

* * *

Ὁ κ. Ρ. γ. Φ. Ν. μᾶς ἀπαντᾶ:

«Ἰδανικὴ σύζυγος γιὰ μένα θὰ εἶνε ἐκείνη ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ καταλάβῃ. Ρ. γ. Φ. Ν.»

* * *

Ὁ κ. Γ. Τ. (Χανιὰ Κρήτης) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια».

Εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης σας. Καὶ στὴν ἔρευνάν σας περὶ ἰδανικῆς συζύγου ἀπαντῶ: Τὴν γυναῖκα τὴν ὁποία θὰ πάρω, τὴν θέλω νὰ εἶνε ψραία καὶ ἂς μὴν εἶνε κοπολὺ πλουσία. Νὰ εἶνε ὅμως οἰκονόμος. Νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴν εἶνε ζηλότυπος. Νὰ μὴν γκρινιάζῃ. Νὰ μὴν κάνῃ τρέλλες καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰ πολλὰ παιδιά. Νὰ ἀγαπᾷ τὰ σπόρτ καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾷ πολὺ τὸ λοῦσα. Αὐτὴν θεωρῶ ἰδανικὴν σύζυγον. Γ. Τ.»

* * *

Ὁ κ. Π. Κ. Φ. (Ἡράκλειον —Ἀττικῆς) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια».

Ὡς ἰδανικὴν σύζυγον θεωρῶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν λατρεύω τρελλὰ ποὺ παλλοῦ, ὅπως καὶ αὐτὴ ἐμένα καὶ ἡ ὁποία εἶνε ὅπως τὴν θέλω, διότι συγκεντρώνει τὰ κάτωθι προτερήματα: Εἶνε ψραία, ξανθιά, μετρίου ἀναστήματος καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει τὸ χάρισμα νὰ εἶνε καλὴ νοικοκυρά. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ εὐτυχέστερος γάμος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ προέρχεται ἐξ ἔρωτος!

Μὲ ἀγάπη

Ὁ ἠθικὸς Π. Κ. Φ.»

Ὁ κ. ΤΑΣΟΣ Κ. μᾶς ἀπαντᾷ:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια».

Ἰδεώδης σύζυγος γιὰ μένα εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ μ' ἀγαπήσῃ μ' ὅλη της τὴν καρδιά, στ' ἀλήθεια, ὄχι ψεύτικα, ποὺ θὰ εἶνε πιστὸς σύντροφος, ἀκοίμητος φρουρὸς στὴ κάθε μου προσπάθεια, τὸ δεξὶ χέρι σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ζητήματα τοῦ ἄλυτου ἐκείνου προβλήματος τῆς ζωῆς, νὰ ὑποχωρῇ καὶ νὰ ὑπακούῃ.

Ὡς πρὸς τὴν σωματικὴ διάπλασι (χοῦμα, πάχος, ὕψος κλπ.) πρέπει νὰ εἶνε ἀντίθετος ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου γιὰ νὰ εἶνε τὰ τέκνα μας τέλεια σωματικῶς. Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ προσέξῃ καλὰ κάθε νέος καὶ κάθε νέα, γιατὶ σκοπὸς τοῦ γάμου αὐτὸς εἶνε, ἡ ἀναπαραγωγὴ δηλ. τοῦ εἴδους.

Μὲ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι

Τάσος Κ.»

* * *

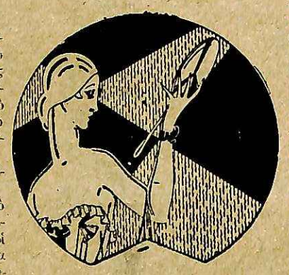

Δυὸ ἀναγνῶσται μας ἀπὸ τὸ Ηράκλειον τῆς Ἀττικῆς μᾶς ἀπαντοῦν μὲ τὸ ψευδώνυμο «Δυὸ Ἀγαπητοὶ Φίλοι»:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια».

Εἴμαστε διὸ φίλοι ποὺ συμφωνοῦμε καὶ οἱ δυὸ στὰ γοῦστα περὶ ἰδανικῆς συζύγου.

Ἡ σύζυγος ποὺ θὰ πάρουμε πρέπει νὰ εἶνε συμπαθητική, μετρίου ἀναστήματος, παχουλοὐτσικη, ξανθιά, μὲ μαῦρα, μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια, μύτη ἀρχαία ἑλληνική, στόμα δαχτυλιδένιο, μὲ στῆθος πέρδικας καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἔχῃ προῖκα πεντακοσίων χιλιάδων δρχ. Ἐὰν συγκεντρώνει τὰ ἀνωτέρω, τὴν παίρνουμε χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν. Ἐὰν ὅμως ὄχι, τότε προτιμοῦμε νὰ μείνουμε στό... ράφι, ὡς γεροντοπαλλήκαρα.

Μὲ ἐκτίμησι

Δυὸ Ἀγαπητοὶ Φίλοι»

* * *

Ὁ κ. Κ. Δ. ΣΦΑΚΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Ἀλεξάνδρεια), μᾶς ἀπαντᾶ ἐμμέτρως:

«Μιὰ καὶ ζητᾶς τὴ γνώμη μου, ὦ
(φίλη «Οἰκογένεια»,
Γνωμοδοτῶ εἰλικρινὰ μ' ὅλη μου
(τὴν εὐγένεια:
Ὁ Γάμος ἀπὸ τὰ ἑπτὰ εἶνε ἕνα
(μυστήριο,
Καὶ ἡ γυναῖκα εἰς αὐτὸν τὸ πὶ λε-
(πτὸ ἐλατήριο.
Πρέπει νἄχη συναίσθησι ὁ γάμος
(ἅμα γίνῃ
Ἀφοῦ κρατᾶ στὰ χέρια της τὴν
(πιὸ μεγάλη εὐθύνη.
Ἀπ' ὅλα νἄν' νοικοκυρὰ καὶ ὀλί-
(γον τι φιλάρεσκη
Καὶ νὰ φροντίζῃ ἡ ζωὴ στὸ σπίτι
(νἄν' εὐχάριστη.
Νὰ εἶνε ἀπονήρευτη, ὄχι δὲ πει-
(σματάρα,
Νὰ ἔχῃ εἰλικρίνεια, νὰ μὴν εἶνε
(ζηλιάρα,
Νὰ τρέφῃ ἀγάπη τρυφερή, ἂς ἔ-
(χῃ λίγο νάζι,
Νἄχῃ τυφλὴ ὑπακοή, ποτὲ νὰ μὴ
(γκρινιάζῃ,
Νὰ εἶν' ὑπομονετική καὶ ὅλο περι-
(ποίησι,
Νἄχῃ μετὰ ἀπ' τὰ γράμματα καὶ
(ἰδέα ἀπὸ ποίησι.
Ἅμα τὰ ἔχῃ ὅλ' αὐτά, τὸν ἄνδρα
(ποὺ θὰ πάρῃ
Ἂν θἄχῃ ἐλαττώματα, ὅλα θὰ τ'
(ἀποβάλῃ.
Μεθ' ὑπολήψεως
Κ. Δ. Σφακιανόπουλος»

* * *

Ὁ κ. ΘΕΜ. ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΣ (Κεφαλληνία) μᾶς ἀπαντᾷ:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια».

Εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης σου καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμοὺς φίλους σου. Εἰς τὸ ἐρώτημά σου, ἀποφαίζω ν' ἀπαντήσω κ' ἐγὼ δειλὰ-δειλά.

Πρῶτα-πρῶτα τὴν θέλω... γυναῖ κ α ! (Πρὸς Θεοῦ νὰ μὴν ἀσκῆται εἰς τὴν σκοποβολήν!) Θέλω νὰ εἶνε σεμνὴ καὶ γλυκειὰ (δὲν ζητῶ καλλονές) ἀφωσιωμένη σὲ μένα καὶ γενικὰ εἰς τὴν οἰκογένειάν της, εὐαίσθητη καὶ γενναία συγχρόνως, ὥστε νὰ μοιράζωμαι μαζύ της τὶς λύπες καὶ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς! Νὰ εὑρισκω σ' αὐτὴν τὸν παρήγορον ἄγγελον, σὰν ἐπιστρέφω κουρασμένος ἀπ' τὴν βιοπάλη καὶ ὄχι νὰ λείπῃ εἰς τὸ κουρσεῖον ἢ... «Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου...»

Θὰ ἦτο ἴσως εἰκολώτερον νὰ εὕρω μιὰ θεσσαλὴ εἰς τὸν Παράδεισον, παρὰ μιὰ γυναῖκα ὅπως τὴν ὀνειροπολῶ, εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα!

Μὲ ἐκτίμησιν

Θ. μιστοκλῆς Κοσμετάτος»

* * *

Ὁ κ. Θ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ (Ναύσταθμος), μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ μου «Οἰκογένεια».

Ἀπαντῶ κ' ἐγὼ στὸ ἐρώτημα περὶ τῆς ἰδανικῆς συζύγου. Ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ μοιραστῶ τὶς πίκρες τῆς ζωῆς μου, θέλω νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια προτερήματα μὲ μένα. Νὰ εἶνε ὑψηλή, ὅπως εἶμαι κ' ἐγώ, μελαχροινή, μὲ καστανὰ μάτια καὶ καστανὰ μαλλιά. Γιὰ πλούτη δὲν ἐνδιαφέρομαι, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ αὐτὴ γιὰ ὅ,τι κάνω ἐγώ.

Ὅταν δὲ ἔχω τὴν εὐτυχία καὶ ἀποκτήσω ἕναν τέτοιο σύντροφο στὴ ζωή μου, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὐτυχήσω.

Μὲ ἐκτίμησιν

Θ. Βουτσινᾶς»

* * *

Ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον «ΕΝΑ ΠΗΓΑΔΑΚΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ», μᾶς ἀπαντᾷ:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια».

Πραγματικὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου κάπως φοβισμένον, προκειμένου νὰ ἀπαντήσω συὴν ἐρώτησί σας, ἐρώτησιν ἀνηκουσαν σὲ περασμένην ἐποχήν, ἀφοῦ ὅλοι μας γνωρίζουμε τὶς παραλογες ἀπαιτησεις των σημερινῶν κοριτσιῶν, τὰ ὁποια ὄχι μονον ἰδανικὰ δεν ἔχουν μέσα τους, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ὑπακοὴν μετὰ τὸ γάμο στοὺς ἄνδρες των. Μὲ τί κυρδιὰ καὶ μὲ τί θάρρος θέλεις νὰ ἀπαντήσουν οἱ ἀναγνῶσται σου στὸ ἐλκυστικό σου ἐρώτημα, ἀφοῦ ἡ ψὲς ποὺ πρόκειται νὰ διαιὐάσουν τὶς ἀπαντήσεις των θὰ στενοχωρηθοῦν, γιατὶ τὶς ρίχνουμε πολλὰ χρόνια πίσω, πραγμα που τὶς τυμᾶζει, ἀφοῦ ἡ σημερινὴ κοινωνία τους ἔδωκε—καὶ τί δὲν τοὺς ἔδωκε;... Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι νέος, θὰ γράψω τὴ γνώμη μου, ποιὰ γυναῖκα κρίνω ἰδανική, κι' ἂς μὴν ὑπάρχῃ. Ἰδανικὴ γυναῖκα εἶνε ἐκείνη, ποὺ ἀγαπᾷ κάποιον νέον, ὄχι γιατὶ ἀποβλέπει στὰ πλούτη του, ποὺ μποροῦν νὰ τῆς παρέχουν κάθε τι πρὸς κορεσμὸν τῶν παραδοξολογιῶν της, τῆς φιλαρεσκείας της, ὄχι γιατὶ μὲ μεγάλην ἀδιαφορίαν παθεῖ τοὺς τίτλους τοῦ πρίγκηπας, τοῦ βαρώνου καὶ τοῦ δουκός, ποὺ φέρει ὁ νέος ποὺ τῆς γυάλισε, ἀλλὰ γιατὶ ἀγαπᾷ τὸ ἄτομόν του, τὶς ἰδιες του, αὐτὸν τοῦτον τὸν χαρακτῆρα του, τὴν ψυχήν του. Τὴν ἐννοῶ νὰ εἶνε ἀληθινὴ παρασιάτις, τόσον τῆς δυστυχίας, τῆς κακουχίας καὶ τοῦ μόχθου τοῦ ἀγαπημένου της, ὅσον καὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς του. Νὰ θεωρῇ τὴν ζωήν, ὄχι ὡς διαρκῆ εὐτυχίαν, μὰ οὔτε καὶ ὡς διαρκῆ δυστυχίαν· νὰ εἶνε πραγματικὸς σύμβουλος καὶ καλὸς παρήγορος τοῦ συζύγου στὶς σκοτεινὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς των. Νὰ εἶνε ἄφρως λεπτὴ καὶ εὐγενὴς στοὺς πάντας καὶ νὰ ἐπιμελῆται τόσον τοῦ σπιτιοῦ της, ὅσον καὶ τῶν παιδιῶν της. Τὴν παθῶ μορφωμένην, ὥστε νὰ γνωρίζῃ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ συνεννοούμεθα καὶ νὰ συνεννοῆται μὲ ὅλους. Νὰ εἶνε τέλος γεμάτη ἀγάπη καὶ μόνον ἀγάπη.

Μ' ἐκτίμησι

«Ἕνα πηγαδάκι στὴν ἔρημο»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις.

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

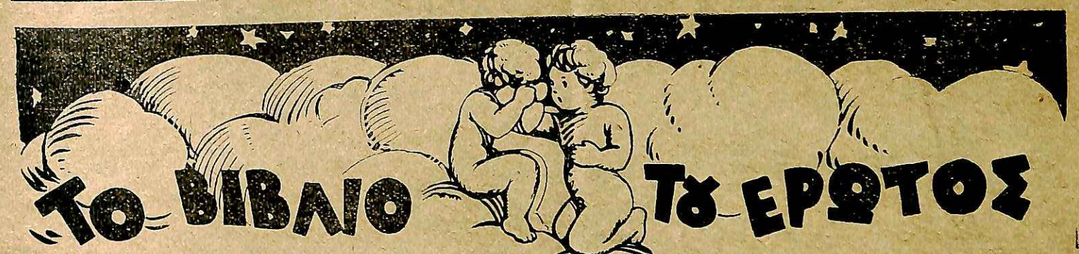

Θ'.

Ἔπειτα γιὰ τὶς νέες ὁ γάμος εἶνε ἕνας παράδεισος. Γιατὶ νὰ μὴν ποθοῦν νὰ ζήσουν στὸν παράδεισο αὐτό;

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη τους λαχτάρα.

Τὸ μοναδικό τους ὄνειρο, ὄνειρο λαμπρό, θεῖο, ὑπέροχο...

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτό. Καὶ νὰ τί ἔγραφε χαιρετῶντας τὴν ἐγγονή του, ὅταν παντρεύτηκε:

Ἀγάπα αὐτὸν ποὺ σ' ἀγαπᾷ, καὶ
(φρόντισε νὰ εὐτυχῇς μαζύ του.
Χαῖρε! Νὰ γίνῃ ὁ θησαυρός του
(καθὼς ὑπῆρξε ὁ δικός μας.
Πήγαινε, εὐλογημένο μου πουλί,
ἀπ' τὸ δικό μας στὸ δικό του σπίτι.
Πάρε μαζύ σου τὴν εὐτυχία, καὶ
(ἄφησέ μας τὴν πλῆξι.
Ἐδῶ σὲ κρατοῦν, ἐκεῖ σὲ ποθοῦν,
Κόρη, νύφη, ἄγγελε, παιδί, κάμε
(τὸ διπλὸ καθῆκον.
Δῶσε σὲ μᾶς μιὰ λαχτάρα σ' αὔ-
(τοὺς μιὰ ἐλπίδα.
Ἔβγα ἀπὸ δῶ μὲ ἕνα δάκρυ.
Ἔμπα ἐκεῖ μὲ ἕνα χαμόγελο.

* * *

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τοῦ ζητήματος δηλαδὴ τῶν κινδύνων ποὺ διατρέχει μιὰ νέα δίδοντας τὴν καρδιά της, ἕνας ἄλλος Γάλλος συγγραφεὺς ἔγραψε τὰ ἑξῆς ἀληθῆ καὶ σοφὴ λόγια:

«Ἡ καρδιὰ τῆς ἐρωτιάρας γυναικὸς, εἶνε ρόδον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάθε ἐραστὴς παίρνει καὶ ἕνα φύλλο, ἕως ὅτου εἰς τὸ τέλος μένουν ἀγκάθια μοναχά!...

* * *

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ λογικεύεται, πῶς νὰ μὴ πονηρεύεται μιὰ γυναῖκα;

Νὰ τὰ δώσῃ ὅλα;

Καὶ τί θὰ τῆς ἀπομείνει;

Νὰ φερθῇ μὲ εἰλικρίνεια;

Ἀλλὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ καὶ ἡ εἰλικρίνεια βλάπτει...

Πόσες νέες δὲν ἔχουν καταστραφῇ ἐξ αἰτίας τῆς εἰλικρινείας των!...

Μιὰ νέα δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερία, τὴν ὁποία ἔχει ἕνας νέος. Ὁ νέος μπορεῖ νὰ ἐρωτεύεται, ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ξαναγαπᾷ, νὰ μοιράζῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸν ἔρωτά του. Κανένας δὲν θὰ τὸν ἐλέγξῃ, σὲ κανένα δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγο. Δὲ καταστρέφεται ἡ ζωή του. Ἴσια-ἴσια συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: Ἡ διάφορες ἐρωτοδουλειές του τὸν καθιστοῦν περιζήτητο. Περιζήτητο ὡς ἐραστὴν καὶ ὡς γαμβρὸν συνεπῶς.

Μὲ τὶς νέες συμβαίνει — δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς—μᾶλλον εὐτυχῶς—τὸ ἄκρως ἀντίθετο. Λέμε εὐτυχῶς, γιατὶ ἔτσι συγκρατοῦνται καὶ δὲν ἐκτροχιάζονται.

Μιὰ νέα ἔχει σοβαρὲς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν γονέων της, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Εἶνε προτιμότερο νὰ χάσῃς τὸ μάτι σου, παρὰ τὴν ὑπόληψί σου», λέγει μιὰ παροιμία.

Περὶ τῆς ὑπολήψεως λοιπὸν πρόκειται;

Ἀκριβῶς.

Ἀκριβῶς, ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνία ἔχει αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις, ἐφ' ὅσον σκεπτόμεθα κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν κοριτσιῶν στὸν ἔρωτα.

Κατόπιν αὐτοῦ, δὲν ἔχουν καὶ τόσο ἄδικο ἡ νέες νὰ προφυλάγωνται. Ἂν συγχρόνως προσποιοῦνται τοὺς ἀγγέλους, πάλιν δὲν φταῖνε καὶ τόσο αὐτές. Τὸ ἕνα κακὸ φέρνει τὸ ἄλλο...

* * *

Τὴν ἑπομένη, τὴν μεθεπομένη, τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, μετὰ μίαν ἑβδομάδα, μετὰ ἕνα μῆνα, ἀφοῦ δύσει ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἀνατέλλει στὸ στερέωμα τῶν συζύγων ἡ σελήνη τοῦ ὀξους καὶ τῆς χολῆς!...

Μιλῶ περὶ τοῦ γάμου ἐδῶ παρεμπιπτόντως. Αὐτὸς εἶνε ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος. Μετὰ τὸν γάμο, ὁ ἔρωτας πεθαίνει. Καὶ καλῶς καὶ δικαίως πεθαίνει. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺ οὐρανὸ τοῦ γάμου τὸ ἄνθος αὐτό, τὸ ὁποῖο θέλει γιὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ ἀνοιχτὸ καὶ διαυγῆ οὐρανὸ καὶ φῶς καὶ χαρά.

Ἐκτιμᾶ ἐξ ἄλλου κανεὶς καὶ ποθεῖ ὅ,τι δὲν εἶνε δικό του. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας ἄνδρας θ' ἀποκτήσῃ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του καὶ θὰ τὴν κάμῃ δική του, ἡ λαχτάρα του γι' αὐτὴ ἀρχίζει νὰ σβήνῃ.

Δὲν ἐκτιμοῦμε — ἀλλοίμονο— τὰ πράγματα τῆς ἀπολύτου ἰδιοκτησίας μας.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς γυναῖκες. Ὅταν ὁ γάμος δέσῃ σφιχτὰ καὶ στερεὰ πλέα τους τὸν ἄνδρα, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου ἐμόχθησαν καὶ πολλαπλῶς ἐριψοκινδύνευσαν, παύουν νὰ ἀγωνιοῦν γι' αὐτόν, παύουν νὰ λαχταροῦν γιὰ τὴν ὕπαρξί του.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁ βρασμὸς τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ἐκοχλάκιζε μέσα τους, ὡς χθὲς ἀκόμη, ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται, νὰ πέφτῃ. Ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχαν πρὶν φλόγες, ἁπλοῦται τώρα ὁ παγετών. Καὶ—σᾶς τὸ εἶπα—εἶνε φυσικὸν αὐτό.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δεθῇ πλέον ἐφ' ὅρου ζωῆς, χάνουν σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐνδιαφέρον τους, τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, ποὺ τοὺς συνέδεε καὶ τοὺς ὡθοῦσε ἀκαταμαχήτως τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ σύζυγοι φροντίζουν — χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, χωρὶς νὰ τὸ συναισθάνονται—νὰ ὑψώσουν μεταξύ τους ἕνα τεῖχος ἀδιαφορίας καὶ ἀηδίας ἀκόμη.

Μὴν παραξενεύεστε.

Ὀλίγοι ἄνθρωποι γνωρίζουν νὰ ζοῦν «συζυγικῶς».

Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ τρόπος καὶ μέθοδος τοῦ «συζυγικῶς ζῆν»;

Ἀναμφιβόλως

Οἱ πλέον προωδευμένοι λαοί, οἱ πλέον πολιτισμένοι ἄνθρωποι, γνωρίζουν τὸν τρόπο αὐτὸν ἀριστα.

Θέλετε νὰ διατηρηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο καιρὸ ἡ ἀγάπη σας, μετὰ τὸν γάμο;

Θέλετε νὰ μὴν ἐλαττωθῇ ὁ πόθος σας γιὰ τὴ γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποία συζῆτε;

Νὰ μὴν ἐξατμισθῇ ὁ ἔρωτάς σας;

Ὑπάρχει τρόπος πρὸς τοῦτο. Καὶ θὰ μιλήσουμε σχετικὸς ἐκτενέστατα. Ὄχι ἐδῶ ὅμως. Πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἡ ἐρωτικὲς σχέσεις τῶν δύο φύλων.

* * *

Μακάριοι καὶ καλότυχοι οἱ νέοι ποὺ ἀγαποῦνται χωρὶς ὑπολογισμό, χωρὶς συμφέρον.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινή, ἡ πραγματικὴ ἀγάπη.

Ὁ ἔρως γιὰ τὸν ἔρωτα

Ὑπάρχουν τέτοιες γυναῖκες ἀκόμη στὸν κόσμο. Γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ μόνο καὶ ζοῦν γι' αὐτή.

Ὅπως συμβαίνει ὅμως πάντοτε στὴ ζωή, ὀλίγα ἀπὸ τὰ ἀγνὰ καὶ εἰλικρινῆ αὐτὰ εἰδύλλια προκόβουν.

Τὰ περισσότερα ἔχουν τραγικὸ τέλος.

Συνήθως οἱ νέοι δὲν ἀντιλαμβάνονται τί τοὺς προσφέρει μιὰ νέα, μιὰ γυναῖκα.

Παρεξηγοῦν τὴν ἀφοσίωσί τους καὶ τὴν εἰλικρίνειά τους καὶ τὶς πληγώνουν θανασίμως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAX PEBERTON

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΑΙ, αγαπητέ μου φίλε, μοῦ εἶπε ὁ σὲρ Γουίνστερ, συνοδεύοντάς με ὥς τὴν πόρτα, ἔχω πεποίθησι σὲ σᾶς, γιατί δὲν εἶσθε μονάχα ἕνας διακεκριμένος ἐρασιτέχνης ντέτεκτιβ, ἀλλὰ καὶ διάσημος γιατρός. Ἡ ὑπόθεσις βέβαια εἶνε πολὺ σκοτεινή, ἀλλὰ κάτι μοῦ λέει ὅτι, θὰ πετύχετε καὶ θὰ σώσετε τὸ Λονδίνο. Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ καταβάλητε κάθε προσπάθεια ;

Τί μποροῦσα ν' ἀπαντήσω στὰ τόσο εὐγενικὰ λόγια τοῦ ἐλευθεντοῦ τῆς ἀστυνομίας ; Τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ ἔκανα ὅ,τι μοῦ ἦταν ἀνθρωπίνως δυνατόν, γιὰ νὰ πετύχω.

Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀνέθεσε νὰ κάμω ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μιὰ ὑπόθεσι μυστηριώδης καὶ παράδοξη, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ μοναδικὴ συζήτησι καὶ τὸν τρόμο ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος — γιατί νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσω ; — εἶχα κυριευθῆ ἀπὸ τρόμο. Καὶ κάθε μέρα νέες εἰδήσεις ἔκαναν τὴν κατάστασι σοβαρώτερη...

Ἐτρόκειτο περὶ μιᾶς τρομερῆς ἐπιδημίας, ἡ ὁποία εἶχε ἐνσκήψει στὸ Λονδῖνο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐμφανίσεώς της ὥς τὴ στιγμὴ τῆς συνεντεύξεώς μου μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, εἶχαν πεθάνει ἀπὸ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ νόσο πλέον ἀπὸ διακόσια ἄτομα. Ἡ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν σελίδες ὁλόκληρες στο μυστήριο αὐτό. Ἡ νόσος προσέβαλε ξαφνικά, στὸ δρόμο, στὸ θέατρο, στὸ σπίτι, τὰ θύματά της, τὰ ὁποῖα ἔπεφταν ἀμέσως κατάγῆς νεκρά, σὰν κεραυνόπληκτα !

Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ ἀφνιδίου αὐτοῦ θανάτου ; Μυστήριο !... Οἱ πλούσιοι ἔμεναν στὸ σπίτι τους τρομοκρατημένοι. Ἀλλὰ τοῦ κάκου !... Κι' ἐκεῖ ἐπήγαινε νὰ τοὺς συναντήση ὁ θάνατος ! Καὶ πέθαιναν ἄνθρωποι ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, λόρδοι, ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ ἀξιωματικοί...

Ἄπειρες γνῶμες ὑπῆρχαν περὶ τῆς νόσου **καὶ σοβαρὲς συζητήσεις** διαξαγόντουσαν μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. Ἀλλὰ ὅλες ἡ προσπάθειες κι' ἡ ἔρευνες τῆς ἐπιστήμης ἀπέβησαν, **μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης,** μάταιες. Κι' ἡ ἐπιδημία ἐθέριζε !...

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, στενός μου φίλος, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας, σκέφτηκε ἐμένα. Μ' ἐκάλεσε καὶ μοῦ ἀνέθεσε τὴν τιμητικὴ ὅσο **καὶ δύσκολη** αὐτὴ ἐντολή. Φυσικά, ἐγὼ δὲν ὑποσχέθηκα τίποτε τὸ ἀποτελεσματικό, παρὰ μόνο ὅτι θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν πολὺ λίγο. Ποῦ νὰ ἀναζητήσω ;... Καὶ τί ν' ἀναζητήσω ;... Βέβαια, θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος, ἂν πετύχαινα στὴν ἀποστολὴ αὐτή, γιατί τὸ Λονδῖνο θὰ μ' ἀποθέωνε καὶ θ' ἀποκτοῦσα κέρδη καὶ δόξα. Ἀλλὰ πῶς ; Τόσοι ἄλλοι διάσημοι ἐπιστήμονες εἶχαν ἀναλάβει νὰ διαφωτίσουν τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μυστήριο. Ἐγὼ θὰ ἤμουνα ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ ἀνεκάλυπτε ;

Ἐντούτοις, τὰ θύματα κάθε μέρα πολλαπλασιαζόντουσαν καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ μεγάλωνε κι' ὁ πανικὸς τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἀθρόοι θὰ ἀπομακρυνόντουσαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ἂν ἡ κυβέρνησις δὲν τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει αὐτό.

Ἡ κυβέρνησις εἶχε προκηρύξει ἀμοιβὴ ἑκατὸ χιλιάδων λιρῶν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔλυνε τὸ τραγικὸ αὐτὸ πρόβλημα. Ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ μ' ἐγαλβάνισε ἀκόμα περισσότερο. Μαζὺ λοιπὸν μὲ τὸν φίλο μου Ἰάκωβο Στόρν, διάσημο χημικὸ καὶ μικροβιολόγο, ἀρχίσαμε τὴν ἀστυνομική μας ἔρευνα. Ἀλλὰ τοῦ κάκου !...

* * *

Εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες περίπου ἀπὸ τὴ συνέντευξί μου μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, οἱ θάνατοι καθημερινῶς αὐξαίναν κι' ἐγὼ δὲν εἶχα κατορθώσει ἀκόμα ν' ἀνακαλύψω τίποτε σχετικό. Οἱ περισσότεροι γιατροὶ ἔλεγαν ὅτι πρόκειται περὶ συγκοπῆς. Ἀλλὰ πῶς

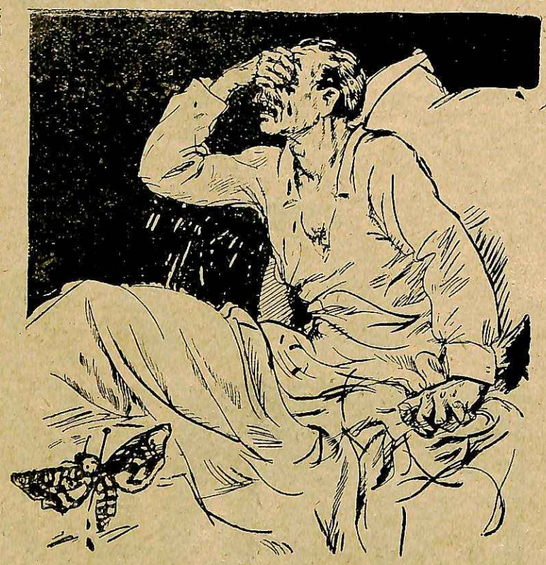

Ἔβγαλα μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πόνου...

ἦταν δυνατὸν νὰ συμβαίνουν τόσες ὁμαδικὲς συγκοπές ;

Ἀπελπισμένος πειὰ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό. Μιὰ πεταλουδίτσα — σκέφτηκα — ποὺ θὰ περιπλανόταν ἔξω στὸν κῆπο καὶ τὴν τράβηξε τὸ φῶς τοῦ δωματίου. Κι' ἐξακολούθησα τὶς σκέψεις μου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἐνοιωσα τὴν πεταλοῦδα ἐκείνη ξαφνικὰ πάνω στὰ μάτια μου, ἐνῶ ἔνα τσίμπημα συνέβηκε ἀνάμεσα σ' αὐτά, μ' ἔκανε νὰ βγάλω μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πόνου. Δὲν ἔχασα ὅμως τὶς αἰσθήσεις μου, ἀλλὰ πετάχτηκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου καὶ πῆγα στὸ ἐργαστήριό μου. Ἐκεῖ, ἀφοῦ πρῶτα ἀπαλύμανα τὸ μέρος ποὺ μὲ εἶχε τσιμπήσει ἡ πεταλοῦδα, ἔκαμα κατόπιν καὶ μιὰ ἔνεσι ἑνὸς εἰδικοῦ δροῦ, ποὺ ἔχω ἀνακαλύψει γιὰ τὰ δήγματα τῶν διαφόρων δηλητηριωδῶν ἐντόμων.

»Ὅταν ξαναγύρισα στὴν κρεββατοκάμαρά μου, ἕνα ἄγνωστο προαίσθημα μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ πεταλοῦδα ἐκείνη ἦταν ὁ φτερωτὸς δολοφόνος, ποὺ σκόρπαζε τὸ θάνατο καθημερινῶς στὸ Λονδῖνο. Κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν πάσω καὶ νὰ τὴν ἐξετάσω μικροβιολογικῶς. Ἀφοῦ ἔκλεισα τὰ παράθυρα, πῆρα τὸν ψεκαστῆρα τοῦ ἐντομοκτόνου ὑγροῦ κι' ἄρχισα νὰ ψεκάζω τὸ δωμάτιο. Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ πεταλοῦδα αὐτὴ βρέθηκε νεκρωμένη στὸ πάτωμα.

»Ὅταν τὴν ἐξέτασα, δὲν ἄργησα ν' ἀναγνωρίσω ὅτι ἡ πεταλοῦδα ἐκείνη ἀνῆκε σ' ἕνα εἶδος κολεοττέρων, χρώματος κοκκινωποῦ. Εἶχε δυὸ προβοσκίδες, ἡ ὁποῖες στὴν ἄκρη μοῦ φάνηκαν ἀσήμαντες. Ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωὶ ποὺ τὶς ἐξέτασα πάλι μὲ τὸ μικροσκόπιο, ἀνεκάλυψα ὅτι ἦσαν διὸ ὀξύτατα μαχαίρια. Δὲν ἄργησα λοιπὸν νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ δολοφόνα ὄργανα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσε τὸ ἔντομο. Μιὰ δὲ λεπτομερὴς ἀνάλυσις τοῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖο διέκρινα στὴ μιὰ προβοσκίδα του, μ' ἔπεισε ὅτι περιεῖχε δηλητήριο ! Ἀλλ' ἦταν φυσικὸ τὸ δηλητήριο αὐτό ; Τὸ παρῆγε δηλαδὴ τὸ ἔντομο μόνο του ; Ἢ μήπως τὸ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ χέρι κακούργου ;

»Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσω μὲ κάθε τρόπο τὸ μυστικό, συμπληρώνοντας ἔτσι τὴν ἀνακάλυψί μου. Καὶ πραγματικά, μὲ τὴ βοήθεια διαφόρων συγγραμμάτων ζωολογίας, κατώρθωσα νὰ ἐξακριβώσω ὅτι τὸ ἔντομο αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς «Μαχαδέρα», ὅτι ἦταν κολεόπτερο ποὺ ζῆ μονάληθηριῶδες.

»Κατὰ συνέπειαν, ἀγαπητέ μου φίλε, πρέπει τώρα ν' ἀνακαλύψουμε πῶς βρέθηκε στὴν προβοσκίδα του τὸ δηλητήριο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, πῶς ἡ πεταλοῦδα αὐτὴ βρέθηκε στὸ Λονδῖνο ; Χωρὶς ἄλλο τὴν ἔφεραν ἐδῶ, γιὰ νὰ σκορπίση τὸ θάνατο ! Ἀλλὰ ποιὸς τὴν ἔφερε;

»Αὐτὰ τὰ προβλήματα τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ μυστηρίου, σὰν ἐραλύσης ἐσύ, φίλε μου.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἔβαλα τὸ ἔντομο σ' ἕνα κουτάκι κι' ἔτρεξα στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Ἡ χαρά του ὅταν ἀνέφερα ὅλα τὰ πεποίθησί μου. Διέταξα τοὺς πόλισμαν καὶ τοὺς συνέλαβαν. Κάνοντας ὕστερα ἔρευνα μέσα στὶς σκηνὲς τῶν Ἰνδῶν, βρῆκα δυὸ κλουβιὰ μὲ πολυάριθμες πεταλοῦδες, ὅμοιες μ' ἐκείνη ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ φίλος μου Ἰάκωβος. Τὶς ἐξήτασα, ἀλλὰ δὲν εἶχαν στὶς προβοσκίδες τὸν δηλητήριο. Σὲ μιὰ γωνιὰ ὅμως βρῆκα κ' ἕνα μπουκαλάκι μὲ πρασινωπὸ ὑγρό

Γυρίζοντας στὴν ἀστυνομία, κατόπιν πιεστικῶν μέσων, ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς ἐκείνους δὲν ἄργησε νὰ ὁμολογήση τὸ ὅλον αὐτοί ἀποτελοῦσαν μέλη μιᾶς μυστικῆς ἑταιρείας Βραχμάνων, στὴ Βομβάη, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦταν νὰ τιμωρήση τοὺς τυραννικοὺς κυρίαρχους τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ ἀρχηγός, λοιπόν, τῆς ἑταιρείας ἀνέθεσε στοὺς πέντε αὐτοὺς νὰ πάνε στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ ἐξαπολύσουν τὰ δηλητηριώδη ἐκεῖνα ἔντομα, τὰ ὁποῖα θὰ μετέδιδαν τὸ θάνατο καὶ τὸν πανικὸ στὴ Βρεττανικὴ πρωτεύουσα.

MAX PEBERTON

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

ΙΑ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ τὴν ἀρνηθῆ κανείς, εἶνε ὅτι στὰ βραδυνὰ φορέματα ἡ γραμμὴ ἄλλαξε τόσο, ὥστε νὰ παρουσιάζη μεγάλη ἀντίθεσι μὲ τὴν γραμμὴ τῶν φορεμάτ ων τῆς ἡμέρας.

Τὸ πλάτος, τὸ μάκρος, τὰ βολάν, ὅλ' αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται μὲ μεγάλη ἀφθονία στὰ βραδυνὰ φορέματα, καὶ ἔτσι ὅπως πᾶμε, θὰ φθάσουμε γρήγορα στὸ κρινολίνο ποὺ φορεῦσαν τὸν παληὸν καιρό, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς θὰ γίνεται σὲ τρόπο τέτοιο, ὥστε θὰ φύγη ὅλη μας τὴν κομψότητα νὰ φαίνεται.

Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δείγματα τῆς σημερινῆς γραμμῆς εἶνε τὰ μανίκια. Γίνονται ἔτσι, ὥστε προσθέτουν μᾶλλον στὴν λεπτότητα τῆς σιλουέττας καὶ παρουσιάζουν τέτοια ποικιλία, ὥστε νὰ ἱκανοποιοῦν ὅλα τὰ γούστα.

Μερικὰ μανίκια μάλιστα κόβονται μαζὺ μὲ τὸ κορσάζ σ' ἕνα κομμάτι καὶ ἔπειτα τὸ πλάτος τους μαξεύεται μὲ πιέτες, σοῦρες, πένσες ποὺ τοὺς δίνουν ὅλη τὴν ἀπαιτουμένη κομψότητα καὶ τὸ πρέπον σχῆμα. Συχνὰ τὰ μανίκια καταλήγουν σὲ ντραπάρισμα στὸ κορσάζ ἀπὸ τὸ ἐμπρὸς μέρος, ἀλλὰ τὸ κόψιμο αὐτὸ ἀπαιτεῖ πολὺ τεχνικὸ ψαλίδι. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ μανίκια ποὺ εἶνε τόσο συνδεδεμένα μὲ τὸ κορσάζ, βλέπουμε καὶ μανίκια ποὺ παρουσιάζονται τόσο «ἀνεξάρτητα» ἀπὸ τὸ φόρεμα, ὥστε γίνονται ἀκόμη καὶ ἀπὸ διαφορετικὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ κορσάζ. Π. χ. σ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ λευκὸ σατὲν τὰ μανίκια γίνονται ἀπὸ τοῦλι χρώματος μπλέ. Μὲ τὰ βραδυνὰ φορέματα συνηθίζονται ἐπίσης μικρὰ βεστόνια μὲ μανίκια μεταλὸν ἢ μὲ μακρυὰ μανίκια σουρωτὰ ποὺ μεταβάλλουν ἀμέσως τὰ βραδυνὰ φορέματα σὲ ἀπογευματινά.

Μὲ τὰ καλοκαιρινὰ μοντέλα θὰ ἰδοῦμε καὶ ἄπειρα μπιζοῦ νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους:

Κολλιέ, σκουλαρίκια, βραχιόλια κλπ. γιὰ κορσάζ, μοτὶφ γιὰ καπέλλα. Ὅλα ἀπὸ μέταλλο ἢ «γαλαλίτ» σὲ διάφορα χρώματα.

Τὰ κοσμήματα αὐτὰ δὲν εἶνε φυσικὰ πολὺ ἀκριβά, ἀλλὰ ὅμ φανταστῆτε πὼς εἶνε πολὺ φθηνά, γιατί εἶνε... τῆς μόδας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πολλὲς ἀναγνώστριες θέλουν νὰ ἔχουν ὡραῖα μαλλιὰ λίγες ὅμως εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ξέρουν νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν καλή τους διατήρησι, ἡ ὁποία εἶνε ἁπλουστάτη. Τὰ μαλλιὰ λοιπὸν θέλουν καλὸ βούρτσισμα μὲ σκληρὴ βούρτσα, δηλαδὴ καὶ γι' αὐτὸ σᾶς δίνουμε τὴν συνταγή του νὰ τὸ φτιάνετε μόνες σας.

Κάτι ποὺ θλάπτει τὰ μαλλιὰ εἶνε τὸ συχνὸ βρέξιμο ποὺ τοὺς κάνουν μερικοὶ γιὰ νὰ τὰ βοηθοῦν δῆθεν νὰ στέκωνται, ἐνῶ εἶνε προτιμότερα μιὰ καλὴ μπριγιαντίνη.

Ἂν πέφτουν τὰ μαλλιά σας, λίγο ψαλίδισμα στὶς ἄκρες. Τὰ ὠφελεῖ. Ἀλλοτε αὐτὸ δὲν συμβαίνει σὲ ὅσες ἔχουν κοιμένα μαλλιά, γιατὶ τὸ συχνὸ κούρεμα τὰ ὠφελεῖ καὶ τὰ δυναμώνει.

Τὸ συχνὸ κατσάρωμα μὲ σίδερο δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν θλάπτει, γιατὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὶς τρίχες ὅλη τὴν λιπαρὰ οὐσία ποὺ τοὺς εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζοῦν. Μὲ καθὼς τὰ μαλλιὰ μακραίνουν κάθε μέρα καὶ καθὼς τὸ ὀντουλάρισμα δὲν γίνεται ποτὲ ὥς τὶς ἄκρες δὲν κατασταρέφονται ποτὲ ἡ τρίχες. Προσέχετε μόνον νὰ μὴ σᾶς καῆ ἡ κομμώτρια ἢ ὁ κομμωτὴς σας. Τὸ σίδερο πρέτει νὰ καίη τόσο, ὥστε νὰ κατσαρώνη χωρὶς νὰ καταστρέφη. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ «περμανάντ» θλάπτει ὅταν δὲν γίνεται ἀπὸ πολὺ καλὸ τεχνίτη ποὺ ξέρει καλὰ τὴν δουλειά του.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ἡ νοικοκυροσύνη εἶνε ὁλόκληρη ἐπιστήμη καὶ θέλει ἰδιαίτερο σύστημα ποὺ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀναλύσουμε στὶς ἀναγνώστριές μας, σύστημα ἀπαραίτητο γιὰ νὰ κατασταθῆ ἕνα σπίτι εὐχάριστο.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα πράγματα εἶνε ἡ ἐκλογὴ τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν πρέτει νὰ διασθοῦμε προκειμένου νὰ διαλέξουμε ἕνα σπίτι, γιατὶ θὰ μετανοήσουμε πολὺ ἂν δὲν τὸ διαλέξουμε ὅπως πρέπει. Ἡ ὑγεία παίζει τὸν κυριώτερο ρόλο καὶ γιὰ νὰ εἶνε ὑγιεινὸ ἕνα σπίτι πρέπει νὰ εἶνε θορεινομεσημθρινό. Φυσικὰ δὲν μποροῦμε πάντα νὰ τὸ πιτύχουμε αὐτό, ἀλλὰ ὅπως δίποτε προσπαθοῦμε νὰ τὸ θροῦμε καὶ ἂν στιαὴ ἀδύνατον, τότε ἂς ἀποφεύγουμε τοὐλάχιστον τὸ ὑγρὸ σπίτι ποὺ εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῆς ὑγείας.

Μετὰ τὴν θέσι ἑνὸς σπιτιοῦ, θὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν θερμανσί του τοὺς κρύους μῆνας. Ἂν ὑπάρχη κεντρικὴ θέρμανσις ἔχει καλῶς. Ἄλλος θὰ τοποθετήσουμε σόμπτα, ποὺ θὰ καίη διαρκῶς καὶ θὰ θερμαίνη ὅλα τὰ τοὐλάχιστον τὰ κυριώτερα δωμάτια. Τοῦτο ἐξαρτᾶται τὸ ζήτημα τῆς ἐπιπλώσεως ποὺ πρέπει νὰ εἶνε ὁμοιογενὴ καὶ νὰ ἀποφεύγη κάπους τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Ἡ τραπεζαρία πρέπει νὰ ἔχη μιὰ ἐπίπλωσι ἐλαφρά, δηλαδὴ τοποθετοῦμε σ' αὐτὴν τ' ἀπαλύτως ἀναγκαῖα: Μπουφέ, σερβάντ, τραπέζι, καρέκλες. Στοὺς τοίχους ἁνὰ δυὸ πάτα καλὰ καὶ κανένα ταμπλό.

Τὸ ξύλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνονται τὰ ἔπιπλα εἶνε, μαόνι, καρυδιά, τριανταφυλλιὰ καὶ ἀποφεύγετε τὰ ἁγγλίσματα γιατὶ μόνον σκίτα ἔπιπλα ἀγγλικὰ συνηθίζονται σήμερα.

Η Μὶς ΔΙΑΝΑ

ΜΑΡΙΝΑ : Μπλούζα ἀπὸ λευκὸ κρὲπ ντὲ σὶν. — ΣΠΟΡ : Μπλούζα ἀπὸ σεμιζιὲ μὲ κοντὰ μανίκια. — ΣΕΛΕΚΤ : Ἄλλη μπλούζα ἐπίσης ἀπὸ σεμιζιέ, μὲ μανίκια ἀνδρικά. — ΦΛΟΡΑ : Μπλούζα πιὸ ἁπλωτιέ, ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΕΡ. ΝΙΚΟΛΣΟΝ

Ο ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Η ΤΑΝ έντεκα ή ώρα κι' ο γάμος της Έδιθ Άσλεϋ με τον Τόμ Μπρόκτον θα γινόταν στις δώδεκα και μισή ακριβώς, στην αριστοκρατική εκκλησία του Αγίου Τιμοθέου. Ο Μπίλλυ Φλιντ λοιπόν, παρ' όλα τα εκατομμύριά του και τις αθλητικές δόξες του, δεν είχε αρνηθή νάρθη στη Νέα Υόρκη για μάρτυρας στο γάμο του φίλου του.

Ο Μπίλλυ ήξερε τί χρειαζόταν για ένα γάμο κι' είχε φροντίσει νά 'παλλάξη το φίλο του άπ' όλες αυτές τις διατυπώσεις. Τή στιγμή όμως που ξανακύτταζε στό καρνέ του πόσο θά 'δινε στον πάστορα, πόσα θά 'φηνε στην έκκλησία και πόσα είχε δώσει για τό εισιτήριο του Τόμ και της Έδιθ, που θά 'φευγαν άμέσως για τό ταξείδι του γάμου, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα του δωματίου του και μπήκε μέσα έξαλλος ό φίλος του Τόμ Μπρόκτον.

—Για την άγάπη του Θεού, Μπίλλυ! του φώναξε. Κύτταξε δώ πέρα Τό είχαν άφήσει άπό χτές τό βοάδυ. στό σπίτι μου, μά τό βοήκα τώρα μόλις!..

Κι' έδωσε ένα μυστηριώδες σημείωμα στον Φλιντ, που έγραφε ότι μερικά γράμματα του μίστερ Τόμ Μπρόκτον σέ κάποιαν Άλις Μοντγκάμερυ θά δινόπουσαν στη νύφη, στην Έδιθ Άσλεϋ, πολύ άπό τό γάμο, άν ό μίστερ Τόμ Μπρόκτον δέν πλήρωνε γιλιαδολλάρια, στις έντεκα και μισή της άλλης μέρας. Τά λεφτά αύτά έπρεπε νά δοθούν στό πρόσωπο που θά 'νοινε την πόρτα του άριθ 1183 της Γκρόντον Στρήτ. Έπίσης, έκείνος που θά πήναινε τά λεφτά έπρεπε νάναι μόνος.

—Είνε καμμιά φορά ή μήπως είσαι σύ άλήθεια ένοχος; ρώτησε ό Φλιντ.

—Νά σού ξεκινήσω.. του άπάντησε ό Τόμ Μπρόκτον, κομπιάζοντας. Είνε άλήθεια ότι έδω και δυό χρόνια περίπου έγραφα μερικά άσήμαντα γράμματα σ' αύτό τό κορίτσι. Έργαζόταν σ' ένα γραφείο, όπου ένδι έπήγαινα κάθε μέρα γιά τις δουλειές μου. Έτσι λοιπόν τή γνώρισα. Φαινόταν πώς ήταν φρόνιμο κορίτσι, ξύπνιο και μορφούλι. Μόλις όμως γνώρισα την Έδιθ, ή Άλις δέν μου μίλησε πειά στην καοδιά. Δέν της ξαναγράψα λοιπόν κι' έγω νά τή δώ ένα άλόκληρο χρόνο.

—Τά λάθη είνε άνθρώπινα! έκανε ό Φλιντ. Μήπως της δποσχέθηκες ότι θά την έπαιρνες γυναίκα σου;

—Όχι! Ποτέ! φώναξε ό Τόμ Μπρόκτον. Όμολογώ βέβαια ότι γιά λίγο καιρό ήμουν τρελλά έρωτευμένος μαζύ της. Κάποτε λοιπόν που έλειπα άπό τη Νέα Υόρκη, άρχισα νά της γράφω ότι ήταν τό πιό άξιαγάπητο και τό πιό όμορφο κορίτσι του κόσμου...

—Τί άνόητος που είσαι, Τόμ! έκανε ό Μπίλλυ. Τό κορίτσι θά πῆρε τά λόγια σου στά σοβαρά!..

—Μπίλλυ, θά μού κάνης αύτή τή χάρι; τον παρακάλεσε τότε ό Τόμ Μπρόκτον. Βοήθησέ με νά βγώ άπό αύτό τό άδιέξοδο. Νά, τώρα μόλις, καθώς έρχόμουν σ' αύτό τό σπίτι, κάθως έρχόμουν σ' αύτό τό σπίτι, κάθως έρχόμουν σ' αύτό τό σπίτι, κάθως

Σατυρική Σελίς

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ρὲ δὲν μ' λιές ρέ, τί ἰστὶ γυνή ;
Ρὲ εἶνι π'λί, ἄγγιλους, γιὰ λιλοῦδι;
Ἔχει καρδιά, γνωρίζ' ν' ἀγαπᾶ,
Γιὰ εἶνι σατανᾶς, γιὰ εἶνι ζοῦδι;

Αὐτή, οὐρέ, μᾶς καίει τὰ σουθικά,
Μᾶς πυρπουλεῖ κι μᾶς ἀπουτιφρώ-
(ντι,
Αὐτούνη ἡ καρακάξα τ' σατανᾶ,
Κατάκαρδα ἡ στρίγλα μᾶς πλη-
(γώνει :
Κάν' τοὺν ἄγγιλον κι' σοῦ εἶνι
(Βιλζιβούλ,
Κάν' τὴν πιριστιρὰ κι σοῦ εἶνι
(φειδ'
Σοῦ μπαίνει πᾶσαν ὥρα στοὺ μου-
(σοῦδ'
Σοῦ κάν' μαθὲς τοὺν Χιρουβίμ, κὶ
(σοῦ εἶνι γίδ' !

Σφάζισι, σκοτώνισι γιὰ δαύτ',
Κι' αὐτούν' μαθὲς σ' ἰξαπατᾶ,
Σὶ πυρπουλεῖ π' λιέν, σί κάνει
(στάχτ'
Τοὺ θηλυκὸ τοὺ ἔρμου τ' κιρατᾶ !

Σᾶς ἰξουρκίζου ρὲ γυνὲς μὲ τοὺν
(ἀπήγανου,
Κι' οὔτε κὶ θέλου νὰ σᾶς ξέρου
(ἐπειὰ καθόλ'
Ψόφους νὰ πέσ' ἀπάνου σας διόν-
(ιους,
Κὶ νὰ πᾶτι ρὲ θηλυ'κὰ κατὰ δια-
(όλ' !

ΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Περὶ φορέματος τὰ δάκρυα.

Ἐκεῖνος. — Γιατὶ κλαῖς, ἀγαπημένη μου γυναῖκα ;

Ἐκείνη. —Δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ...

—Γιατί ;

— Γιατί... εἶνε πολὺ ἀκριβό !

* * *

Μεταξὺ φίλων.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ὁ γυιός μου εἶνε σπουδαῖος ἄνθρωπος. Μὲ τὴ τέχνη του κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό...

—Μπᾶ ! Εἶνε λοιπὸν κανένας μεγάλος καλλιτέχνης ;

— Ὄχι. Εἶνε ὀδοντοϊατρός !...

* * *

Ἐξαίρεσις.

—Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὴ βία.

— Τότε, γιατὶ προφταίνουμε τὸ τραὰμ μονάχα, ὅταν τρέχουμε ;

* * *

Αὐτὲς ἡ γυναῖκες !...

Ἔθελ. — Δὲν πιστεύω διόλου σ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο ποὺ ψιθυρίζεται εἰς βάρος τῆς κυρίας Σίψιπκινς.

Ἔλεν. — Τότε, λοιπόν, γιατὶ μοῦ τὸ ἀνέφερες ;

Ἔθελ. — Ἐνόμιζα ὅτι... θὰ τὸ ἐπιβεβαίωνες.

Δυστύχημα !

Μπόμπ. — Ἔπαθες ποτὲ κανένα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα ;

Τζάκ.—Ναί. Τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε τὸ τραῖνο ἀπὸ ἕνα τοῦνελ, φίλησα, κατὰ λάθος, τὸν... πατέρα τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου ....

* * *

Μὲ συνέχεια...

Ἡ μητέρα. — Γιατὶ φωνάζεις ἔτσι, Μπέμπη ;

— Μ' ἔδειρε ὁ ἀδελφός μου ὁ Τζίμ καὶ ὅταν τὸ εἶπα τοῦ μπαμπᾶ μ' ἔδειρε καὶ κεῖνος γιατὶ ἄφησα τὸν ἀδελφό μου νὰ μὲ δείρῃ.... Ὕστερα μὲ ξανάδειρε ὁ Τζίμ, ἐπειδὴ τὸ εἶπα τοῦ μπαμπᾶ καὶ τώρα φοβᾶμαι μήπως... μὲ ξαναδείρῃ ὁ μπαμπᾶς ἐπειδὴ ξανάφησα πάλι τὸν Τζίμ νὰ μὲ δείρῃ !..

* * *

Ἀμίμητον.

— Ἀγάπη μου, ἂν τῶξερα ὅτι αὐτὸ τὸ τοῦνελ ἦταν τόσο μεγάλο θὰ σὲ φιλοῦσα.

— Ὥστε... δὲν ἤσουν ἐσύ !...

* * *

Πολὺ σωστά.

Ὁ γιατρός. — Τί ἔχεις πάλι κι' ἔπεσες στὸ κρεββάτι ;

Ὁ ἄρρωστος. — Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, γιατρέ. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω !

Ὁ γιατρός. — Μὲ τέτοιες ἰδέες ποὺ ἔχεις... δὲν ἔκανες καθόλου ἄσχημα, ποὺ μὲ φώναξες!...

* * *

Μεταξὺ Ἰρλανδῶν.

Πρῶτος Ἰρλανδός. — Ἂν συμβῇ νὰ ἐπιστρέψῃς σπίτι σου ἀργὰ τὸ βράδυ, καὶ ἔχεις μόνον ἕνα σπίρτο στὴ τσέπη σου, καὶ θέλεις ν' ἀνάψῃς φωτιά, ν' ἀνάψῃς τὸ φωταέριο, καὶ τὸ τσιγάρο σου, τί θ' ἀνάψῃς πρῶτα ;

Δεύτερος Ἰρλανδός (θριαμβευτικά). — Τὸ σπίρτο !...

Στὸ σχολεῖο

Ὁ δάσκαλος. — Ποῦ εἰσῆλθεν ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν συμπλήρωσε τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του;

Ἕνας μαθητής. — Στὸ 41ον, Κύριε !...

* * *

Εὐτυχῶς.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀνακρίσεων γιὰ τὰ αἴτια ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ δυστυχήματος, ὁ φύλαξ τῆς γραμμῆς ἀφηγεῖται ὅτι κρατοῦσε στὸ χέρι ὑψωμένη τὴ λάμπα τοῦ κινδύνου καὶ ὅτι τὴν ἔδειχνε στὸν καραγωγέα ποὺ πλησίαζε μὲ τὸ κάρρο του γιὰ νὰ περάσῃ τὶς γραμμιές.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας, ἀκούγοντάς τον τὸν συγχαίρει γιατὶ ἔκαμε τὸ καθῆκον του.

Κι' ὁ φύλαξ μονολογῶν:

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν μ' ἐρώτησαν ἂν ἡ λάμπα ἦταν ἀναμμένη !...

* * *

Ἐκείνη. — Ἡ κόρη μου πάσχει ἀπὸ μελαγχολία καὶ ὁ γιατρὸς τῆς συνέστησε νὰ μὴν ἀγγίξῃ στὸ ἔξῆς τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου.

Ἐκεῖνος. — Μήπως εἶνε γείτονάς σας ;

* * *

Εὔσχημος τρόπος.

Ὁ νέος θεατρικὸς συγγραφεὺς στὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου:

— Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν ἔγινε δεκτὸ τὸ τρίπρακτο δρᾶμα μου ;

— Τὸ διάβασαν καὶ τὰ τρία μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ νομίζω πὼς θὰ κόψουν μιὰ πρᾶξι.

— Ναί ; Αὐτὸ εἶν' εὐχάριστο !

— Μόνον... ἐξακολουθεῖ ὁ διευθυντὴς ποὺ δὲν συμφωνοῦν ποιὰ πρᾶξι πρέπει νὰ κόψουν. Ὁ καθένας θέλει νὰ κόψῃ... κι' ἀπὸ μιά!...

* * *

— Καλὰ καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα ὁ φίλος μας ὁ Σίμκινς τὴν ὥρα ποὺ ἐτελεῖτο ὁ γάμος του ;

— Ὄχι· ἀρκέσθηκε μόνο νὰ μοῦ σφίξῃ τὸ χέρι.

—Ἔχουν δίκηο ἐκεῖνοι ποὺ λένε ὅτι... ἡ μεγάλες τραγωδίες εἶνε βουβές !...

* * *

Παρανόησις.

— Μπίλκινς ! Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι.

— Σὲ ἀκούω, Σίμκινς.

— Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ ξεχάσῃς ἐκεῖνες τὶς 10 λίρες ποὺ σοῦ δάνεισα.

— Μεῖνε ἥσυχος. Θὰ τὶς θυμᾶμαι ὡς ποὺ νὰ... πεθάνω !...

* * *

Στὸ δικαστήριο.

Ὁ πρόεδρος. — Καὶ τί σοῦ εἶπε ὁ κατηγορούμενος, ὅταν ἐσὺ τοῦ ἐδήλωσες ὅτι θὰ τὸν συλλάβῃς ;

Ὁ πόλισμαν. — Μοῦ ἀπάντησε... μηχανικῶς.

— Δηλαδή ; Ἐξηγήσου καλύτερα ;

— Μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ μιὰ μηχανὴ τοῦ γκαζιοῦ !...

* * *

Ἡ κυρία. — Πῶς συμβαίνει, Μαρία, νὰ μὴν ἀκούω τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ὁσάκις εἶνε στὴ κουζίνα ὁ ἐξάδελφός σου ;

Ἡ μαγείρισσα. — Μιλάει χαμηλοφώνως, κυρία, καί... τρώει ἀθορύβως !...

* * *

Ψιλοπράγματα.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου. — Ἰσχυρίζεσαι ὅτι εἶσαι δεινὸς σωφέρ. Μπορεῖς νὰ μοῦ προσαγάγῃς ἕνα πιστοποιητικὸ ἀπὸ τὸν πρώην κύριό σου ;

Ὁ νέος σωφέρ. — Εὐχαρίστως, ἀλλὰ πρέπει νὰ περάσῃ ἕνας μῆνας.

— Γιατί ;

— Εἶνε στὸ νοσοκομεῖο... ἐξ αἰτίας τοῦ τελευταίου αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματός μας !...

* * *

Βρὲ τὸν ἀδιάντροπο !...

Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἕνας ἀργοπορημένος ξενύχτης ἐπιστρέφει σπίτι του. Ἕνας λωποδύτης τὸν πλησιάζει. Ἐκεῖνος ὅμως ἀναγνωρίζει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κακοποιοῦ καὶ τοῦ λέει:

— Μὰ δὲν μοῦ πῆρες ἐσὺ τὸ ρολόγι μου τὸν περασμένα μῆνα ;...

Ὁ λωποδύτης τὸν ψάχνει καλὰ καλὰ κι' ἔπειτα φωνάζει ἀγανακτισμένος :

— Ἕνα ὁλόκληρο μῆνα, μωρέ, καὶ δὲν ἀξιώθηκες νὰ πάρῃς ἄλλο ρολόγι !...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

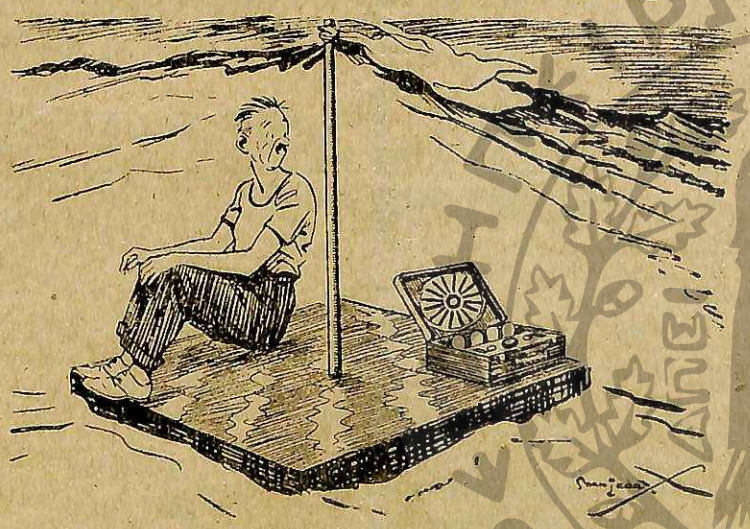

Ο ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ ΝΑΥΑΓΟΣ (ἀκούγοντας ἄξαφνα τὸ ραδιόφωνο νὰ παίζῃ). — Θεέ μου, ἡ φωνὴ τῆς πεθερᾶς μου !... Θὰ προτιμοῦσα νὰ παρουσιασθῇ ἄξαφνα κανένα σκυλλόψαρο νὰ μὲ καταπιῇ...